

Khế Hôn

Contents

Khế Hôn	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2: Cậu, Hàn Dạng, Là Khế Ước Thê Tử Của Hấn	3
3. Chương 3: Tôi Là Chồng Em, Không Phải Tình Địch Của Em	4
4. Chương 4: Chưa Kết Hôn Đã Phân Phòng Ngủ, Sớm Muộn Cũng Là Người Của Tôi, Cần Gì Chứ?	7
5. Chương 5: Hách Liên Tình Nếu Đã Nói Ra Sẽ Không Cho Cậu Có Cơ Hội Đổi Ý	10
6. Chương 6: Thật Ra Nhũ Danh Của Em Là Cầu Dẫn Phải Không?	13
7. Chương 7: Em Muốn Tôi Phải Nói Bao Nhiêu Lần Đây, Em Không Có Quyền Phản Đối	16
8. Chương 8: Tiểu Quỷ Thực Ra Rất Khó Hầu Hạ	18
9. Chương 9: Nếu Ngâm Lại Lời Nói, Hách Liên Tình Nhiều Ít Cũng Quan Tâm Cậu Đi	21
10. Chương 10: Tôi Chỗ Nào Cũng Không Đi, Ở Đây Thay Em Lau Mồ Hôi	24
11. Chương 11: Còn Không Ngủ, Nhìn Chồng Em Làm Gì?	27
12. Chương 12: Tuy Rằng Anh Không Nuôi Em Lớn, Nhưng Anh Cam Đoan Sẽ Chăm Sóc Em Đến Già	31
13. Chương 13: Hách Liên Tình Một Tay Cố Định Gáy Hàn Dạng, Mồi Chạm Mồi	35
14. Chương 14: Một Bộ ‘chồng À, Mau Dỗ Em.’	39
15. Chương 15: Em Là Đàng Cầu Hoan Sao ?	43
16. Chương 16: Xuân Tiêu Khổ Đoán Nhật Cao Khởi. Tòng Thử Quân Vương Bất Tảo Triều	47
17. Chương 17: Thân Là Chồng Mà Còn Không Bằng Một Chén Cơm	52
18. Chương 18: “hách Liên Tình!” Hàn Dạng Đánh Gậy Lờ Hấn, “anh Yêu Em Sao?”	56
19. Chương 19: Xấu Hổ Là Cái Gì? Có Thể Bíp Bíp? Hay Có Thể Ba Ba Ba?	68
20. Chương 20: Thư Kí Bên Người Tổng Giám Đốc, Miễn Huấn Luyện, Trực Tiếp Tiếp Nhận Cường Vị	73
21. Chương 21: Cho Dù Lòng Em Làm Bằng Tảng Đá, Lão Tử Cũng Đào Cho Ra Tôn Ngộ Không	77
22. Chương 22: Lão Công Tăng Ca, Lão Bà Đến Đưa Cơm, Quả Thực Là Tình Tiết Của Phim Thần Tượng Mà!	83
23. Chương 23: Em Khi Nào Thì Muốn Cùng Anh Chuẩn Bị Hôn Lễ?	88
24. Chương 24: Hàn Dạng Cầm Di Động Xoay Người Lại, Trong Đêm Thấy Ngoài Bức Tường Thấp Đây Rêu Phong Chính Là Hách Liên Tình	92
25. Chương 25: Chuẩn Bị Nghênh Đón Cha Mẹ Chồng Của Em Đi!	97
26. Chương 26: Chính Văn Hoàn	103
27. Chương 27: Gọi Truyện (hách Liên Tình) Ở Trong Lòng Hấn Thủy Chung Văn Để Lại Một Vị Trí, Dành Cho Thiếu Niên Gọi Là Hàn Dạn	108

Khế Hôn

Giới thiệu

Edit + Beta: LinggThể loại: Hiện đại, ngọt văn, niên thượng, giả tưởng, đô thị ảm áp, khế ước hôn nhân, cưới trước yêu

1. Chương 1: Mở Đầu

1, Tóm tắt:

Có chút kịch thấu, bắt quá dừng để ý, tác phẩm này vốn là một đường ngọt đến cùng không có khuất mắt quá lớn.

Hàn Dạng năm tuổi trong đêm đông bị cha mẹ vứt bỏ tại ven đường, may mắn được một ông lão cứu rồi thu dưỡng, không may, để lại di chứng hàn khí xâm nhập dạ dày cùng chân bị đông cứng. Hàn Dạng vốn ngoan ngoãn hiểu chuyện học tập rất giỏi, trong trường học còn tiện thể làm công kiếm tiền, mong rằng sau khi tốt nghiệp sẽ phụng dưỡng ông nội thật tốt, kết quả lúc năm ba Đại học thì cha mẹ ruột xuất hiện, cũng đem cậu gán nợ cho chủ nợ Hách Liên Tình, dùng hình thức khế ước hôn nhân.

Hàn Dạng trong lúc hoảng hốt đồng ý, bắt quá cũng trực tiếp cùng cha mẹ ruột không còn quan hệ gì nữa. Thế nhưng, lúc Hàn Dạng đối mặt với Hách Liên Tình, cũng không có cách nào sinh ra hảo cảm. Chuyện tình bắt đầu từ đây.

Hách Liên Tình đã sớm động tâm với Hàn Dạng, nhưng là Hàn Dạng bị động tiếp thu cuộc hôn nhân này rất không thích ứng, Hách Liên Tình biệt nữ không nhìn được mỗi ngày độc miệng phun tào Hàn Dạng, Hàn Dạng ôm tâm tình không thêm để ý chủ nợ là lớn nhất. Một lần Hàn Dạng bị đau bụng được Hách Liên Tình đưa đi bệnh viện, trong quá trình đó Hàn Dạng phát hiện Hách Liên Tình khẩu thị tâm phi, thế nhưng chăm sóc cậu rất chu đáo. Hàn Dạng chậm rãi cảm nhận được tấm lòng của Hách Liên Tình, cho nên không thể kháng cự, trái lại nhìn thấu nội tâm, cũng bắt đầu cùng Hách Liên Tình đấu võ mồm.

Sau đó chính là chuỗi ngày yêu đương cực kỳ cực kỳ ngọt, thỉnh thoảng đấu võ mồm, tình cảm từ từ sâu sắc thêm, vui vui về về cùng nhau

~~2, Nguyên sang bình luận

Nhóm tiểu tử ~~ đã lâu không gặp!

Kì nghỉ Tết Đoan ngọ chừng mấy ngày, nhìn mấy bài tiểu thuyết, vốn là định ngày hôm qua viết xong một phần luận văn đánh giá " Vòng giải trí tranh đấu " rồi đọc bình luận, sau đó xả hết chuyện, kết quả hôm qua đăng muộn thiên văn này, gào gừ ~~ cực ngọt cực mạnh cực hài a! Cho nên, ta nhất định sẽ thu được bình luận sách của thiên tiểu thuyết này ha ha ha (ý là thu được bình luận nhiều đến nỗi có thể in thành sách)

Sau đó, cảm thấy cái tên tác giả 'Công Tử Như Lan' nghe thật quen thuộc, thế nhưng không nhớ ra được viết thể loại gì; khế ước hôn nhân làm ta hứng thú, nhìn thấy văn án đấu võ mồm thông thường, liền thử đi xem. Ngày hôm nay viết đánh giá sách phát hiện tác giả của " Phương thức nuôi dưỡng của tổng giám đốc ngạo kiều " cùng " Nam thần quảng trường vũ " không tồi, hai tiểu thuyết kia đều thích, hơn nữa thêm vào bản hiện tại này, có thể tương đối nhìn ra: Tác giả an bài tình tiết, năng lực tự xử lý tình tiết đều tiến bộ. Tác giả không ngừng nỗ lực rất tuyệt nhá

~~Tiểu thuyết này hai phần ba đoạn đầu là nói về sự độc miệng của Hách Liên Tình, tuy rằng cũng có lạc thú, nhưng chung quy không bằng Hàn Dạng cùng Hách Liên Tình cùng hồ động, thú vị cùng yêu thương tràn đầy.

Ngoại hình của Hách Liên Tình rất đặc thù, tổng giám đốc bá đạo điển hình, cao 1m90, vai rộng eo thon tám múi cơ bụng, nội tâm da mặt mỏng bề ngoài biệt nữ, mặc dù bây giờ có rất nhiều loại tính cách tương phản mạnh thế này, nhưng tác giả miêu tả cực kì sinh động, không khiến người ta cảm thấy tận lực bịa đặt.

Hàn Dạng có một tuổi thơ tương đối khổ cực, thế nhưng ngoan ngoãn hiểu chuyện, vô tình lộ ra vẻ ngốc manh, thật là khiến người ta muốn vò đầu một phát. Mặc dù có tra cha mẹ (cận bà), thế nhưng lúc xử lý mối quan hệ giữa họ cũng kéo dài lằng nhằng, cũng không quá mức kiên cường —— đương nhiên đây không phải là trọng điểm. Hàn Dạng hiểu được nội tâm của Hách Liên Tình qua từng hành động của hắn, cho nên

bản tính cũng dần dần bắt đầu trở nên phóng khoáng, thảnh thơi mà cùng Hách Liên Tình đầu vô mồm, vừa nhìn một cái liền biết được suy nghĩ của Tình Cách Cách, nên lúc cần vuốt lông thì vuốt lông.

Nói chung, cuộc sống ngọt ngào vui vẻ của hai người cứ trôi mãi.

PS: Chỉ ra vài câu đầu vô mồm hằng ngày cho mọi người cảm thụ một chút

— “Bác sĩ Trần dạy anh massage là chỉ anh làm cái này sao? Anh không thấy xấu hổ sao?”

— “Ồ? Xấu hổ? Đó là cái gì? Ăn được sao? Hay có thể XXOO?”

— “Ngoan, tách chân ra một chút.”

— “.....” Hàn Dạng nằm lì ở trên giường, lườn một cái, nằm im như cá chết.

— “Bọn họ (bạn cùng KTX của Hàn Dạng) nói muốn gặp anh một lần.”

— “Gặp anh? Tại sao anh phải đi gặp bọn họ?” Hách Liên Tình nhú mày, một bộ ‘Anh là dễ dàng như vậy, muốn thấy là thấy sao?’.

— Cầu đổ dành. Vừa thấy vẻ mặt hẩn như vậy Hàn Dạng liền hiểu rõ.

Trở lên, còn có rất nhiều rất nhiều câu nói đỡ không nổi, sau khi xem xong ta liền bắt đầu não bở, muốn là dùng tài nguyên CP cắt nổi biên tập ra thiên văn này PV là tốt rồi!!! () hiện tại chỉ có thể dựa vào não bở QwQ

Giang hồ tái kiến ~ lần sau không định kỳ trở lại

~Ling: Ừm, lời trên đây là của biên tập chuyên đánh giá các tiểu thuyết trên trang mạng văn học đó mà, nên hơi hơi

2. Chương 2: Cậu, Hàn Dạng, Là Khế Ước Thê Tử Của Hách

Bên trong phòng khách rộng rãi, Hàn Dạng vui ở ghế sofa nghiên cứu tư liệu lần này, cậu hiện tại đã năm thứ ba đại học, lúc rảnh rỗi thường nhận một ít hạng mục nhỏ kiếm chút tiền, mặc dù có học bổng, thế nhưng cậu cũng muốn tích góp tiền nhiều thêm một chút, gửi về cho ông nội.

Hạng mục lần này là kinh doanh trên trang web, website mới mở, lúc trước đã có người thiết kế nhưng mọi công năng cũng không quá hoàn thiện, lần này Hàn Dạng chính là sửa chữa cùng tân trang cho website.

Hai chân cậu ngồi xếp bằng, máy vi tính đặt ở trên đùi, hai tay tại trên bàn phím gõ, bởi vì tóc mái hơi dài che cản tầm mắt, cậu trực tiếp lấy cái kẹp tài liệu ở bên cạnh kẹp lên tóc.

Lúc viết chương trình Hàn Dạng cực kì say mê, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, ngay cả người mở cửa đi vào đều không chú ý tới.

Đập vào mắt Hách Liên Tình chính là cảnh tượng như vậy, ánh đèn mềm mại chiếu vào gò má Hàn Dạng, làm cho khí tức xung quanh cậu càng thêm ấm áp ôn hòa, trái ngược với sự lạnh nhạt cùng quật cường lúc cùng hần giằng co, mà cái kẹp trên tóc cậu góp thêm một phần trẻ con.

Một Hàn Dạng như vậy làm cho động tác Hách Liên Tình không khỏi nhẹ nhàng hơn, Hàn Dạng dường như cũng không có phát hiện hần đã trở lại, vẫn như cũ cúi đầu làm việc của bản thân.

Âm thanh gõ bàn phím ở trong phòng khách vang vọng, ngón tay Hàn Dạng không ngừng gõ, mãi đến tận khi Hách Liên Tình đi tới bên cạnh cậu cậu mới phản ứng.

Ngón tay bỗng nhiên dừng một chút, Hàn Dạng ngẩng đầu liền thấy nam nhân bên cạnh chính mình. Đối phương mặc áo sơ mi màu trắng, buông lỏng caravat, không nghiêm cẩn như lần đầu tiên gặp mặt, chỉ là gương mặt tuấn mỹ nghiêm túc vẫn không có biểu tình dư thừa, đang cúi đầu nhìn xuống chính mình.

Hàn Dạng bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy mà nhú mày lại, liên tục hai tuần không nhìn thấy Hách Liên Tình, làm cho cậu thả lỏng ra, dĩ nhiên quên mất tình cảnh của mình, cũng quên đây căn bản không phải là nhà của mình, mà là nhà của nam nhân trước mắt – Hách Liên Tình.

Mà cậu, Hàn Dạng, chỉ là kẻ ước thê tử của hắn.

Nha, nếu như có thể cậu rất không muốn dùng cái từ này.

Tuy rằng động tác của Hàn Dạng rất nhỏ, thế nhưng không có tóc mái che chắn, ánh mắt Hách Liên Tình vẫn luôn tập trung trên mặt cậu, rất dễ dàng bắt được động tác cau mày của cậu.

Nam nhân mặt mày lạnh lùng cùng cứng rắn cũng cùng nhú lại, tình huống này là chỉ Hàn Dạng căn bản không nghĩ tới ngày hôm nay hắn trở về? Rõ ràng trước lúc mình đi công tác đã nói với cậu ngày trở về, để cho cậu điều chỉnh tâm tình của mình, thích ứng với quan hệ của hai người.

Hay là nói Hàn Dạng căn bản đã quên hắn.

Ha ha.

Thích ứng cái quỷ.

Hai người một đứng một ngồi, cả hai đều không nói gì, ngay cả thanh âm gõ bàn phím đều biến mất, bầu không khí hiện ra mấy phần lúng túng.

Người này vẫn nhìn màn không lên tiếng, đối phương còn một bộ bề trên làm cho Hàn Dạng có chút không dễ chịu. Nửa ngày, cậu có chút chần chờ mà mở miệng, “Anh... Đã trở lại.”

Lúc nói ra câu nói này, cậu thấy được đáy mắt đối phương lóe lên tia trào phúng, như nói rằng: Không phải em thấy quỷ sao?

Hàn Dạng vì chính mình đổ mồ hôi.

Ước chừng qua mười mấy giây, Hách Liên Tình lạnh nhạt mà đáp một tiếng, “Ừm.”

... Thời gian làm sao mà qua nhanh như vậy.

Hàn Dạng nói thầm trong lòng, cảm thán thời gian qua mau.

Hách Liên Tình thấy cậu hỏi xong liền im lìm không lên tiếng, âm thanh mang theo vẻ không thích, “Bộ dáng này của em là không nhớ ngày tôi trở về?”

Kia đúng vậy...

“Không có.” Hàn Dạng thấp giọng nói, chú ý tới đồng hồ treo tường đã hơn chín giờ tối, từ sân bay trở về ít nhất tốn hơn một giờ, nghĩ không được Hách Liên Tình đã ăn cơm chưa, liền hỏi, “Anh ăn cơm chưa?”

Nhìn thiếu niên bởi vì kẹp tóc mái lên mà lộ ra cái trán trơn bóng, cùng mặt mày tinh xảo, lông mày Hách Liên Tình thoáng buông lỏng, đôi môi mỏng phun ra một chữ, “Chưa.”

Hàn Dạng liếc nhìn cái vali nhỏ bên cạnh chân hắn, đoán rằng có thể hắn mới vừa xuống phi cơ đã nhanh chóng trở về, do dự vài giây, nói, “Tủ lạnh có nguyên liệu, anh không chê, nếu không... Tôi chuẩn bị cho anh chút đồ ăn?”

Hách Liên Tình không nói gì, nhìn Hàn Dạng như là đang suy nghĩ, Hàn Dạng thấy thế, dự định thẳng thắn giúp hắn gọi đồ ở ngoài, còn chưa mở miệng liền thấy hắn gật gật đầu nói câu “Tôi đi tắm” sau đó kéo vali vào phòng.

Nhìn bóng lưng Hách Liên Tình, Hàn Dạng đột nhiên nhớ tới sự tình phát sinh hai tuần trước.

3. Chương 3: Tôi Là Chồng Em, Không Phải Tình Địch Của Em

Hàn Dạng từ tiểu học đến tốt nghiệp trung học đều chưa từng thấy mặt cha mẹ ruột, buổi tối mười lăm năm trước cậu bị vứt bỏ tại một trấn nhỏ xa xôi, sau đó được một ông lão cô đơn hảo tâm thu dưỡng, ông đem cậu ôm về trong thôn, coi cậu là cháu của chính mình, một tay đem cậu nuôi lớn.

Thời điểm cậu bị vứt bỏ mới chưa tới năm tuổi, tháng chạp trời lạnh giá cơ hồ đem cậu đông đến tắt thở.

Nghe người ta nói, lúc ông nhặt được cậu, cậu bị đông cứng đến cả người tái nhợt, co lại trong góc liên tục phát run, ông kịp lúc đem cậu ôm tới bệnh viện mới cứu trở về, sau đó nuôi hơn nửa năm mới chậm rãi khôi phục, lần nữa mở miệng nói chuyện. Nhưng cũng để lại di chứng, chỉ cần vừa đến mùa đông, hay trời chuyển lạnh hai chân cậu đều sẽ đau đớn.

Ở lớp năm tiểu học, ông liền nói cho Hàn Dạng biết thân thế của cậu, cậu mới biết hoá ra mình không phải là cháu ruột của ông, mà là nhặt được. Lúc nhìn thấy bên người bạn bè đều có cha mẹ quan tâm yêu thương, cậu cũng sẽ hiểu kỳ cha mẹ ruột của chính mình là bộ dạng gì, lúc bị vứt bỏ tuổi tác quá nhỏ, cậu đã hoàn toàn không nhớ ra được bộ dáng của cha mẹ.

Hàn Dạng cũng từng nghĩ lúc lớn lên sẽ đi tìm bọn họ, chẳng qua là khi lớn lên, cũng hiểu chuyện hơn, trái lại cậu cũng bỏ đi ý định, cậu không muốn phá hoại cuộc sống yên tĩnh lại ấm áp này, quan trọng hơn là cậu không muốn rời đi người ngậm đắng nuốt cay đem mình nuôi lớn, cái người cậu gọi ông nội kia.

Cha mẹ là loại người gì, cậu có thể từ trong sách hiểu được, cũng không phải bộ dáng ở trong đất trời tràn ngập giá rét cùng băng tuyết đem cậu vứt bỏ.

Không có cha mẹ cũng không sao, sự quan tâm chăm sóc của ông nội cho cậu cũng không thiếu so với những người khác.

Lúc treo bằng kết quả thi Đại học, thành tích của Hàn Dạng đứng nhất. Trong khi các trường đại học đông đảo quảng tới cảnh ô-liu (tượng trưng cho hoà bình), cậu lựa chọn L Đại, bởi vì đối phương cho điều kiện tốt nhất.

Ý nghĩ của cậu rất đơn giản: Thi xong, chọn Đại học tốt, học thật chăm chỉ sau đó tìm một công việc, để cho ông nội cậu trải qua cuộc sống tốt hơn.

Sau khi lên Đại học, Hàn Dạng học lập trình máy tính, năm thứ hai Đại học cậu bắt đầu chậm rãi viết một ít chương trình bán cho người yêu cầu, hoặc nhận một ít website tư nhân lập trình, ngoại trừ kiếm chút tiền ở ngoài cũng tích lũy không ít kinh nghiệm, nếu từng bước tiếp tục như vậy, sau khi tốt nghiệp cậu có thể tìm được một công việc không tồi.

Thế nhưng tất cả những điều này đều bị hai cái người gọi là cha mẹ cậu đảo lộn.

Trước đó Hàn Dạng không hề nghĩ tới chính mình sẽ dùng phương thức như thế cùng cha mẹ chưa từng thấy mặt gặp lại, hai người vẫn luôn kêu khóc quý trước mặt cậu chính là thân sinh của cậu.

Khuôn mặt của bọn họ Hàn Dạng không có bất kỳ ấn tượng nào, trong trí nhớ từ lúc lên năm, hai người kia không có ở bên cạnh cậu lúc cậu sinh bệnh mà chăm sóc cậu dù chỉ một ngày, không có quan tâm cậu, không đón cậu lúc tan học, không có mặt lúc cậu bởi vì hai chữ ‘cha mẹ’ mà cùng bạn học phát sinh tranh chấp đánh nhau.

Bọn họ cơ hồ không có ở trong cuộc sống của cậu mà lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Cậu nói lần thứ hai cậu học được không phải ‘cha’ cũng không phải ‘mẹ’, mà là ‘ông nội’.

Trước đây Hàn Dạng vẫn luôn nghĩ cha mẹ có nỗi khổ tâm mới vứt bỏ cậu, rồi ngày nào đó bọn họ sẽ trở lại đón mình, tự nhủ: Hải tử, chúng ta là cha mẹ của con, sau này sẽ chăm sóc con thật tốt.

Kỳ thực suy nghĩ của cậu cũng không sai, thật sự có người tới tìm cậu.

Chỉ là không có lời nói ôn thanh nhỏ nhẹ, không có quan tâm từ ái, càng không có ôm ấp mà cậu mong đợi đã lâu.

Tìm tới không chỉ là cha mẹ cậu, còn có chủ nợ của bọn họ.

Hách Liên Tình.

Nam nhân lạnh lùng cứng rắn dùng tư thái ngạo nghễ bất dung không hề báo trước mà xông vào cuộc sống của cậu, đem đơn nợ giấy trắng mực đen có chữ kí cùng tên của cha mẹ ném đến trước mặt cậu, từ trên cao nhìn xuống mà nói, “Hàn Dạng đứng không? Bắt đầu từ hôm nay cậu thuộc về Hách Liên Tình tôi.”

Hai cái người tự xưng là cha mẹ ruột của cậu hổ thẹn cùng bị thương xin lỗi, cậu dần dần hiểu nguyên do mọi chuyện, bọn họ thiếu nợ Hách Liên Tình một khoản nợ lớn, mà chủ nợ trước mắt bắt cậu làm đặt cọc.

Hàn Dạng chưa từng gặp bọn họ, tự nhiên không tin ngôn từ hoang đường như vậy, chẳng qua là khi đối chiếu DNA, dữ liệu đã chứng minh tất cả.

Hàn Dạng nhìn Hách Liên Tình nói, “Nếu như tôi không đồng ý?”

Hách Liên Tình ngồi ở trên ghế salon, ngay cả cái liếc mắt cũng không thèm cho cậu, nghe thấy cậu nói vậy hắn cũng chỉ là a một tiếng, nói, “Vậy thì cứ tuân theo pháp luật mà xử lí.”

Theo pháp luật, số nợ lớn như vậy, đủ để đem hai người đưa vào ngục giam.

Hàn Dạng trong nháy mắt hoảng hốt, cậu nói tiếp theo của Hách Liên Tình làm cho cậu ngốc tại chỗ.

“Đương nhiên, cho dù bọn họ vào tù, nợ vẫn còn.” Hắn nói xong câu đó mới chậm rãi giương mắt nhìn lướt qua Hàn Dạng, “Nếu cậu không nguyện ý, tôi tin còn có người nguyện ý thay cậu.”

Cái nhìn kia không nói ra được cảm xúc gì, trong lòng Hàn Dạng có chút nguội lạnh.

Còn có người nguyện ý thay mình... Cậu không cần nghĩ cũng biết là ai.

Sau đó hai cái người tự xưng là cha mẹ ruột lôi kéo cánh tay Hàn Dạng nói với cậu năm đó vứt bỏ cậu cũng là vạn bất đắc dĩ, bọn họ cùng đường mạt lộ, mang theo Hàn Dạng thì ảm no cũng không thể bảo đảm cho cậu, còn nữa, nếu như không phải lúc trước đem cậu ném trong trấn nhỏ, e rằng sẽ không có Hàn Dạng của ngày hôm nay.

Hai người nước mắt đầy mắt ở trong mắt Hàn Dạng trở nên mơ hồ, chỉ còn nghe thấy bọn họ nói có lỗi với cậu, cầu cậu tha thứ bọn họ, bọn họ nói cậu là bọn họ sinh ra, cậu không thể không quản, bọn họ nói Hách Liên Tình là người tốt sẽ đối xử tốt với cậu, sống cùng Hách Liên Tình có thể dễ chịu hơn so với bây giờ.

Bọn họ nói rất nhiều, chỉ là Hàn Dạng không có chú ý nghe, cậu nhớ tới lúc ở cùng ông nội trong thôn nhỏ, ông nắm tay cậu dạy cậu viết chữ, dạy cậu chơi cờ.

Ông nói: Tiểu Dạng, nếu như cha mẹ con tới tìm con, con không nên trách bọn họ, có lẽ bọn họ cũng là bị bất đắc dĩ.

Đúng đấy, bị bất đắc dĩ.

Cái người nam nhân quỳ gối bên chân cậu xưng là cha cậu khóc lóc nói: Xin lỗi, chúng ta cũng là bị bất đắc dĩ.

Cha mẹ nợ thì con phải trả.

Hay cho một cậu bị bất đắc dĩ.

Cậu không rõ đáy lòng là tư vị gì, trầm mặc hồi lâu, mãi đến tận lúc Hách Liên Tình không kiên nhẫn, Hàn Dạng mới chậm rãi kí tên của chính mình xuống bản khế ước, xoá bỏ tất cả khoản nợ của cha mẹ.

Mới vừa rồi còn không còn bao nhiêu tình cảm, nhưng lúc ký lên tên của mình, tình cảm mong đợi mười mấy năm kia đột nhiên biến mất không còn dấu vết, Hàn Dạng cảm thấy trong lòng trống rỗng đến đáng sợ.

Tuy rằng cậu không còn nhớ tới ký ức hồi năm tuổi, thế nhưng vẫn còn mang máng có người đã từng hôn lên hai má cậu, cũng có người đem cậu đu trên bờ vai, kí ức mơ hồ vào đúng lúc này bỗng nhiên trở nên rõ ràng, trùng khớp với cha mẹ trước mặt, mà rất biến mất rất nhanh, như hoa trong gương, trăng trong nước.

Cái cảm giác này phảng phất về tới cái ngày đông giá rét năm đó, cảm nhận gió lạnh quét qua lúc mình núp ở góc tường.

Cậu nhẹ nhàng kéo hai bàn tay đang lôi kéo quần áo mình ra khỏi, đỡ bọn họ lên, nói, “Tôi cảm ơn các người đã sinh ra tôi, thế nhưng nhiều năm như vậy cũng không có đi tìm tôi, không hỏi tôi có sống tốt hay không, thậm chí chưa hề nghĩ tới lúc ông bà ném tôi đi nơi đó tôi có thể bị đông chết hay không.”

Nhìn trên mặt cha mẹ hổ thẹn cùng tự trách chuyển thành sự thoải mái khi món nợ được xoá bỏ, cậu đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, cũng có chút bi ai. Buông tay của hai người ra, kéo kéo khóe miệng lộ ra một nụ cười, cậu nói chậm chậm mà rõ ràng, “Nếu lúc trước chưa hề nghĩ tới việc tìm tôi, như vậy, sau này cũng đừng tới tìm tôi nữa. Sau này tôi và các người không có bất cứ quan hệ gì.”

Nếu là ‘bán mình’, Hàn Dạng sẽ không nghĩ chính mình còn có thể giống như trước đây, Hách Liên Tình cũng không có trực tiếp dẫn cậu đi, chỉ là lúc cậu thu thập xong hành lý sẽ có người tới đón, cũng biểu thị sẽ không hạn chế sinh hoạt hàng ngày của cậu, cậu có thể như thường lệ lên lớp và vân vân.

Ngày thứ hai cậu vừa chuyển tới, Hách Liên Tình có việc rời khỏi nhà, hai người căn bản cả thời gian chung đụng cũng không có.

Trước khi đi nam nhân lướt qua gương mặt đỏ ửng của cậu, lạnh nhạt nói, “Điều chỉnh lại tâm tình của cậu, tôi không muốn trở về nhìn thấy một mặt cá chết. Nhớ kỹ một chuyện, tôi sẽ là chồng của cậu, không phải tình địch của cậu.”

Nghe nói như thế, khóe miệng Hàn Dạng giật một cái, không cảm xúc nói một câu, “Đi thông thả.”

Hách Liên Tình đi rồi, Hàn Dạng ngoại trừ có chút không quen ở trong nhà người xa lạ, cơ bản thả lỏng ra, dù sao cái phòng này chỉ một mình cậu, hai tuần kế tiếp cậu liền tùy ngộ nhi an (thích ứng trong mọi hoàn cảnh), cũng từ từ quên mất chủ nhân của căn nhà này, người nam nhân gọi Hách Liên Tình kia.

Cho tới hôm nay, Hách Liên Tình đã trở lại.

4. Chương 4: Chưa Kết Hôn Đã Phân Phòng Ngủ, Sớm Muộn Cũng Là Người Của Tôi, Cần Gì Chú?

Hách Liên Tình tắm xong ra ngoài, nhìn thấy Hàn Dạng vùi đầu ở vị trí lúc này viết chương trình, cái kẹp tóc đã lấy xuống, không còn tính trẻ con như lúc này mà biến trở về sự cẩn thận như lần đầu gặp mặt.

Trên bàn là bữa tối nóng hổi cho hắn, một đĩa cơm rang trứng, một đĩa cải xanh, một đĩa dưa chuột muối nhỏ, bên cạnh còn một bát canh gà bốc hơi nóng hổi, cơm rang trứng lẫn vào hạt bắp cùng cà rốt, màu sắc thoạt nhìn rất không tồi.

Mấy món đơn giản đặt trên bàn ăn, ấm áp lạ thường, làm cho nam nhân nguyên bản lạnh lùng cứng rắn càng nhu hoà.

Sau khi uống hai ngụm canh, dạ dày không thoải mái rất nhanh dịu xuống, Hách Liên Tình ném thử cơm rang trứng, mùi vị phi thường ngon.

Quả nhiên giống như trong tư liệu, Hàn Dạng làm cơm rất ngon.

Hắn dùng cái muôi múc một muỗng cơm cơm cho vào miệng.

Lúc này Hàn Dạng ở một bên mở miệng nói, “Không còn nhiều nguyên liệu nấu ăn, anh dùng tạm một chút, canh là buổi chiều nấu.” Nói tới chỗ này cậu dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Hách Liên Tình, “Xin lỗi, tôi... Quên anh ngày hôm nay trở về.”

Cậu nói sau cùng làm cho lông mày Hách Liên Tình vừa thả lỏng lần thứ hai nhú lại, hắn đem cái muỗng cơm cho vào trong miệng, ung dung thông thả nhai mấy miếng liền nuốt xuống, có chút chế giễu mà mở miệng, “Em căn bản sẽ không ghi trong lòng đi?”

Hàn Dạng có chút yên lặng, cậu xác thực là như vậy, mà lúc này chỉ có thể lựa chọn cúi đầu trầm mặc. Cậu không biết nên nói cái gì, dù sao hai người cũng chưa quen thuộc, thậm chí có thể nói là không quen biết, cậu chỉ biết Hách Liên Tình qua vài lời giới thiệu ngắn ngủn trong tạp chí tài chính và kinh tế, còn có cái ngày kí kết đó.

Thấy cậu cúi đầu không nói, Hách Liên Tình có chút buồn bực, mới vừa rồi còn cảm nhận được mỹ vị của cơm rang trứng đột nhiên ăn không vô nữa, hắn nhìn Hàn Dạng, “Em có phải đã quên mất thân phận của chính mình?”

Em có phải đã quên mất thân phận của chính mình.

Lời nói của nam nhân ở trong lòng Hàn Dạng xoay xoay, làm cậu khẽ mím môi, khoe miệng mím càng mạnh.

Thân phận của cậu?

Đúng đấy, thân phận của cậu, khế ước thê tử của Hách Liên Tình.

Lúc trả nợ, Hàn Dạng nghĩ tới các loại hình thức lao động của chính mình bán cho Hách Liên Tình, cuối cùng nội dung khế ước lại làm cho cậu giật nảy cả mình. Không phải sức lao động, mà là quan hệ vợ chồng.

Tuy rằng hai năm trước hôn nhân đồng tính đã được pháp luật cho phép, thậm chí chỉ cần song phương nguyện ý, bọn họ có thể đi chiết xuất tinh trùng mượn phương pháp của y học tạo ra em bé, mà Hàn Dạng vẫn luôn lớn lên trong thôn nhỏ xa xôi, nơi đó đối với phương diện này phi thường cổ hủ, từ trước đến giờ âm dương điều hòa mới là chính đạo, mà cậu chưa bao giờ nghĩ tới phương diện đồng tính này.

Kỳ thực nghiêm túc mà nói, Hàn Dạng không thể nói là đồng tính luyện ái hoặc là dị tính luyện ái, cậu chưa từng thích ai, bất kể là nam hay nữ, đời sống tình cảm nghèo nàn.

Thời gian hai mươi năm ngắn ngủi cậu đều dùng để học tập cùng kiếm tiền, tuy rằng cậu nghĩ tới sau này mình sẽ lấy một cô gái dịu dàng ngoan ngoãn, mà đó cũng là phù dung chớm nở (thoảng qua) mà thôi, điều cậu muốn làm nhất, là đem người dưỡng dục mình nhiều năm chăm sóc, ông cháu thanh thanh thảo thảo mà sống hết đời.

Lúc này Hách Liên Tình lại đang nhắc nhở cậu đừng quên thân phận chính mình, mà có nhớ thì làm sao? Lê nào bắt cậu giống như nữ nhân mỗi ngày ở nhà chờ chồng mình? Nghĩ đến liền mỉm cười.

Hai tay Hàn Dạng đặt trên bàn phím không nói gì, số liệu trên màn ảnh một chút cũng không nhìn thấy.

Hách Liên Tình đã trở lại, cuộc sống sau này của cậu có chút mờ mịt, muốn cậu dùng thân thể của nam nhân đi làm vợ của một nam nhân khác?

Hách Liên Tình không thể nghi ngờ là một người ưu tú, tuấn mỹ, gia thế hùng hậu còn có sự nghiệp thành công, chỉ là cho dù đối phương ưu tú bao nhiêu cậu cũng không nghĩ tới việc tìm một nam nhân.

“Em bay ra ngoài không gian rồi sao?” Hách Liên Tình thấy cậu hơi mất tập trung, lên tiếng nói.

“Hả?” Thanh âm của nam nhân đánh gãy suy tư của cậu, ngẩng đầu nhìn qua liền phát hiện đối phương đã ăn xong, do dự nhìn nam nhân muốn nói lại thôi.

“Có chuyện liên nói, ấp úng như vậy, em là đàn bà sao?”

“.....” Qua mấy lần trò chuyện ngắn ngủi, Hàn Dạng quả quyết phát hiện tính cách Hách Liên Tình rất tệ hại, nếu hắn đã nói như vậy thì cậu không cần thiết phải do dự nữa, suy nghĩ một chút mở miệng nói, “Cái kia...”

Hách Liên Tình sắc mặt lạnh xuống, nói, “Em là đang gọi ai?”

Hàn Dạng, “Hách Liên tiên sinh.”

Hách Liên Tình, “Kêu tên, hay là em càng muốn gọi ‘ông xã’?”

Hàn Dạng, “.....”

“Hách Liên Tình.” Đối với Hách Liên Tình như vậy, Hàn Dạng có chút đỡ trán, cậu do dự một chút nói, “Tôi nghĩ là, hai tuần trước chúng ta căn bản không hề quen nhau, kỳ thực chính xác mà nói chúng ta cho tới bây giờ cũng không tính là quen biết...”

Lời cậu còn chưa nói hết Hách Liên Tình từ trên ghế đứng lên, đi tới trước mặt cậu đứng lại, “Em nghĩ quen biết như thế nào?”

“Chúng ta không biết đối phương...”

“Em muốn biết rõ?”

“Ngoại trừ biết đến tên của anh, tôi chẳng biết gì về anh nữa cả.”

“Ồ.” Hách Liên Tình nhíu mày, “Cho nên ý của em là muốn tìm hiểu tôi?”

“Không phải, ý của tôi là chúng ta chưa quen thuộc, ở chung như vậy không quá thích hợp.” Hàn Dạng nói.

“Quen thuộc?” Hách Liên Tình cười nhạo, “Hồ sơ cá nhân của em tôi đã sớm nhìn qua rồi, nếu như em muốn, tư liệu của tôi cũng có thể cho em một phần.”

Hàn Dạng, “.....”

“Tôi không phải ý này.” Hàn Dạng thử giải thích, “Tôi là nói, chúng ta không có cơ sở tình cảm, hiện tại quan hệ như vậy, anh... Không cảm thấy như vậy rất qua loa sao? Tôi thấy chúng ta nên nói chuyện một chút.”

Nói cho cùng Hàn Dạng đối với quan hệ hai người không hài lòng.

Nghe vậy Hách Liên Tình lặng lẽ nhìn cậu vài giây, tựa tiểu phi tiểu nhếch miệng, nói, “Nói chuyện gì? Cha mẹ em lúc trước làm sao nợ nần? Hay là lúc em kí tên xuống cái khế ước kia? Lúc ký kết rất nhanh chóng, làm sao, hiện tại sợ sao?”

Lời của hắn như con dao rạch đi vẻ bình tĩnh bề ngoài của Hàn Dạng, lộ ra tâm tình bi ai khó nén ngày đó.

Cho dù hôm đó làm bộ lạnh lùng kiên cường đến đâu, đối với việc cha mẹ ruột lấy chính mình trả nợ, cậu không thể thờ ơ không động lòng, chỉ là ẩn giấu ở nơi sâu nhất trong đáy lòng mà thôi.

Hách Liên Tình lạnh nhạt nói, “Đừng vọng tưởng sẽ thay đổi, em không có quyền lựa chọn. “Ngày mai thu xếp một chút, buổi trưa cùng tôi về nhà một chuyến.”

“Tôi ngày mai...” Hàn Dạng ngắc đầu.

“Tôi là thông báo cho em chứ không phải đang trưng cầu ý kiến của em.” Hách Liên Tình đánh gãy lời cậu, nhẹ nhàng mà liếc mắt một cái, mang theo ghét bỏ, “Lại nói con dâu dù có xấu cỡ nào cũng phải ra mắt cha mẹ chồng.”

Hàn Dạng, “.....”

Sống hai mươi năm, cậu mới biết hoá ra mình xấu xí.

“Nghe rồi thì đáp một tiếng.” Hách Liên Tình nói.

“Vâng.” Hàn Dạng đáp một tiếng.

Nhận được câu trả lời, Hách Liên quay người trở về phòng, hai tuần lễ này công việc làm cho hắn có chút uể oải.

Phòng khách chỉ còn dư lại một người, Hàn Dạng không yên lòng gõ lên bàn phím, chờ lúc cậu khôi phục tinh thần liền phát hiện trên màn hình viết một chuỗi lớn kí tự lộn xộn.

Khẽ thở dài một cái, cậu đem nó xoá bỏ, lưu lại bản thảo xong xuôi, sau đó tắt máy vi tính.

Đem máy vi tính để một bên, Hàn Dạng mang dép đem chén đĩa sau khi Hách Liên Tình cơm nước xong còn dư lại đến nhà bếp, dùng nước rửa chén rửa sạch sẽ.

Có một số việc làm sao cũng tránh không khỏi, đã như vậy, chỉ có thể đi được tới đâu hay tới đó.

Chờ Hàn Dạng tắm xong trở về phòng, Hách Liên Tình đã ngủ.

Cái chăn mỏng chỉ đắp đến hông, phần lưng tinh trắng của nam nhân hoàn toàn lộ ra ngoài, Hàn Dạng không nghĩ tới một nam nhân cường thể lạnh nhạt như vậy lại thích nằm úp sấp ngủ, khuôn mặt ở trên gối không còn lạnh lùng cứng rắn như lúc trước.

Buổi tối đầu thu man mát, cậu đi tới giường vừa đưa tay kéo chăn lên, che lại tấm lưng của nam nhân, sau đó chuẩn bị đến phòng khách đi ngủ, vậy mà mới vừa quay người liền bị tóm lấy tay, quay đầu lại liền thấy người vừa này đang ngủ đã mở mắt ra.

“Đi đâu?” Hách Liên Tình nắm lấy tay cậu hỏi.

“Tôi đến căn phòng cách vách ngủ.” Hàn Dạng nói.

Cậu vừa dứt lời, đáy mắt Hách Liên Tình hiện lên trào phúng, nhìn cậu nói, “Còn chưa kết hôn liền muốn chia phòng ngủ, sớm muộn cũng là người của tôi, cần gì chứ?”

Hàn Dạng, “.....”

Kỳ thực Hách Liên Tình nói cũng không sai, sớm muộn, cần gì chứ.

Thế nhưng đáy lòng Hàn Dạng chính là loại có thể trốn được một ngày liền trốn.

Chỉ là tình huống bây giờ xem ra khả năng không có bao nhiêu, lực đạo Hách Liên Tình nắm trên tay cậu mang theo ý tứ không được phép từ chối.

Hàn Dạng ở trong lòng bỏ ra mười mấy giây thuyết phục chính mình, đem Hách Liên Tình thành xá hữu (bạn cùng phòng KTX), chỉ là cùng bạn bè ngủ một đêm thôi. Nghĩ như vậy cậu gật đầu nói đã biết, Hách Liên Tình nghe vậy buông lỏng tay.

Hàn Dạng lừa gạt đến bên kia giường cùng nằm lên, giường rất lớn, giữa hai người còn cách một khoảng.

Hách Liên Tình nâng nửa mắt nhìn thấy cậu nằm ở bên giường, cánh tay bắt mẫn mà đem cậu lôi lại đây, một tay ôm, “Ngủ xa như vậy làm gì? Nếu tôi muốn làm, cho dù em ngủ trên sàn nhà cũng vô dụng.”

Làm...

Làm cái gì?

Hàn Dạng quả thực không dám nghĩ.

Hách Liên Tình, “Yên tĩnh một chút, hôm nay tôi sẽ không động vào em, ngủ đi, tôi rất buồn ngủ.”

Bởi vì hai người áp sát nhau, giọng nói của đối phương gần như phả tại bên tai chính mình, nhiệt khí làm cho Hàn Dạng có chút không quen, bên tai hơi nóng, hơn nữa Hách Liên Tình hẳn không mặc quần áo!!!

Hách Liên Tình hình như thật sự rất mệt, nói xong câu đó liền ngủ rồi, chỉ là cánh tay vắt ngang hông cậu ôm chặt, lồng ngực trần trụi dán vào cánh tay Hàn Dạng. Nhiệt độ thân thể làm cho Hàn Dạng cảm giác cánh tay như bị nướng lên, cứng ngắc không dám động, chỉ có thể ngơ ngác nhìn trần nhà.

Ngoại trừ khi còn bé cùng ông nội ngủ qua, cậu chưa bao giờ cùng người nào thân cận như vậy, cho dù quan hệ với bạn bè có tốt chừng nào cũng không đến mức chung giường chung gối, cậu không thể nói là tư vị gì, tuy rằng không ghét nhưng tuyệt đối không gọi là thích.

Quá xa lạ, làm cho đáy lòng cậu không có cảm giác an toàn.

Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu, bốn con cừu, năm con cừu...

Lúc trước giấc ngủ cũng không tệ lắm, thế nhưng bên cạnh có nhiều hơn một người làm cho Hàn Dạng bắt đầu ngủ không được, cuối cùng chỉ có thể sử dụng phương pháp thôi miên thông thường nhất, đếm cừu!

Đếm tới hàng ngàn con cừu vẫn không buồn ngủ, mà Hách Liên Tình bên cạnh hô hấp vững vàng biểu thị hẳn đã ngủ, hơi quay đầu liếc nhìn gương mặt tuần tú bên gối kia, Hàn Dạng thật muốn đem hắn đẩy ra.

Một con Hách Liên Tình, hai con Hách Liên Tình, ba con Hách Liên Tình, bốn con Hách Liên Tình, năm con Hách Liên Tình...

Đếm mãi đếm mãi, Hàn Dạng rốt cuộc trong vô số con cừu Hách Liên Tình mà ngủ.

5. Chương 5: Hách Liên Tình Nếu Đã Nói Ra Sẽ Không Cho Cậu Có Cơ Hội Đổi Ý

Ánh mặt trời buổi sáng xuyên qua cửa sổ sát đất men theo khe hở của bức rèm chui vào, từng chút từng chút lan tràn trên sàn gỗ phòng ngủ.

Hách Liên Tình bởi vì đồng hồ sinh học nên đã sớm tỉnh, nhưng hắn vẫn luôn nằm ở trên giường bảo trì một tư thế duy nhất. Bởi vì sáng sớm hôm nay lúc hắn tỉnh lại, phát hiện cái người tối hôm qua đối với hắn trốn tránh xa cách lại đang nằm trong lòng hắn trầm trầm ngủ.

Không giống hai lần trước ở chung xa cách lẽ độ, lúc ngủ Hàn Dạng thoát nhìn ôn nhu đến khó tin, mặt mày mang theo vẻ mềm mại không thể tả, khoe miệng hơi cong lên như là mơ tới thứ gì tốt, còn giống như làm nũng mà cọ hắn hai lần.

Điều này làm cho Hách Liên Tình có chút bất ngờ, hứng thú nhìn cậu, mong đợi lúc cậu tỉnh lại nhìn thấy tư thế như vậy sẽ có biểu tình gì.

Hàn Dạng sau mười phút mới tỉnh. Bởi vì chuyện Hách Liên Tình đột ngột trở về, làm cho đầu óc cậu có chút căng thẳng, ngày hôm qua đến quá nửa đêm mới ngủ.

Tối hôm qua cậu mơ một giấc mơ, mơ về khi còn bé cùng chú chó Sủi Cảo Béo ở trên ruộng vui đùa. Khi đó cậu mới tám tuổi, mà Sủi Cảo Béo đứng lên gần như cao hơn cả cậu. Chơi náo động cho đến khi Sủi Cảo Béo vui vẻ dùng đầu cọ cọ cậu. Cậu đuổi theo Sủi Cảo Béo trên đồng ruộng chạy tới chạy lui, mãi đến tận khi ông nội đến gọi cậu về ăn cơm.

Giấc mơ khi còn bé đã cách quá xa, tóc ông nội đã trở nên trắng xoá, Sủi Cảo Béo cùng cậu lớn lên cũng biến mất.

Dùng tay dụi dụi con mắt, Hàn Dạng hí hóp mắt nhìn tia sáng truyền vào từ rèm cửa sổ, ánh mắt mê man.

Vừa mới tỉnh ngủ cậu có chút lơ mơ, sững sờ hơn nửa phút mới có thể hoàn toàn tỉnh táo. Chờ cậu lấy lại tinh thần liền ngầy ngẩn cả người. Cậu phát hiện Hách Liên Tình đang cúi đầu nhìn cậu, mà cậu hoá ra đang nằm trong ngực đối phương.

Tầm mắt hai người đối diện làm Hàn Dạng có chút luống cuống, tình huống gì thế này?

Hách Liên Tình thấy lúc Hàn Dạng dụi mắt thời liền biết cậu tỉnh rồi, đang chờ xem phản ứng của cậu lại phát hiện Hàn Dạng dùng ánh mắt mờ mịt nhìn về phía hắn, không có bất kỳ cảm xúc gì cũng không có dị nghị đối với tư thế của bọn họ bây giờ, sau đó hắn liền phát hiện, Hàn Dạng dĩ nhiên là đang còn lơ mơ...

Hàn Dạng ngốc ngốc thật đáng yêu. Hách Liên Tình trong lòng thầm nghĩ.

“Xin lỗi.” Hàn Dạng nhanh chóng từ trên người hắn rời đi. Hắn không biết mình lúc nào thì dựa, nếu vậy thì tối hôm lúc Hách Liên Tình ngủ thì rất mệt đi? Vẫn luôn bảo trì một cái tư thế lâu như vậy.

Xin lỗi xong cậu không nhận được nghĩ trong mơ rõ ràng đang ôm Sủi Cảo Béo mà, làm sao ngay cả Hách Liên Tình cũng ôm?

... Hơn nữa lấy tính tình thối của nam nhân cũng sẽ không tốt bằng Sủi Cảo Béo.

Được tự do Hách Liên Tình động dậy cái vai cứng ngắc. Vì để cho Hàn Dạng ngủ được thoải mái, cánh tay bên trái của hắn gần như không động dậy, không nghĩ tới Hàn Dạng trái lại không cảm kích mà lúc vừa tỉnh lại thì coi chính mình như là dã thú vội vàng tránh né, xì~, chính mình còn không có ghét bỏ cậu nữa đó.

Hàn Dạng thấy Hách Liên Tình xoa vai, không có ý tứ nói, “Tôi không phải cố ý, anh có khỏe không?”

Tay Hách Liên Tình dừng một chút, lập tức càng dùng sức bóp, hắn hơi hệt liếc nhìn Hàn Dạng, nói, “Còn không thấy sao, ngày hôm qua trốn xa như vậy.”

“.....” Hàn Dạng không nói, phát hiện Hách Liên Tình là cái tên không phun tào thì không chịu được.

Hách Liên Tình vén chăn xuống giường, tìm quần áo trong tủ, quay đầu lại nhìn về Hàn Dạng còn ngồi trên giường, “Tôi đi tắm, em thu thập một chút rồi đi ra ngoài ăn sáng.”

“Anh có thói quen tắm vào buổi sáng?” Hàn Dạng theo bản năng hỏi, mới vừa hỏi xong cậu liền hối hận, quả nhiên cậu thấy được trên mặt nam nhân xuất hiện trào phúng quen thuộc.

“Tôi đi rửa nước miếng em lưu lại trên ngực.” Hách Liên Tình bỏ lại câu nói này liền tiến vào phòng tắm, đi rửa ngum nước trên ngực.

Sau khi hẩn đóng cửa lại Hàn Dạng liền lấy tay lau khóe miệng của mình, lại phát hiện đúng là như vậy.

Miệng tiện. Trong lòng Hàn Dạng phun tào.

Buổi trưa lúc ăn cơm Hách Liên Tình nhận được một cú điện thoại, nghe hẩn xưng hô trong điện thoại chính là Hách Liên lão gia tử, cũng chính là ông nội của Hách Liên Tình.

Hàn Dạng tuy rằng không quen biết Hách Liên lão gia tử, nhưng cũng biết lão gia tử tại giới kinh doanh L thị có phân lượng hết sức nặng, lão nhân cùng với ông nội hoà ái thân thiết của mình rất bất đồng, nội tâm cậu không khỏi có chút thấp thỏm, chỉ là trên mặt không có biểu hiện ra, cúi đầu ăn cơm không nói một lời.

“Vâng.” Hách Liên Tình tiếp điện thoại, đôi mắt khẽ quét qua Hàn Dạng đang im lìm không lên tiếng một cái, chậm rãi nói, “Mang cháu dâu ngài trở về.”

Tay cầm đũa của Hàn Dạng dừng một chút, vẻ mặt trong nháy mắt cứng ngắc.

Hách Liên Tình câu lên khóe môi, nói vài câu liền cúp điện thoại. Hẩn đưa điện thoại di động để qua một bên, quan sát Hàn Dạng một chút, “Vẫn rất bình tĩnh a.”

Ngữ khí của hẩn không nhẹ không nặng, không nghe ra được cảm xúc gì, Hàn Dạng ngẩng đầu nhìn thẳng hẩn, “Tôi không bình tĩnh anh sẽ đưa tôi trở về sao?”

“Em thấy thế nào?” Hách Liên Tình hỏi ngược lại.

Đáp án nhất định là không thể.

Hàn Dạng đương nhiên biết, từ tối hôm qua đã nhìn ra rồi, Hách Liên Tình nếu đã nói ra thì sẽ không cho cậu có cơ hội đổi ý. Kỳ thực Hách Liên Tình nói không đúng, cậu làm sao có thể bình tĩnh cho được, chỉ là bình tĩnh cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể đi được tới đâu hay tới đó.

“Không cần mua chút quà cáp sao?” Ở trên xe Hàn Dạng mở miệng hỏi, dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt, cậu cái gì cũng không mang thì hơi thất lễ, thế nhưng Hàn Dạng cũng không biết nên mua cái gì, Hách Liên có gia thế hiển hách như vậy, còn mình vẫn là sinh viên ngay cả công việc cũng không có, mà nhà hẩn có quà cáp có hay không cũng không quan trọng đi.

“Tôi đã mua xong, có lẽ lát nữa cũng có thể là bọn họ cho em chút quà.” Hách Liên cầm tay lái để mắt qua Hàn Dạng ngồi ở bên cạnh, “Miệng ngọt một chút là được.”

“.....” Hàn Dạng diện vô biểu tình.

Hách Liên Tình hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Hàn Dạng từ nhỏ lớn lên ở trong thôn vẫn cảm thấy một mình Hách Liên Tình sống trong một căn nhà một ba phòng ở hai phòng khách đã đủ xa xỉ, nhưng lúc nhìn thấy biệt thự Hách Liên gia mới biết không có xa xỉ nhất chỉ có xa xỉ hơn.

Căn biệt thự cỡ trung bốn tầng tuy rằng không cao lắm, thế nhưng diện tích rất rộng, ngoại trừ căn biệt thự, mới vừa vào cửa liền thấy một cái sân tương đương với sân bóng đá loại nhỏ, bên cạnh còn có hoa viên đầm nước linh tinh.

Lúc trước nghe Hách Liên Tình nói hẩn thường đi làm nên ở căn nhà bên kia, hiện tại ở nơi này chỉ có ông nội hẩn, cha mẹ với người hầu.

Lẽ nào một người sống một tầng sao? Hàn Dạng suy nghĩ miên man, nghĩ tới căn nhà trệt nhỏ hẹp của chính mình, không khỏi cảm thán một câu quả nhiên ác nhất là nhà tư sản a.

Dừng xe ở trong sân, Hách Liên Tình từ chỗ ngồi phía sau lấy ra mấy món quà cáp giao cho người hầu một bên chờ, sau đó dẫn Hàn Dạng vào nhà.

Bên trong nhà chỉ có mấy người hầu, cha mẹ Hách Liên Tình không ở nhà, người hầu nhìn thấy Hách Liên Tình bước vào liền cung kính vãn an, không có lời thừa thãi, gian nhà quá lớn có vẻ hơi thanh lãnh.

So với chỗ này Hàn Dạng vẫn thích căn nhà nhỏ của chính mình, tuy rằng vừa nhỏ vừa cũ, nhưng lại ấm áp vui vẻ.

“Ông nội ở trên lầu sao?” Hách Liên Tình hỏi.

“Lão gia dùng cơm xong vẫn luôn ở thư phòng trên lầu.” Người hầu cung kính trả lời, lão gia tử ăn cơm trưa xong có thói quen lên lầu tự mình chơi cờ, cả nhà người nào cũng biết. Hách Liên Tình gật gật đầu kéo Hàn Dạng lên lầu, quả nhiên ở thư phòng lầu hai tìm được lão gia tử.

Trong phút chốc nhìn thấy mặt lão gia tử Hàn Dạng lúc đầu thả lỏng bây giờ có chút căng thẳng lên, người trước mắt này chính là ông nội Hách Liên Tình, là người đã từng hô mưa gọi gió trên thương trường, cùng với ông nội hay ngồi trong sân chơi với trẻ con của mình hoàn toàn khác nhau.

“Ông nội.” Hách Liên Tình hô một tiếng với lão nhân đang ngồi chơi cờ kia, Hàn Dạng không biết nên xưng hô như thế nào, giật giật môi hô Hách Liên lão gia tử, rồi đứng bên cạnh hẳn.

Lão gia tử ừm một tiếng, không ngẩng đầu nhìn bọn họ mà như trước nhìn bàn cờ của chính mình tự hỏi bước kế tiếp.

Hách Liên Tình dường như theo thói quen không đi quấy rối ông, kéo tay Hàn Dạng ở bên cạnh ngồi xuống bàn trà, tự mình pha trà.

Lúc Hách Liên Tình pha trà ngồi rất thẳng, ông tay áo sơmi hơi kéo lên, động tác nước chảy mây trôi tiêu sái dễ nhìn. Hẳn rót cho Hàn Dạng một chén, Hàn Dạng nói cảm ơn, bưng ly trà hơi mím môi, giảm bớt căng thẳng trong lòng.

“Căng thẳng cái gì?” Hách Liên Tình liếc mắt nhìn cậu.

Hàn Dạng nhìn qua lão gia tử đang chơi cờ ở một bên, thấp giọng hỏi, “Chúng ta như vậy có được không?”

“Không có gì không tốt cả, lúc ông nội chơi cờ không thích người khác ở bên cạnh quấy rối.” Hách Liên Tình nhấp một ngụm trà, “Lại nói, em đến nhiều lần liền thành thói quen.”

“.....” Nhưng mà tôi không muốn.

Hàn Dạng cúi đầu uống trà, không lên tiếng nữa, Hách Liên Tình cũng không lại đùa cậu.

6. Chương 6: Thật Ra Nhũ Danh Của Em Là Cầu Đản Phải Không?

Trong thư phòng ba người đều không nói gì, căn phòng lớn như vậy chỉ tiếng pha trà và âm thanh quân cờ hạ xuống.

Một lát sau, lão gia tử bỗng nhiên mở miệng nói, “Hài tử lại đây, đánh với ta một ván.”

Nghe ông nói, Hàn Dạng theo bản năng đứng lên, lại không có đi qua.

“Đứng ở chỗ này làm gì? Gọi em qua.” Hách Liên Tình nhìn Hàn Dạng đứng ngây ngốc, lên tiếng nói.

“A?” Hàn Dạng hô nhẹ, ngẩng đầu nhìn Hách Liên Tình đang ngồi một bên, lại nhìn qua lão gia tử, hài tử chẳng lẽ là đang gọi cậu? Cậu tưởng gọi Hách Liên Tình.

Hách Liên Tình đối với phản ứng của cậu có chút buồn cười, “Lẽ nào em cho rằng xưng hô hài tử ngu ngốc như thế là đang gọi tôi sao?”

Hắn một bộ ‘Em ngốc sao’, Hàn Dạng ngoảnh mặt làm ngơ, thấp giọng đáp, “Ông ấy là ông nội anh chẳng lẽ gọi anh như vậy là không đúng?”

Ài ngờ cậu vừa nói xong câu đó lão gia tử liền lấy quân cờ trên tay đặt xuống bàn cờ phát ra một tiếng ‘bộp’, ngẩng đầu nhìn lại, “Sao lại nói như vậy? Nếu con đã cùng một chỗ với Hách Liên Tình, lẽ nào ta không phải là ông nội con?”

“.....” Hàn Dạng có chút lúng túng đứng bên cạnh Hách Liên Tình, trong lúc nhất thời không có cách nào phản bác, mà Hách Liên Tình lại một bộ đương nhiên mà xem kịch vui càng làm cho cậu bất đắc dĩ.

Đây là cái quần gì? Tôn tử của mình mang nam nhân về, nói muốn kết hôn không phải là gặp phải sự phản đối kịch liệt của người nhà sao? Mặc dù nói luật hôn nhân đồng tính đã thông qua, nhưng là vẫn còn mới mẻ, rất nhiều gia đình còn chưa chân chính tiếp thu.

Mà cậu dù sao cũng chỉ là một con gà trống không biết đẻ trứng.

Nha, tha thứ cho cậu hình dung bản thân như thế, gặp tình huống này trong lòng cậu không thể hiểu nổi.

“Đi đi.” Thấy cậu còn sững sờ, Hách Liên Tình lôi kéo cậu đến đối diện lão gia tử ngồi xuống, lạnh nhạt nói, “Bồi ván tiếp theo với ông nội.”

Hàn Dạng lúc bắt đầu có chút cứng ngắc, tay chân luống cuống cũng không biết đặt ở đâu, sau khi nhìn vẻ mặt ôn hoà của lão gia tử mới có chút thả lỏng, e rằng sự tình cũng không nghiêm trọng như cậu nghĩ, ít nhất không tức giận mắng chửi cùng xua đuổi như bản thân dự liệu.

“Biết chơi chứ?” Lão gia tử đem ván cờ lúc nãy xoá đi sau đó chia quân cờ cho hai người, Hàn Dạng thấy thế liền cùng với ông bày cờ ra, lễ phép trả lời, “Biết một chút ạ.”

“Thả lỏng một chút, ta cũng không ăn thịt con, theo giúp ta ván tiếp theo.” Lão gia tử nói.

Hàn Dạng đột nhiên nhớ tới lúc còn ở quê, mình cũng cùng ông nội ngồi chơi cờ như thế, nghĩ đến lão nhân thương yêu chính mình kia, trên mặt không khỏi hàm chứa ý cười, tâm lý thanh tĩnh lại, coi đối phương như lão nhân bình thường là tốt rồi.

Nghĩ như vậy, cậu gật gật đầu, “Được.”

“Tên gì?” Lão gia tử một bên bày quân cờ một bên thuận miệng hỏi.

“Hàn Dạng.” Hàn Dạng hồi đáp.

Hàn Dạng biết lão gia tử khẳng định không thể nào không biết tên của cậu, gia đình như vậy, phỏng chừng từ lúc cậu và Hách Liên Tình dính líu tới nhau, thân thể đã bị điều tra rõ ràng đưa đến trước mặt lão gia tử.

Sau khi xếp xong quân cờ, xuất phát từ tôn kính, Hàn Dạng nhượng lão gia tử đi trước, lão gia tử ngược lại vung tay, cho cậu trước. Hàn Dạng cung kính không bằng tuân mệnh, đi bước cờ đầu tiên.

Hai người ngai tới con đi, Hách Liên Tình ngồi nhìn, cũng không lên tiếng.

Chơi gần hai tiếng, lão gia tử từ hồ hững đến lúc phát hiện không thể xem thường, ánh mắt nhìn Hàn Dạng trở nên khác hẳn, lúc đánh cờ đều cẩn thận hơn.

Ván này cuối cùng vẫn là Hàn Dạng thua. Hàn Dạng thở ra một hơi, “Vẫn là lão gia tử lợi hại.”

Về mặt lão gia tử so với lúc nãy nhiều hơn một phần hòa ái, ánh mắt nhìn Hàn Dạng cũng yêu thích cùng thưởng thức hơn một phần, dù sao người trẻ tuổi có thể cùng ông đấu lâu như vậy chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thủ pháp Hàn Dạng lão luyện, tâm tư kín đáo, nhìn ra được có bao nhiêu bản lĩnh, mà tính tình Hàn Dạng hồ hững không táo bạo cũng rất hợp ý ông.

“Kĩ thuật đánh cờ không tồi, suýt chút nữa làm ta bị loạn.” Lão gia tử tán thưởng nói, “Đã học bao lâu?”

Sau khi bồi lão gia tử, thái độ của Hàn Dạng cũng không còn mới lạ cùng kính nể như vừa nãy, cậu cười cười, khiêm tốn nói, “Ngài quá khen, ông nội con là người rất thích chơi cờ cho nên khi còn bé liền theo ông học, trước mặt ngài cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ.”

Khi còn bé cậu thường thường bồi ông nội đi theo nhóm cụ ông chơi cờ trong thôn, nhìn quá nhiều cũng liền hứng thú, ông nội cũng tay dặt tay dặt cậu rất nhiều năm.

“Con gọi ngài ngài cũng không ngại khó đọc sao.” Lão gia tử nhận ly trà Hách Liên Tình đưa tới nhấp một ngụm, nói với Hàn Dạng, “Nếu con chuẩn bị cùng Tình nhi kết hôn, vậy không nên ngại mà gọi ta một tiếng ông nội.”

Tình nhi?

Hàn Dạng sững sốt một chút, theo bản năng quay đầu nhìn về phía nam nhân ngồi ở bên cạnh, chỉ thấy mặt Hách Liên Tình không thay đổi chút nào, giống như không để ý tới cậu, Hàn Dạng có chút chần chờ mở miệng, “... Tình nhi?”

“.....” Lần này sắc mặt Hách Liên Tình thay đổi rõ rệt, ánh mắt nhìn về phía Hàn Dạng nhiều hơn một tia tức giận, “Ai cho phép em kêu? Em chê lá gan quá lớn sao?”

“Kìa... Tình Cách Cách?” Hàn Dạng thừa nhận cậu thật sự cố ý, lúc trước bị cái miệng tiện của Hách Liên Tình ghen khí mấy lần lúc này cứ như là tìm được nơi xả ra, đặc biệt là lúc nhìn thấy Hách Liên Tình bởi vì tức giận mà bên tai xuất hiện mấy mảng hồng hồng mất tự nhiên, cậu thậm chí có chút hoài nghi, nam nhân này không phải là thẹn thùng đi?

“Đừng có được voi đòi tiên.” Hách Liên Tình nói.

Hàn Dạng: Tôi còn phải đòi thêm nữa đó.

Hách Liên Tình: Ha ha, để khi trở về xem tôi như thế nào trừng trị em.

Thấy bộ dáng giễu cợt của Hách Liên Tình, Hàn Dạng hơi kinh ngạc, hiển nhiên một tiếng ‘Tình Cách Cách’ này làm cho hắn khó chịu.

Đã lòi ra rồi còn cố bưng bít làm gì. Cậu nghĩ thầm, nhịn không được gật gật đầu.

“Em đang nghĩ gì vậy hả?” Hách Liên Tình hỏi.

“Không có.” Hàn Dạng lắc đầu một cái.

Hách Liên Tình không tin, còn muốn nói tiếp, lão gia tử lại đột nhiên lên tiếng, “Được rồi, đừng có ân ân ái ái nữa.”

Hách Liên Tình, “.....”

Hàn Dạng, “.....”

Hai người không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, Hàn Dạng đột nhiên xoay đầu về phía khác, bên tai có chút hồng hồng, Hách Liên Tình khẽ hừ một tiếng, khước miệng lại hơi giương lên.

Lão gia tử cúi đầu không chú ý tới dị thường của hai người, vừa bày cờ vừa nói, “Tình nhi là nữ danh, lúc đầu chúng ta đều cho là bé gái cho nên lấy tên ‘Hách Liên Tình’, nào có biết lúc sinh ra lại là tiểu tử, liền đem chữ phía sau đổi thành ‘Hách Liên Tình’, lấy Tình nhi làm nữ danh.”

*Cái tên Hách Liên Tình nam/nữ đó trong QT giống nhau hết (lấn phiên âm và nghĩa)... Cho nên Ling cũng không biết phải giải thích thế nào nữa T.T

“Rất dễ nghe, theo phong tục ở quê của con nói có nữ danh dễ nuôi hơn.” Hàn Dạng cười nói, tự động bỏ đi hàn khí của người nào đó bên cạnh, hiếm khi thấy Hách Liên Tình ăn quả đắng một lần, dù thế nào cũng không thể buông tha được.

“Vậy sao?” Hách Liên Tình khẽ liếc Hàn Dạng một cái, thờ ơ mà nói, “Vậy là em nói em cũng có nữ danh, cầu dẫn sao?”

*Cầu dẫn: Cầu = chó, dẫn = trứng à Tự suy đi nha =)))))) Anh công độc miệng vờ nhờ.

Hàn Dạng, “.....”

Cái nhìn đầy ẩn ý của Hách Liên Tình làm sau lưng Hàn Dạng phát lạnh, quả nhiên không thể bằng cái miệng tiện của hắn mà, quả nhiên vẻ ngoài Tình Cách Cách như châu như ngọc mà bên trong không thể so sánh được.

“Sao lại nói vậy?” Lão gia tử ngắt đầu liếc mắt với Hách Liên Tình một cái.

“Ông nên đi ngủ.” Mặt Hách Liên Tình không cảm xúc

Lão gia tử đang chơi cờ đến hưng phấn bị Hách Liên Tình đánh gãy không qua vui vẻ, vung tay lên nói, “Con mới nên đi ngủ, trước đây sao ta không phát hiện con cái đứa nhỏ này đông dài như vậy? Ngay cả con còn không có thời gian bồi ta chơi cờ, giờ ngay cả vợ cũng phải quản?”

Tay cầm quân cờ của Hàn Dạng ngưng lại, không biết nên hạ hay là không nên hạ, đột nhiên cảm thấy lão gia tử bây giờ đi ngủ cũng không tệ lắm, nhưng là một giây sau liền nghe Hách Liên Tình nói, “A, vậy thì không ngủ, để cho em ấy bồi ông chơi.”

Hàn Dạng, “.....”

“Đến, tiếp theo đến lượt ta đi.” Lão gia tử nói.

“Vâng.” Hàn Dạng gật đầu.

Thời gian khi hai người chơi cờ cứ từng chút từng chút trôi qua, lão gia tử còn chơi chưa đã ngứa thì đã có người hầu tới nói giờ cơm tối đã đến.

Nhanh như vậy? Hàn Dạng hơi kinh ngạc, bản thân có một khoảng thời gian không chơi cờ, không nghĩ tới hôm nay lại cùng ông nội Hách Liên Tình chơi nguyên cả buổi chiều, nhìn thời gian có lẽ đã hơn sáu giờ chiều.

“Lão già ta rất lâu không tận hứng như vậy. Đi, xuống ăn cơm.” Lão gia tử đứng lên, đi về phía cửa.

Hàn Dạng cùng Hách Liên Tình đi ở phía sau, Hách Liên Tình nói, “Tài đánh cờ không tệ.”

Một tiếng này của hắn mang theo sự khen ngợi nhột nhật, Hàn Dạng sửng sốt một chút, liền nghe hắn nói tiếp, “Chơi cờ hăng đến nỗi chồng cũng gạt qua một bên, cho em một bàn cờ không phải có thể đi ra ngoài đầu phố bày sạp bán?”

Hàn Dạng, “.....” Cậu thật quên bống Hách Liên Tình, chỉ để chơi cờ.

Hách Liên Tình thấy cậu một bộ bị chột trúng tim đen, trên mặt càng đen hơn, hừ một tiếng, nhanh chân đi lên phía trước.

Bình tĩnh, coi hắn không tồn tại là tốt rồi.

Trong lòng Hàn Dạng nói.

... Bất quá người này sao cái miệng lại tiện như vậy!

Hàn Dạng thực sự không nhịn được mà phun tào.

7. Chương 7: Em Muốn Tôi Phải Nói Bao Nhiêu Lần Đây, Em Không Có Quyền Phản Đối

Lúc hai người xuống tới phòng ăn lầu một, trên bàn đã bày xong đồ ăn, ngoại trừ lão gia tử đang ngồi, còn có một nam nhân trung niên nam nhân cùng một nữ nhân dung mạo tú lệ đoan trang.

Hàn Dạng đoán hắn là cha mẹ Hách Liên Tình.

Quả nhiên, một giây sau liền nghe Hách Liên Tình nói với bọn họ, “Cha, mẹ.”

Hàn Dạng đứng bên cạnh, cảm thấy sự câu nệ đối với lão gia tử lúc trước lại tới nữa rồi.

“Xuống rồi sao? Lại đây ngồi.” Mạc Tổ Á vẫy vẫy tay, nhưng ánh mắt của bà ấy luôn thủy chung đặt trên người Hàn Dạng, mặc dù không có ác ý thậm chí còn có chút ý cười, thế nhưng Hàn Dạng vẫn có chút lúng túng, luôn cảm thấy bất kể là dùng thân phận gì, mình xuất hiện ở đây cũng giống như là một trò cười.

Hách Liên Tình cùng Hàn Dạng đi tới, đơn giản giới thiệu cho hai bên.

Hàn Dạng nói tiếp, “Bác trai bác gái hảo, con là Hàn Dạng.”

“Ngồi đi.” Hách Liên Thừa ra hiệu nói.

“Nhanh ngồi đi, đừng đứng như vậy.” Mạc Tổ Á cũng cười nói.

Hàn Dạng cùng Hách Liên Tình ngồi xuống, liền nghe Mạc Tổ Á nói, “Hàn Dạng không cần khẩn trương như vậy, con và A Tình nếu đã muốn kết hôn thì cứ coi đây như nhà mình là được rồi.”

Tuy nói như vậy, nhưng Hàn Dạng không làm được, chỉ có thể tận lực bảo trì mỉm cười.

Bữa cơm này coi như bình thường, lão gia tử cũng không quá ngoài ý muốn, ngay cả Hách Liên thừa cùng Mạc Tổ Á khi nghe Hách Liên Tình đột nhiên muốn cùng một nam nhân kết hôn đều biểu hiện rất bình tĩnh, còn hỏi thăm bọn họ về chuyện an bài hôn sự.

“Tiểu Dạng vừa tròn hai mươi nhỉ? Các con chuẩn bị khi nào thì đăng ký?” Mạc Tổ Á hỏi, từ khi luật hôn nhân tiếp thu hôn nhân đồng tính, về tuổi tác cũng sửa đổi.

“Vâng, tuần sau liền đi cục Dân Chính.” Hách Liên Tình nói.

Hàn Dạng nghe nói như thế, tay cầm đũa dừng một chút, mím môi không nói gì.

“Lễ cưới thì sao? Có ý kiến gì hay không?” Mạc Tổ Á hỏi, “Là làm tiệc rượu, hay là ra nước ngoài du lịch?”

“Con không có vấn đề, cứ hỏi cậu ấy.” Hách Liên Tình đối với chuyện này đó không quá để ý, chỉ bằng cứ theo sở thích của Hàn Dạng.

Một câu nói này của hắn làm Mạc Tổ Á sự chú ý chuyển qua người Hàn Dạng, “Hàn Dạng có ý kiến gì không? Không cần câu nệ, con có ý kiến gì có thể nói cho chúng ta.”

“Con...” Hàn Dạng cảm thấy miệng có chút sấp, “Con gì cũng được.”

Cũng được, bởi vì không có quyền lựa chọn.

Sau đó Hàn Dạng vẫn luôn trong trạng thái hốt hoảng, mà Hách Liên Tình tự nhiên cũng chú ý tới, cơm nước xong không bao lâu liền dẫn cậu ly khai.

Mãi đến khi trở lại căn hộ của Hách Liên Tình Hàn Dạng mới chậm rãi thả lỏng, tuy rằng nơi này cũng làm cho cậu có chút không tự nhiên, nhưng so với nhà chính của Hách Liên vẫn tốt hơn, dù sao ở đây cậu chỉ cần đối mặt Hách Liên Tình, mà ở bên kia lại phải đối mặt với toàn bộ gia đình Hách Liên Tình.

Kỳ thực không phải là cậu sợ, chỉ là không biết phải làm sao để đối mặt với trưởng bối, ở trước mặt cậu bàn bạc thương lượng, nếu như có thể cậu cũng không nguyện ý kết hôn, đây không phải là cuộc sống mà cậu muốn, mặc kệ đối phương có ôn hoà thế nào thì cũng không phải là người thân của mình, thân nhân của cậu chỉ có một – lão nhân ở thôn trang nhỏ mà cậu gọi là ông nội kia mà thôi.

Hàn Dạng đem hai cái hộp trong tay đưa cho Hách Liên Tình. Đó là cha mẹ Hách Liên Tình cùng ông nội đưa cho cậu lễ ra mắt, một đôi ngọc bội cùng một cái vòng tay phỉ thúy hoa lệ.

Lễ vật đắt giá như vậy, không biết có bao nhiêu người muốn, lại không khơi dậy nổi trong lòng cậu một chút xú cao hứng nào.

Hách Liên Tình ngồi ở trên ghế salon cởi cúc tay áo bởi vì một động tác này của cậu mà ngừng lại, hơi nghiêng mặt nhìn Hàn Dạng đứng trước mặt, ra hiệu cậu có chuyện liền nói.

“Lễ vật tôi không thể nhận.” Hàn Dạng nhẹ giọng nói rằng, cho dù vật như vậy ở Hách Liên gia chỉ là bé nhỏ không đáng kể, thế nhưng dưới cái nhìn của cậu lại quá mức quý trọng.

Hách Liên Tình đối với lời của cậu không tỏ rõ ý kiến, chỉ là câu khoe miệng tựa tiểu phi tiểu, hất cằm làm cho cậu nói tiếp.

“Không có công không nhận lộc, cái này quá quý trọng, tôi cảm không thích hợp. Còn có...” Hàn Dạng do dự một chút, “Còn có, hôm nay anh nói cuối tuần sau đăng ký sao tôi không biết?”

“Bây giờ không phải đã biết rồi sao?” Hách Liên Tình nhú mày.

“Thế nhưng anh ít nhất cũng phải sớm thương lượng với tôi một chút, anh không thể tự mình quyết định những việc này...”

“Tôi không thể?” Hách Liên Tình đột nhiên đánh gãy lời Hàn Dạng, chậm rãi đứng lên đến gần cậu, chiều cao gần 1m9 mang theo cảm giác ngọt ngào, sắc mặt thoát nhìn so với lúc trước còn lạnh hơn mấy phần, “Em ngược lại có rất nhiều ý kiến nhĩ.”

“Tôi chỉ...” Hàn Dạng thấy Hách Liên Tình đột nhiên tới gần thì hơi hoảng loạn, cậu lui lại nửa bước, cực lực muốn bảo trì trấn định, chỉ là bàn tay nắm chặt lộ ra căng thẳng của cậu.

Bàn tay Hách Liên Tình đặt trên đầu cậu, ngón tay xuyên qua mái tóc đen mềm mại, lực đạo nhẹ nhàng xoa xoa phẳng phất giống như ôn nhu của tình nhân, chỉ là thanh âm nói ra lại lạnh lùng đến độ làm cho người kinh hãi, “Hàn Dạng.”

Đó là lần đầu tiên Hách Liên Tình kêu tên cậu, hai chữ Hàn Dạng từ đôi môi hơi mỏng của hắn phun ra, lạnh lẽo lại mang một chút du dương khó hiểu, làm cho trong lòng Hàn Dạng run lên.

“Lẽ nào em cho rằng em có thể thay đổi chút gì sao? Chuyện của hai tuần trước vẫn chưa làm cho em nhận rõ tình hình bây giờ?” Ngón tay Hách Liên Tình lưu luyến trên tóc cậu.

“Không phải chúng ta không có tình cảm sao? Ngay cả tình cảm đều không có hai người làm sao sống đến hết đời? Anh không cảm thấy phương thức ở chung của chúng ta có vấn đề sao?” Hàn Dạng hơi kích động mở miệng phản bác, tay muốn đẩy ra bàn tay đang lưu luyến trên tóc cậu kia, nhưng ngược lại bị nắm chặt.

Hách Liên Tình nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của Hàn Dạng, tàn nhẫn nói, “Vậy thì như thế nào? Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, em không có quyền phản đối.”

Hàn Dạng, “.....”

Hai người giằng co, qua nửa ngày, Hàn Dạng tự giễu nở nụ cười, nhẹ giọng nói, “... Tôi hiểu.”

Đúng, từ lúc cậu kí xuống khế ước thì đã không có tư cách cùng Hách Liên Tình nói điều kiện.

Chỉ có điều còn chưa nhận rõ hiện thực, Hách Liên Tình cho cậu hai tuần, dung túng làm cho cậu tự cho là còn có chỗ thương lượng.

Nhìn ánh mắt âm trầm rõ ràng của Hàn Dạng, còn có khoé miệng quật cường mà nhếch lên kia, Hách Liên Tình giật giật môi muốn nói gì, Hàn Dạng lại tránh tay hắn ra, để lại một câu ‘Tôi đi tắm’ liền trở về phòng.

Hách Liên Tình nhìn lòng bàn tay mình một chút, hừ một tiếng, đi thư phòng.

Chờ Hách Liên Tình đem sự tình xử lý xong trở về phòng liền thấy Hàn Dạng đã ngủ, hắn tắm xong đi ra Hàn Dạng vẫn là tư thế vừa nãy, nằm nghiêng dựa vào cạnh giường, mặt hướng về cửa sổ.

Có lẽ mình lấy ngón tay đẩy một chút, em ấy sẽ ngã xuống đi. Hách Liên Tình nghĩ thầm.

Hắn nhẹ nhàng nằm xuống, muốn lấy tay đem Hàn Dạng kéo qua, nhưng lại sợ đánh thức cậu, suy tư một phen, cuối cùng vẫn là lựa chọn tối gần, nằm sát bên Hàn Dạng tay ôm lấy eo cậu.

Động tác của hắn rất nhẹ, Hàn Dạng đang ngủ say không có một chút phát hiện.

Ngực dán vào lưng Hàn Dạng, tư thế của Hách Liên Tình như là đem Hàn Dạng ôm vào trong ngực, làm cho tâm tình khó chịu hôm nay của hắn liền giảm bớt.

Nhìn mặt Hàn Dạng, Hách Liên Tình thì thầm, “Như bây giờ không tốt sao? Dài dòng như vậy.”

Nhìn một hồi lâu, Hách Liên Tình hài lòng ôm lấy người ngủ.

8. Chương 8: Tiểu Quỷ Thực Ra Rất Khó Hài Hả

Hôm sau khi tỉnh lại, Hàn Dạng phát hiện mình bị Hách Liên Tình ôm ngang, sau gáy còn có thể cảm giác được khí tức của đối phương, hô hấp ấm áp phả vào trên cổ có chút ngứa, cũng làm cho thân thể của cậu có chút cứng ngắc, bên tai đỏ lên.

Quá gần rồi...

Loại này khoảng cách thật đáng sợ, cũng quá nguy hiểm.

Hàn Dạng cứng đờ đợi khoảng một phút, xác định Hách Liên Tình không tỉnh lại mới cẩn cẩn dực dực (cẩn thận) lấy ra cánh tay đang vòng qua eo chính mình, sau đó rón rén xuống giường.

Sau khi xuống giường cậu tỉ mỉ quan sát Hách Liên Tình một hồi, phát hiện hắn không bị mình đánh thức mới thở phào nhẹ nhõm, ra khỏi phòng ngủ rửa mặt.

Cậu không chú ý tới sau khi mình đóng cửa lại, Hách Liên Tình ở trên giường mở mắt ra.

Hách Liên Tình đỡ người dựa vào giường ngồi, hắn đợi Hàn Dạng rửa mặt xong trở về, muốn nhìn một chút qua một đêm phản ứng của em ấy là gì, nếu như vẫn là cái bản mặt cá chết hôm qua kia, vậy mình thắng thần...

Hồng em ấy một chút được rồi.

Tiểu quỷ quả thật khó hầu hạ mà.

Hách Liên Tình xì một tiếng, vò vò tóc của chính mình, cầm điện thoại di động bên cạnh lên mạng coi tin tức.

Đợi khoảng năm phút đồng hồ, Hàn Dạng vẫn chưa trở về, Hách Liên Tình cũng mất hứng xem tin tức, xuống giường đi ra ngoài tìm cậu.

Nhưng mà trong nhà trừ hắn ra cũng không có người nào khác, trên bồn rửa mặt có từng vệt nước nhỏ, chứng minh Hàn Dạng vừa nãy đã dùng qua, nhưng cậu đã ra ngoài.

Lẽ nào em ấy mặc áo ngủ đi học? Vẫn là... Hắn dừng một chút, như nhớ ra cậu thường đến khách phòng, đúng như dự liệu của hắn, ở nơi đó thấy được rương hành lí nhỏ của Hàn Dạng.

Lúc Hàn Dạng vừa chuyển tới thì lại cùng ngày Hách Liên Tình đi công tác, hôm trước vừa trở về. Căn bản không có chú ý đồ vật của Hàn Dạng đặt ở chỗ nào, hoá ra hai tuần này cậu đều ngủ ở khách phòng.

Nghĩ tới đây mặt Hách Liên Tình có chút đen. Hắn cho là mình sống cùng với Hàn Dạng, như vậy phòng ngủ chính là gian phòng của hai người bọn họ. Cho nên hắn vừa nãy theo bản năng cho là Hàn Dạng sẽ trở về phòng thay quần áo, lại không nghĩ tới thật ra là chỉ hắn đơn phương mong muốn, Hàn Dạng cho dù ở nơi này đợi hai tuần, đồ vật của cậu vẫn chỉnh tề mà đặt ở trong rương hành lý, phẳng phai lúc nào cũng có thể rời khỏi.

Hách Liên Tình yên lặng nhìn rương hành lí màu xám bên chân, môi hơi nhếch lên, sắc mặt không tốt.

“Hắt xì —— ”

Trong lúc đó, Hàn Dạng trên xe buýt hắt hơi một cái. Cậu sờ sờ da gà nổi trên cánh tay, luôn cảm giác sống lưng có chút lạnh.

Lẽ nào Hách Liên tỉnh rồi?

... Luôn có loại dự cảm xấu. Hàn Dạng lặng lẽ nghĩ.

Nhưng mà sự tình chẳng hề như cậu nghĩ, hôm đó Hách Liên Tình sau khi trở về không hề nói gì, thậm chí còn ngủ sớm hơn cậu.

Sau đó cậu và Hách Liên Tình ở chung vẫn luôn trong trạng thái lúng ta lúng túng. Ban ngày thì tốt rồi, một người đi làm một người lên lớp, cơ hội gặp mặt rất ít, chủ yếu là buổi tối.

Làm cho Hàn Dạng bất ngờ chính là, mỗi buổi tối Hách Liên Tình đều sẽ trở về ăn cơm, tuy rằng lúc ăn cơm hai người cũng ăn ý giữ yên lặng, trò chuyện ít ỏi.

Hàn Dạng thậm chí đang nghĩ, Hách Liên Tình có phải bị mình chọc giận hay không, nhưng nhìn bộ dáng hắn mỗi ngày trở về ăn cơm hình như không giống lắm, làm cho cậu có chút mơ hồ.

Tình huống như thế kéo dài đến thứ sáu, Hàn Dạng cùng đồng học chung kí túc xá đi liên hoan.

Tuy rằng tính cách Hàn Dạng tương đối lạnh nhạt, nhưng lúc ở cùng xá hữu thì rất không tồi. Cậu học giỏi, ở phương diện này giúp mọi người rất nhiều, mỗi lần vừa đến kì kiểm tra, tất cả mọi người hận không thể đem cậu cột bên người; mặt khác từ nhỏ cậu lớn lên ở nông thôn, quen làm việc nhà, rất nhiều lúc vệ sinh

phòng cũng là cậu quản lý, học tập tốt lại thích sạch sẽ, tự nhiên được người yêu thích. Đương nhiên nhìn cậu làm nhiều như vậy, mọi người cũng thấy không tiện lắm, cũng chung tay về sinh. Hai năm Đại học trôi qua, vệ sinh phòng ở của bọn họ là ký túc xá nam kiểu mẫu.

Lúc trước Hàn Dạng vội vã chuyển ra khỏi ký túc xá làm cho mọi người không ứng phó kịp, cũng chưa kịp hảo hảo tụ họp một chút, thứ sáu vừa vặn tất cả mọi người đều rảnh rỗi, liền hẹn buổi tối đi liên hoan.

Buổi chiều khi đi học Hàn Dạng lấy điện thoại di động ngẩn người, cân nhắc phải làm sao nói với Hách Liên Tình chuyện ngày hôm nay không thể về ăn cơm được. Với cục diện lúng túng lúc này của hai người, gọi điện thoại cậu cũng không biết mở đầu thế nào, liền lựa chọn nhắn tin.

Địa điểm liên hoan ở một nhà hàng lẩu bên cạnh trường học. Không gian cùng món ăn trong nhà hàng cũng không tệ, lúc trước Hàn Dạng cũng cùng mọi người tới đây mấy lần.

Mấy nam nhân đi cùng nhau nhất định là ăn rất nhiều thịt, lúc mọi người vội vàng gọi món ăn đến bắt đầu nhac hồ (kính khủng), Hàn Dạng có chút không yên lòng nhìn điện thoại di động một chút, xá hữu bên cạnh lấy cùi chỏ huých cậu một cái hỏi, “Làm sao vậy? Có việc?”

“Hả?” Hàn Dạng hoàn hồn, “Không có chuyện gì, các cậu chọn là được.”

“Ha, cậu nên ăn nhiều thịt một chút, bắp chân cậu nhỏ nhắn giống như cánh tay của anh đây nha.” Xá Trường đem thực đơn đưa cho Hàn Dạng nói đùa.

“Đúng vậy, đừng nói bọn anh không chăm sóc cậu đó.”

“Nhanh chọn món đi.”

Mỗi người một lời mà kêu Hàn Dạng gọi món ăn, Hàn Dạng cười tùy tiện chọn hai món.

Chọn xong cậu liếc nhìn điện thoại di động, phát hiện lúc mình gửi tin nhắn cho Hách Liên Tình đến giờ đã qua hơn bốn tiếng, đối phương vẫn không có hồi đáp.

Có lẽ vẫn còn đang tức giận đi. Hàn Dạng nghĩ thầm. E rằng trong mắt Hách Liên Tình mình bị coi là không biết điều đi, Hách Liên gia điều kiện tốt như thế, bao nhiêu người trèo không lên, chính mình lại không biết tốt xấu, nếu là người khác đều sẽ tức giận đi.

Lúc ăn cơm, Hàn Dạng không khỏi lại nghĩ tới Hách Liên Tình.

Người này tính tình dở hơi, ăn cơm cũng kiêng ăn, ngày hôm nay không làm cơm, không biết hẳn ăn cái gì.

“A Dạng, nghĩ gì thế? Dùng bữa đi.” Xá Trường thấy cậu ngẩn người, lên tiếng hỏi.

Ý thức được chính mình thất thần, Hàn Dạng liền vội vàng nói, “Không có chuyện gì, nghĩ tới một ít chuyện mà thôi.”

“Ồ!” Người anh em ở bên tay trái Hàn Dạng hứng thú, “Lúc thường không thấy cậu như vậy a, hôm nay là lần thứ hai đi? Tổ đoán khẳng định không phải chuyện học tập, cậu học tốt như vậy, căn bản không cần bận tâm.”

“Chẳng lẽ... Có người yêu.” Xá Trường hỏi.

“Không phải...”

“Đây là chuyện tốt a!” Một người vỗ bàn, “Tìm thời gian đem em dâu đến ăn một bữa cơm a!”

“Em dâu nhất định xinh đẹp như hoa ôn nhu như nước!”

“Đến đến đến, vì đào hoa của A Dạng nhà chúng ta nở rộ cận một chén.”

“Mau rót rượu!”

“Giơ chén lên!”

Hàn Dạng muốn giải thích, nhưng mọi người lại không cho cậu cơ hội, anh một lời em một lời mà rót rượu nâng chén.

Lúc chạm cốc trong đầu Hàn Dạng hiện lên khuôn mặt Hách Liên Tình, không đến nỗi xinh đẹp như hoa, thể nhưng anh tuần tiêu sái nhất định có, còn ôn nhu như nước thì không thể nào, miệng có thể độc chết người.

Về phần nói chuyện tình yêu...

Cùng Hách Liên Tình? Làm sao có khả năng?!

Hàn Dạng run một cái, chỉ là nào bỏ Hách Liên Tình độc miệng sẽ nói ra cái gì, đại khái là ‘Nói chuyện yêu đương? Em? Đầu óc bị cửa kẹp sao?’ Các loại đi.

Nghĩ tới đây, Hàn Dạng cảm thấy có chút buồn cười, tâm tình buồn phiền lúc trước đột nhiên tản đi.

Không quản như thế nào, trước ăn cơm cái đã.

Hách Liên Tình cũng không biết suy nghĩ của Hàn Dạng, hắn bây giờ còn bận họp hội nghị, chờ tất cả mọi chuyện kết thúc đã sắp tan sở.

Sắp tan sở, cũng là chứng minh có thể trở về nhà ăn cơm vợ nấu. Nghĩ tới đây, tâm tình Hách Liên Tình vui vẻ mà cầm lấy chìa khóa đi xuống lầu.

Trên đường trở về hắn suy đoán đêm nay Hàn Dạng sẽ làm món nào, tuy rằng tuần này hai người đều không nói chuyện, thể nhưng lúc hai người ăn cơm chung cảm giác vô cùng tốt. Tay nghề nấu ăn của Hàn Dạng tuy rằng không sánh được với đầu bếp trong nhà, thể nhưng hắn rất hài lòng.

Hách Liên Tình rất mau về nhà, nhưng không thấy Hàn Dạng ở trong bếp như thường lệ.

Hàn Dạng tính thời gian rất chuẩn, lúc thường giờ này cậu đã chuẩn bị xào rau, lúc Hách Liên Tình sắp về ăn cơm sẽ vừa đúng giờ. Mà lúc này trong phòng khách trống rỗng, nhà bếp cũng sạch sẽ, trên bàn không có đồ ăn cũng không có hoa quả, ngay cả vệt nước cũng không có.

Hách Liên Tình nhớ tới, khi hắn đi vào cũng không có thấy giày của Hàn Dạng. Hắn về tới phòng ngủ, ở trong đó cũng không có ai.

Hàn Dạng chưa trở về, trên điện thoại di động không có hiển thị bất kỳ thông tin nào.

Trong nháy mắt trên mặt Hách Liên Tình không nhìn ra biểu tình gì, tâm tình vui vẻ tan tành vội vã trở về nhà ăn cơm đột nhiên như khí cầu bị xẹp, sau đó trong ngực dâng lên một cơn tức giận, bất cứ lúc nào đều có thể bùng nổ.

Ngón tay của hắn ở trên cái tên Hàn Dạng dừng lại một chút, lập tức kéo xuống, mở ra một cái tên, hện địa điểm rồi đi ra cửa.

9. Chương 9: Nếu Ngẫm Lại Lời Nói, Hách Liên Tình Nhiều Ít Cũng Quan Tâm Cậu Đi

Trong quán bar Từ Lạc Chiêu tìm được cái người toàn thân toả ra hơi thở ‘người sống chó gặm’ – Hách Liên Tình, cái tên này nửa giờ trước gọi điện thoại liền nói với y tên quán, y vội vàng ăn cơm xong liền chạy tới. Cái phong cách luôn làm theo ý mình như vậy thật là khiến người ta hao tổn tâm trí mà.

Thấy bên cạnh Hách Liên Tình đã có hai chai rỗng, y đi tới gần cái tay đang rót rượu của hắn.

Hách Liên Tình giương mắt nhìn thấy Từ Lạc Chiêu bên cạnh, ngoắc tay ra hiệu bartender giúp hắn cầm cái cốc, “Ngồi.”

Từ Lạc Chiêu ngồi xuống một bên, rót rượu nhấp một hớp, chống cằm nhìn Hách Liên Tình trêu ghẹo nói, “Tình Nhi làm sao vậy? Có ủy khuất gì nói ra Trầm làm chủ cho người.”

“A.” Hách Liên Tình liếc y một cái, cười lạnh nói, “Tiểu Chiêu, là công tử lâu rồi không dạy dỗ cậu sao?”

“.....” Từ Lạc Chiêu bĩu môi, “Cậu thật không đáng yêu.”

“Như nhau.” Hách Liên Tình uống một hớp rượu.

Lúc Hách Liên Tình gọi điện thoại Từ Lạc Chiêu vừa vặn đang dùng cơm, y đoán Hách Liên Tình vẫn còn chưa ăn cơm, liền kêu quán bar đi chuẩn bị vài phần ăn, lúc này mới hỏi Hách Liên Tình, “Chuyện gì xảy ra? Mượn rượu tiêu sầu?”

Động tác rót rượu của Hách Liên Tình dừng một chút, “Sao cậu lại phí lời như vậy?”

Từ Lạc Chiêu cười hì hì nói, “Tôi quan tâm cậu mà. Đúng rồi, nghe Ngôn Cẩm nói cậu tìm một bạn nhỏ nói chuyện yêu đương, anh ấy còn nói cậu chuẩn bị đăng ký kết hôn rồi, chà chà, anh bạn nhỏ kia của cậu gọi là Nhĩ Khang sao?” (Nhĩ Khang trong Hoàn Châu Cách Cách, ý bảo Tình Cách Cách – Hách Liên Tình với Hàn Dạng là một đôi =))) Mà cũng không biết trong phim Nhĩ Khang với Cách Cách gì đó có chung đôi không nữa, không xem phim nên cũng mù tịt ;;;)

Hách Liên Tình đối với trêu chọc của y không quan tâm chút nào, chậm rãi uống một hớp rượu, mới nói, “Ngôn Cẩm cải danh Trương Vô Kỵ, còn cậu là Triệu Mẫn thấy tốt không?”

“... Tra công em gái cậu a thực sự là chột trúng chỗ đau người ta, anh bạn bé nhỏ nhà cậu khẳng định không chịu được cậu mà, đáng đời một người uống rượu tiêu sầu.” Từ Lạc Chiêu trợn tròn mắt, lấy tay quơ quơ trên đầu Hách Liên Tình nghĩ nếu như mình thật sự võ xuống có thể bị đánh hay không, cái tên này tính tình kém cỏi, rất biệt nữ.

Hách Liên Tình, “Câm miệng.”

Từ Lạc Chiêu ngậm miệng một hồi, liền không nhịn được hỏi, “Cậu ấy ở đâu? Sao không dẫn đến cho chúng ta làm quen một chút.”

“Mắc mớ gì đến cậu?” Hách Liên Tình nói.

“Chuyện không liên quan đến tôi cậu lại gọi tôi ra đây!” Từ Lạc Chiêu nói, “Đằng nào sau này chẳng gặp mặt, cậu đâu có khả năng giấu cả đời?”

“Tôi tình nguyện.” Hách Liên Tình du diêm bất tiến (không nghe lời người khác khuyên).

Từ Lạc Chiêu trợn tròn mắt, nói bartender bưng lên một phần ăn vặt đưa tới trước mặt Hách Liên Tình, “Trước tiên ăn một chút gì.”

Hách Liên Tình tùy ý ăn hai cái, không có khẩu vị gì liền rót ly rượu.

Từ Lạc Chiêu hừ một tiếng, chưa từ bỏ ý định hỏi, “Thật đúng là mượn rượu tiêu sầu a, cậu nói cho tôi nghe một chút đi, cậu cùng hài tử kia là tình huống gì? Cậu sẽ không thật muốn kết hôn chứ? Thấy không qua loa sao?!”

Hách Liên Tình hừ một tiếng, “Tôi tình nguyện.”

Từ Lạc Chiêu, “.....”

“Tôi nhớ không lầm, anh bạn nhỏ của cậu vẫn đang học Đại học đi? Cậu đã ba mươi mốt, kém bao nhiêu tuổi a...” Từ Lạc Chiêu phun tào.

“Tôi tình nguyện.” Hách Liên Tình vẫn là câu nói này.

“Chờ đã!” Từ Lạc Chiêu đột nhiên đứng lên, Anh bạn nhỏ kia, không phải là...”

Tay Hách Liên Tình dừng lại, không lên tiếng.

“... Con mẹ nó cậu làm thật?” Từ Lạc Chiêu hỏi.

Hách Liên Tình trầm mặc nửa ngày, vẫn là ba chữ, “Tôi tình nguyện.”

“.....” Từ Lạc Chiêu hết chỗ nói, “Cậu là đại gia, cậu vui vẻ là được rồi.”

Lúc Hách Liên Tình trở về nhà đã hơn mười một giờ, trong phòng đèn kịt một mảng, cũng không biết Hàn Dạng không trở về hay là đã ngủ.

Mở đèn phòng khách, Hách Liên Tình trở về phòng ngủ, bên trong vẫn không có người, Hàn Dạng hẳn là chưa có trở về.

Hách Liên Tình đoán cậu hẳn là về trường học, dù sao cậu không muốn ở nơi này. Lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, Hách Liên Tình do dự vài lần, cuối cùng vẫn là đem điện thoại di động vứt xuống giường, không có gọi điện thoại.

Ngày hôm nay trước hết buông tha cho em. Hách Liên Tình mặt không thay đổi nghĩ, bất quá ngày mai sẽ không như vậy.

Sau khi quyết định xong, Hách Liên Tình cầm quần áo đi tắm.

Tắm xong đi ra hẳn lại nhìn cái máy điện thoại, vẫn không có động tĩnh.

“Tên nhóc khôn nạn.” Hách Liên Tình mắng một câu, ra khỏi phòng tìm nước uống, ngày hôm nay uống quá nhiều rượu, miệng khô cực kì.

Vị trí quầy bar phải đi qua khách phòng, lúc Hách Liên Tình đi ngang qua bước chân dừng một chút, sau đó lui về phía sau hai bước, ánh mắt rơi vào cánh cửa khách phòng. Cửa khép hờ, thế nhưng Hách Liên Tình nhớ tới hôm nay hẳn rời khỏi nhà đã đóng cửa lại.

Chìa khoá nhà này chỉ có hẳn và Hàn Dạng có, đồ vật của Hàn Dạng vẫn luôn đặt ở trong khách phòng, tình huống như vậy nói rõ, hôm nay Hàn Dạng đã trở lại, hay là nói cậu hiện tại kỳ thực ở nhà.

Nghĩ tới đây Hách Liên Tình không chút do dự, cánh tay đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng không có mở đèn, dựa vào ánh sáng bên ngoài cửa sổ truyền tới, Hách Liên Tình nhìn thấy Hàn Dạng nằm nghiêng, thân thể hơi cong lên.

Trong nháy mắt nhìn thấy Hàn Dạng, Hách Liên Tình mừng rỡ. Loại vui mừng này đến quá nhanh, cho nên khoe môi của hẳn cũng hơi giương lên. Bất quá rất nhanh mặt hẳn liền kéo xuống, hẳn cảm thấy cần phải cùng Hàn Dạng câu thông một chút, cho cậu biết không trở lại ăn cơm là phải nói với chồng, miễn cho con nhỏ nhỏ chết bầm này càng ngày càng coi trời bằng vung.

Nghĩ như thế hẳn bước nhanh tới, đứng ở chân giường, lên tiếng nói, “Hàn Dạng.”

Hàn Dạng không hề trả lời, vẫn duy trì tư thế.

Đang ngủ? Hách Liên Tình khẽ cau mày, cũng không có ý định đánh thức cậu, đi tới bên giường khom lưng định đem cậu ôm trở về phòng, lúc tay đụng phải Hàn Dạng mới phát hiện không đúng lắm.

Nóng, hơn nữa rất nhiều mồ hôi.

Đưa tay bật đèn, ánh sáng đem tình cảnh trong phòng đập vào đáy mắt Hách Liên Tình.

Hàn Dạng khom người nằm nghiêng, mắt nhắm chặt, đôi môi cắn đến hơi trắng bệch, trên trán sợi tóc đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp. Hai tay cậu ôm bụng, rõ ràng là bộ dáng đau đớn quá độ.

Hách Liên Tình thấy thế biến sắc mặt, vội vã vỗ vỗ cậu, “Hàn Dạng?”

Hàn Dạng nghe thấy thanh âm Hách Liên Tình, hơi mở mắt ra, đôi mắt có chút hơi nước cùng đổ lên. Cậu thấy Hách Liên Tình liền há miệng, “Hách Liên Tình... Anh về...” Lời còn chưa nói hết, trong dạ dày dâng lên một trận buồn nôn, cậu một tay đẩy ra Hách Liên Tình muốn xuống giường, vậy mà chân vừa chạm đất liền lão đảo một chút, suýt chút nữa ngã oặt.

Tay Hàn Dạng không có gì khí lực, Hách Liên Tình chỉ lui một bước liền ổn định thân hình, thấy cậu sắp ngã, vội vã đưa tay chụp lại đem cậu kéo vào trong ngực, cau mày hỏi, “Em muốn đi đâu? Tôi đưa em đi bệnh viện.”

Hàn Dạng dựa vào Hách Liên Tình đứng vững, bắt đầu buồn nôn làm cho cậu gần như nhịn không nổi, “... Phòng vệ sinh.”

Hách Liên Tình nghe vậy trực tiếp khom lưng ôm cậu tới phòng vệ sinh, vừa mới đem người thả xuống, Hàn Dạng liền nằm nhoài cạnh cửa bồn rửa mặt ới ra. Cậu một tay chống lên bồn rửa mặt, một tay ấn lại dạ dày, cuống họng phát ra tiếng nôn khan khó chịu.

Hách Liên Tình đứng bên cạnh lấy tay giúp cậu vỗ lưng, lông mày cũng nhíu lại, lo lắng trong đáy mắt lộ ra.

Hàn Dạng ói ra rất nhiều lần, trong dạ dày đã không còn gì, ngoại trừ nôn khan ra một ít nước chua. Sau khi ói xong cậu chống đỡ mép bàn thở dốc, trong dạ dày truyền tới quận đau làm toàn thân cậu không còn chút sức lực nào, sắc mặt cũng trắng đến đáng sợ.

Dừng hai giây, tay cậu muốn lấy cốc súc miệng, Hách Liên Tình lại đem cốc nước đưa tới cho cậu.

“Cảm ơn...” Hàn Dạng nhận lấy, ngậm một chút rồi nhổ ra.

Hách Liên Tình lấy khăn mặt giúp cậu lau miệng, hỏi, “Khá hơn chút nào không? Tôi trước tiên đưa em đi bệnh viện.” Nói xong đem người ôm ngang định đi ra ngoài.

“Chờ một chút!” Hàn Dạng gọi lại hần.

“Lúc này em còn nháo cái gì?” Bước chân Hách Liên Tình không ngừng mà đi ra ngoài.

“Không phải...” Hàn Dạng dừng một chút, “Anh... Không mặc quần áo.”

Hách Liên Tình, “.....”

Lúc đi ngủ Hách Liên Tình đều mặc độc một chiếc quần lót mà thôi, mấy ngày trước là sợ hù đến Hàn Dạng mới cố hết sức mặc một cái quần pyjamas, ngày hôm nay hần cho là Hàn Dạng chưa có trở về, tắm rửa xong đi ra chỉ mặc quần lót, cho nên hần hiện tại ngoại trừ quần lót ra, đều là trần truồng.

Hần chỉ ham lo lắng mà quên mất chuyện này, nếu như không phải Hàn Dạng nhắc nhở, hần phỏng chừng liền như vậy ra cửa.

—— Tổng giám đốc Hách Liên tập đoàn lỏa thể ôm nam nhân chạy như điên, là chân ái hay chỉ là tình nhân? Chỉ mới nghĩ đến tin tức đầu đề ngày mai, mặt của hần lập tức đen, vì vậy đem Hàn Dạng thả trên ghế salon trong phòng khách, “Chờ tôi một chút, nhin một chút.” Nói xong lập tức trở về phòng thay quần áo.

Hàn Dạng nhìn bóng lưng hần, đột nhiên có chút buồn cười, thể nhưng rất nhanh vừa đau vừa cuộn tròn người lại.

Hách Liên Tình thay quần áo rất nhanh, chỉ tùy tiện mặc lên kiện áo sơ mi cùng quần liền đi ra, hần ôm Hàn Dạng ra cửa.

Lúc xuống lầu Hàn Dạng vô lực dựa vào ngực Hách Liên Tình, một trận lại một trận đau đớn làm cho cậu có chút thở gấp, chỉ có thể một tay bám vào tay áo Hách Liên Tình, một tay ôm dạ dày.

“Nhin một chút nữa, chúng ta lập tức đi bệnh viện.” Thanh âm Hách Liên Tình trong thang máy vang lên, không còn lạnh nhạt như ngày thường.

Cho dù trải qua đau đớn cùng nôn mửa một thời gian dài làm Hàn Dạng toàn thân vô lực, tinh thần cũng không quá tốt, nhưng cậu vẫn là có thể cảm giác được trong lời nói Hách Liên Tình mang theo căng thẳng cùng lo lắng, còn ôm thật chặt cánh tay của chính mình.

Thật ấm áp.

Hàn Dạng hơi mở mắt ra, từ góc độ của cậu vừa vặn có thể nhìn thấy gò má Hách Liên Tình. Hách Liên Tình mặt lạnh như thường ngày, thể nhưng lông mày nhíu chặt đã bán đứng vẻ ngoài của hần.

Nếu như ngẫm lại một chút, Hách Liên Tình nhiều ít vẫn là quan tâm cậu đi. Hàn Dạng ngẩn ngơ, chậm rãi nhắm mắt, lần đầu tiên chủ động tựa đầu rúc trong ngực Hách Liên Tình, dường như sự ấm áp của nơi đó có thể giảm đi nỗi đau của chính mình.

10. Chương 10: Tôi Chỗ Nào Cũng Không Đi, Ở Đây Thay Em Lau Mồ Hôi

Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên ngồi xe của Hách Liên Tình nhưng Hàn Dạng lần đầu tiên phát hiện hần thậm chí có sở thích đua xe. Tốc độ xe rất nhanh, cậu nửa nằm tại ghế phó lái, lung tung mà nghĩ tốc

độ như thế này không sẽ đem mình quăng xuống dưới sàn đi.

Có điều rõ ràng sẽ không, tốc độ mặc dù nhanh, nhưng bởi vì xe tính năng rất tốt, cậu nằm cũng không có cảm giác chấn động gì.

Hàn Dạng chưa bao giờ biết bệnh viện hoá ra cách căn hộ của bọn họ gần như vậy, còn chưa tới mười phút, cậu đã bị Hách Liên Tình ôm vào bệnh viện.

Bác sĩ hỏi bệnh trạng một chút, sau đó kiểm tra nói là viêm dạ dày cấp tính, cũng không tính là quá nghiêm trọng, thể nhưng đau đến muốn đòi mạng. Hách Liên Tình hiện tại để y tá truyền dịch cho Hàn Dạng, sau đó dẫn tới phòng làm việc khai bệnh án.

“Bệnh nhân có loại thuốc nào dị ứng không?” Bác sĩ hỏi.

“Không có.” Hách Liên Tình trả lời.

“Anh không cần đi hỏi một chút?” Bác sĩ dừng bút lại nhìn hắn.

“Không cần.” Về mặt Hách Liên Tình cũng không có thay đổi.

Cầm bệnh án ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, ánh mắt quét qua bệnh án, hừ một tiếng.

Tôi biết, so với em ấy tôi còn biết nhiều hơn.

Hách Liên Tình không trực tiếp đến phòng thuốc, mà trước tiên trở về phòng bệnh nhìn Hàn Dạng.

Hàn Dạng vẫn co ro thân thể như lúc trước, một tay ôm dạ dày, tay kia thì đang được truyền dịch, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ.

Hách Liên Tình đi tới, từ trong hộp tủ lấy ra khăn giấy giúp cậu lau mồ hôi trên trán.

Cảm giác được động tác của hắn, Hàn Dạng mở mắt ra.

“Khá hơn chút nào không?” Hách Liên Tình hỏi, lấy ngón tay gãi phần tóc mái bị mồ hôi thấm ướt qua một bên, hi vọng cậu có thể thoải mái một chút.

Thuốc nước mới vừa truyền không bao lâu, tạm thời không có hiệu quả nhiều, mà Hàn Dạng còn gật gật đầu, “Cám ơn anh.”

“Ừm.” Hách Liên Tình ngồi xuống cái ghế bên cạnh, thuốc nước của Hàn Dạng còn có hai phần ba, hắn không vội đi lấy thuốc, cũng không yên lòng rời đi bây giờ.

Sau đó Hàn Dạng còn ói ra hai lần, trong dạ dày trống rỗng, nước chua đều nôn không được, mà mỗi lần nôn khan giống như là vô số bàn tay đồng thời đè ép dạ dày của cậu, phi thường khó chịu.

Hách Liên Tình biết cậu khó chịu nhưng cũng không có biện pháp, dứt khoát lấy nước cho cậu uống, như vậy cho dù lại ói nữa cũng dễ chịu hơn.

May là bên trong thuốc nước còn có thành phần giảm đau, Hàn Dạng từ thống khổ đã đỡ hơn một ít, tuy rằng sắc mặt vẫn trắng đến đáng sợ thể nhưng biểu tình giãn ra, mặt mày cũng thả lỏng.

Lúc này trái tim Hách Liên Tình mới rơi về chỗ cũ, đem cốc để qua một bên, rút khăn giấy giúp Hàn Dạng lau mồ hôi bên tai cùng nơi cổ.

Cầm nhận được tay Hách Liên Tình giúp mình lau mồ hôi lực đạo nhẹ đến khó tin, Hàn Dạng cũng không phát hiện cậu đối với Hách Liên Tình lộ ra nụ cười đầu tiên kể từ khi bọn họ nhận thức cho tới nay.

Cậu nói với nam nhân đang im lặng trước mắt, “Tôi tốt lắm rồi, cảm ơn anh.”

Ánh mắt chạm đến nụ cười của cậu, tay đang lau mồ hôi của Hách Liên Tình dừng một chút, đem giấy ăn ném đến thùng rác, giúp cậu kéo chăn, mới nói, “Em sao lại phí lời như vậy? Tôi đi ra ngoài lấy thuốc cho em, ngoan ngoãn nằm đừng nhúc nhích, có việc liên lạc chuông ở bên cạnh.” Vừa dứt lời, cũng không chờ Hàn Dạng trả lời, quay người rời khỏi phòng bệnh.

Hàn Dạng nhìn bóng lưng hắn rời đi, không biết vì sao, cười khẽ ra tiếng.

Phòng thuốc ở không xa, Hách Liên Tình rất nhanh liền trở lại. Hắn thuần thục dò xét nhiệt độ trên trán Hàn Dạng, phát hiện không còn nóng như trước, sắc mặt hơi hơi dịu đi, rót nước đưa cho Hàn Dạng uống thuốc.

Hắn thấy Hàn Dạng nhìn mình, liền hỏi, “Còn muốn ới sao?”

Hàn Dạng lắc đầu một cái.

Hách Liên Tình gật gật đầu, lấy tay kéo lại chăn mền của cậu, đem dây truyền dịch trên tay cậu cũng ủ vào trong chăn, “Vậy thì ngủ.”

Hàn Dạng hỏi, “Vậy còn anh?”

Hách Liên Tình hơi không kiên nhẫn mà nói, “Nói em ngủ là ngủ, sao lại nhiều lời như vậy, tôi chỗ nào cũng không đi, chỉ ở đây thay em lau mồ hôi nước uống.”

Hàn Dạng, “.....”

Nghĩ tới bộ dạng chính mình vừa nãy ới vào thùng rác, Hàn Dạng mặt đỏ lên, hơi co lại trong chăn, che lại cằm của chính mình, nhẹ nhàng đáp một tiếng liền nhắm mắt.

Giữa co nửa đêm Hàn Dạng thật sự là vừa mệt vừa buồn ngủ, thật vất vả cố thể thả lỏng một chút, cậu rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Hách Liên Tình giữ lời, chỗ nào cũng không đi, ngồi trên cái ghế bên cạnh trông coi. Hàn Dạng còn có hai bình thuốc nước chưa truyền, hắn muốn trông coi gọi y tá để đổi.

“Tingg —— ”

Lúc này điện thoại di động trong túi chấn động một chút, biểu hiện có tin tức mới. Lúc này đã gần 2 giờ sáng, Hách Liên Tình suy nghĩ đã trễ thế này ai còn gửi tin nhắn, vừa mở ra trên màn hình liền thấy hai chữ ‘Hàn Dạng’.

Hôm nay tôi cùng đồng học liên hoan, không thể về ăn cơm được, có thể trở về muộn một chút. Buổi trưa còn có đồ ăn trong tủ lạnh, anh hâm lại rồi ăn.

Tin nhắn gửi từ hai giờ chiều, nói rõ nguyên nhân Hàn Dạng chưa có trở về ăn cơm, không nghĩ tới hệ thống lùi lại đến bây giờ mới nhận được.

Hách Liên Tình chậm rãi nhìn tin nhắn đến hai lần mới đem điện thoại di động cất lại, ánh mắt chuyển tới mặt Hàn Dạng. Hàn Dạng đã ngủ, nửa khuôn mặt rúc vào trong chăn, chỉ lộ ra sống mũi cùng cái trán trơn bóng.

Hách Liên Tình đứng lên, lấy tay đem chăn kéo xuống một ít, “Cũng không sợ ngộp chết.”

Ở bên giường đứng một lúc, tay hắn nhẹ nhàng sờ sờ mặt Hàn Dạng. Da dẻ Hàn Dạng rất được, sờ lên trơn láng nhẵn nhụi, tay Hách Liên Tình lưu luyến một hồi lâu mới rút về, nhấn chuông để y tá để đổi thuốc nước.

Nửa đêm.

Bởi vì truyền dịch, Hàn Dạng nửa đêm tỉnh lại muốn đi toilet. Cậu vừa mở mắt ra liền thấy Hách Liên Tình đang dựa vào ghế ngủ. Vóc người Hách Liên Tình rất cao, một chân gấp lại, một chân duỗi thẳng, hai tay ôm ngực khẽ cúi đầu, Hàn Dạng chỉ có thể nhìn thấy từ sống mũi trở xuống.

Lúc Hách Liên Tình đưa Hàn Dạng đến bệnh viện đã trễ, hắn chỉ tùy ý mặc quần áo, vạt áo sơ mi toàn bộ thả ở bên ngoài, tóc cũng không có chỉnh tề như thường ngày, trên chân thậm chí còn mang dép lê trong nhà, cùng với hình tượng thường ngày khác nhau một trời một vực.

Ban đêm hơi lạnh, nhìn hắn cứ như vậy bên giường trông coi chính mình, trong lòng Hàn Dạng ngũ vị tạp trần.

Kim tiêm trên tay cậu đã rút, trong dạ dày còn có chút không thoải mái, nhưng cũng có thể chịu đựng được. Hàn Dạng nhớ tới trước khi ngủ cậu còn hai bình thuốc nước cần truyền, tốc độ truyền thuốc nước rất chậm, Hách Liên Tình ít nhất đã ở bên cạnh trông coi hai giờ, thậm chí còn lâu hơn.

Thời gian hai người chung đụng rất ngắn, trong lòng Hàn Dạng, tính cách Hách Liên Tình thật sự không tính là tốt, miệng lại độc miệng muốn chết, thế nhưng tối hôm qua hẳn so với bất luận người nào cũng làm cho cậu cảm giác an tâm hơn rất nhiều, cho dù nói chuyện vẫn độc miệng như trước, lại mang theo quan tâm rõ ràng.

Nhìn Hách Liên Tình đang ngủ, cậu đột nhiên có chút mờ mịt, không hiểu tại sao hẳn lại đối với mình tốt như vậy.

Phát giác một hồi, Hàn Dạng xốc chăn lên muốn xuống giường đi toilet, lại phát hiện mình không có dép, ngay lúc đó, Hách Liên Tình đột nhiên tỉnh lại, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Chú ý tới động tác của Hàn Dạng, Hách Liên Tình đứng lên đi tới trước mặt, cau mày, “Em muốn đi đâu? Mới đỡ hơn liền không an phận?”

Ngẩng đầu nhìn nam nhân hơi mang theo biểu tình không vui, Hàn Dạng nói, “... Em muốn đi toilet.”

“Không thoải mái sao? Tôi đi kêu bác sĩ.” Hách Liên Tình cho là cậu lại muốn ới, quay người muốn đi kêu bác sĩ, ngay cả có chuông đầu giường cũng quên, Hàn Dạng vội vàng kéo hẳn, “Chờ một chút.”

Hách Liên Tình quay đầu lại nhìn cậu.

Hàn Dạng có chút lúng túng nói, “Không cần kêu bác sĩ, em chỉ... muốn đi toilet.”

Có lẽ tối hôm qua bộ dạng Hàn Dạng ở nhà ới quá ấn tượng, Hách Liên Tình lần thứ hai xác nhận, “Không có gì không thoải mái sao? Chỉ là đi toilet?”

Hàn Dạng không nghĩ tới nam nhân lúc thường lạnh nhạt cao ngạo lại dùng vẻ mặt nghiêm túc kia hỏi cậu chuyện như vậy, không quá nguyện ý mà gạt đầu, “Anh có thể đem dép cho em mượn một chút không?”

Lúc trước đến bệnh viện quá nhanh nên không giúp Hàn Dạng đi giày, ánh mắt Hách Liên Tình đặt lên đôi chân trần của Hàn Dạng một hồi, mãi đến tận khi Hàn Dạng có chút không được tự nhiên mà hơi co chân, mới không mặn không nhạt ờ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Hàn Dạng, đem dép lê của mình cho cậu.

“Cảm ơn.” Hàn Dạng đi dép xong liền muốn đi vệ sinh.

“Muốn tôi ôm em đi không?” Hách Liên Tình hỏi.

“.....” Nhớ tới tình cảnh Hách Liên Tình ôm chính mình xuống lầu, bên tai Hàn Dạng đều đỏ, nói câu không cần liền vội vã đi toilet.

Tâm tình Hách Liên Tình rất tốt, nằm ở trên giường chậm rãi xoay người.

11. Chương 11: Còn Không Ngủ, Nhìn Chồng Em Làm Gì?

Hàn Dạng ở toilet rửa mặt, tối hôm qua dần vất lâu như vậy, cảm giác mồ hôi còn đọng trên người, toàn thân đều khó chịu. Lau nước dính trên mặt, Hàn Dạng vẫy vẫy tay, kéo cửa đi ra ngoài.

Hàn Dạng mới bước được hai bước đột nhiên bị người ôm ngang lên, cậu khẽ hô một tiếng, liền nghe Hách Liên Tình nói, “Ồn ào cái gì?”

“Anh... Trước tiên thả em xuống dưới đã.” Hàn Dạng nhỏ giọng nói.

“Anh còn không ghét bỏ em, em ngược lại ghét bỏ anh như vậy.” Hách Liên Tình nói.

“... Em không có ý này.” Hàn Dạng nói.

“Vậy thì câm miệng.” Hách Liên Tình nói.

“.....” Thôi, cậu cũng lười nói.

Ngồi trở lại trên giường, Hàn Dạng chú ý trên chân Hách Liên Tình mang dép, tò mò hỏi, “Dép ở đâu vậy?”

“Mua.” Hách Liên Tình nói.

“Mua lúc nào?” Cậu đi toilet cũng mới 2,3 phút.

“Lúc em ngủ.” Hách Liên Tình rót chén nước đưa cho cậu.

“.....” Hàn Dạng cầm nín, có dép mà không nói với mình, để cho mình mượn dép của hắn, ngoại trừ Hách Liên Tình thì chẳng ai vào đây.

Thấy Hàn Dạng không có uống nước, Hách Liên Tình cầm lấy tay cậu nhét cái cốc vào, trào phúng nói, “Tay em đau hay bụng em đau? Còn muốn anh uy em uống sao?”

“Không có.” Hàn Dạng lắc đầu một cái.

Hách Liên Tình hừ một tiếng, nghĩ thầm em thực ra muốn tôi uy đúng không, tôi cũng nên rộng lượng a.

Bất quá hắn không có cơ hội bày tỏ sự rộng lượng của mình.

Hàn Dạng phát hiện qua một buổi tối độ chấp nhận của chính mình đối với sự độc miệng của Hách Liên Tình cao hơn một chút. Cậu bưng cốc đưa lên mép, liền thấy Hách Liên Tình dùng chân đem thùng rác bên giường dời qua, đập mở cái nắp, nói, “Trước tiên súc miệng cái đã.”

Tối hôm qua ới quá nhiều lần, lúc này Hàn Dạng cảm giác trong miệng quả thật có chút đắng chất. Kinh ngạc với sự tử mĩ của Hách Liên Tình, Hàn Dạng nghe lời mà dùng nước ấm trong cốc để súc miệng, quả nhiên dễ chịu hơn nhiều.

Hách Liên Tình cầm lấy cái ly trong tay cậu đem nước còn dư lại đến toilet, đổi cốc khác rót nước cho cậu lần nữa, “Uống một chút.”

“Cảm ơn.” Hàn Dạng nhận lấy cốc, nước ấm chảy vào trong dạ dày, làm cho cậu thư thái không ít.

“Anh ra ngoài mua cho em chút cháo, có việc thì bấm chuông ở đầu giường.” Hách Liên Tình nói rồi liền muốn đi ra ngoài, Hàn Dạng liền vội vàng kéo hắn, “Không cần làm phiền, em không đói bụng.”

Hách Liên Tình quay đầu lại nhìn cậu, ánh mắt chuyển xuống bàn tay đang kéo lấy chính mình, “Buông tay.”

Hàn Dạng lập tức buông ra, Hách Liên Tình nói câu ‘Ngoan ngoan chờ’ liền rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi hắn rời khỏi, Hàn Dạng nhìn đồng hồ, phát hiện đã hơn 4 giờ sáng.

“Này đi chỗ nào mua cháo a...” Hàn Dạng lầm bầm, có chút nhàm chán dựa vào giường, lấy chăn che lại chân.

Lúc cậu chờ Hách Liên Tình thì có y tá đến kiểm tra phòng, thấy cậu tỉnh liền hỏi thăm tình huống thân thể.

“Ồ, vị tiên sinh lúc trước đưa cậu đến kia đâu? Về rồi sao?” Y tá hỏi.

“Hắn đi ra ngoài mua đồ.” Hàn Dạng biết người cô hỏi là Hách Liên Tình, suy nghĩ một chút liền hỏi, “Xin hỏi cô có biết gần đây có tiệm cháo nào không?”

“Cách bệnh viện không xa có một tiệm cháo mở suốt 24h.” Y tá hiểu rõ, “Người đó là đi mua cháo cho cậu đi? Như vậy vừa vặn cậu có thể ăn chút cháo rồi uống thuốc. Nói ra thì người đó đối với cậu thật là tốt a, trông coi cả buổi tối, lúc tôi kiểm tra phòng còn nhìn thấy người ta giúp cậu lau mồ hôi mấy lần nữa đó.”

Y tá đi rồi, Hàn Dạng ở trên giường phát ngốc. Cậu biết Hách Liên Tình luôn ở bên cạnh trông coi, thể nhưng chuyện như vậy từ trong miệng của người khác nghe cũng có cảm giác không giống lắm, cụ thể không giống ở nơi nào cậu cũng không nói ra được.

Lúc Hách Liên Tình trở lại liền thấy cậu ngẩn người nhìn ngoài cửa sổ, biểu tình mê man không biết đang suy nghĩ gì, thấy hắn đã trở lại mới lấy lại tinh thần.

“Anh đã trở lại.” Hàn Dạng thấy đồ vật hắn cầm trong tay, vén chăn lên muốn qua hỗ trợ.

“Ngồi kia đừng nhúc nhích.” Hách Liên Tình lên tiếng ngăn cậu lại, đem cháo vừa mua về đặt trên tủ đầu giường, sau đó đem bàn ăn trên giường bệnh dựng lên, đem cháo cùng đồ ăn để trước mặt Hàn Dạng.

“Cảm ơn.” Hàn Dạng nói.

“Đừng tự mình đa tình, là anh đói bụng.” Hách Liên Tình nói, tự mình bưng lên một phần cháo xương khác ngồi ở một bên ăn.

“.....” Thành thực một chút sẽ chết sao?

Cháo trắng của Hàn Dạng có chút loãng, vừa vặn thích hợp với tình huống bây giờ của cậu, Hách Liên Tình còn đặt cho cậu thêm một phần củ cải cùng nước bắp cải thảo thanh đạm, bắp cải thảo gọt thành khối nhỏ, phi thường dễ tiêu hóa.

Là đặc biệt nói tiệm hàng cháo làm đi? Hàn Dạng nhận không được trộm nhìn qua Hách Liên Tình, không nghĩ tới bị hắn phát hiện.

“Nhìn cái gì vậy? Ăn cháo trắng của em đi.” Hách Liên Tình ăn cháo, “Cái này em không có phần.”

“Em cũng không muốn ăn của anh a.” Hàn Dạng thì thầm, cúi đầu húp cháo.

Hách Liên Tình hừ một tiếng, “Sau này lại dẫn em đi ăn cái khác, đừng có bày ra bộ dáng ‘tôi bị ngược đãi’ như vậy.”

“... Em có nói gì đâu.” Hàn Dạng nói như vậy, khéo miệng không tự chủ giường lên.

Tuy rằng bụng Hàn Dạng trống rỗng nhưng tình huống này cũng ăn không được bao nhiêu, chờ cậu ăn được xấp xỉ, Hách Liên Tình đem đồ vật thu thập một chút ném vào thùng rác, đi rót nước cho cậu uống thuốc.

Uống thuốc không bao lâu Hách Liên Tình liền giục Hàn Dạng đi ngủ, Hàn Dạng cũng có chút buồn ngủ. Cậu nằm xuống lấy tay kéo chăn lên, Hách Liên Tình đứng bên cạnh giúp cậu chỉnh chăn cho tốt, sau đó liền ngồi trên ghế bên cạnh.

Hàn Dạng nhìn hắn ẩn ẩn mi tâm, trên mặt có chút uể oải, trong lòng không khỏi có chút áy náy, nhìn hắn muốn nói gì đó cũng không biết làm sao mà mở miệng. Xoay sở vài lần, vẫn là Hách Liên Tình phát hiện cậu có chút không thích hợp, lên tiếng nói, “Còn chưa ngủ, nhìn chồng em làm gì?”

Hàn Dạng, “.....”

Hàn Dạng sững sốt một chút, bên tai chậm rãi nóng lên, cậu yên lặng mà thu hồi tầm mắt, đem mặt của mình vùi vào trong chăn.

Hách Liên Tình không biết xấu hổ đến nước này cậu chịu không nổi.

Nhìn cậu bởi vì một câu nói của mình mà xấu hổ, tâm tình Hách Liên Tình vô cùng tốt, duỗi chân một cái, đá đá chân giường, nói, “Nhanh ngủ đi, em không mệt nhưng anh mệt.”

“Ừm.” Hàn Dạng đáp một tiếng, nhắm mắt lại.

Qua mấy phút, Hàn Dạng vẫn không nhận được mở miệng kêu một tiếng, “Hách Liên Tình.”

“Chuyện gì?” Thấy cậu còn chưa ngủ, Hách Liên Tình dữ dằn hỏi.

“Anh có lạnh không?” Do dự một chút Hàn Dạng hỏi, tuy rằng ban ngày có chút nóng thế nhưng đêm xuống liền bắt đầu hạ nhiệt độ, mà Hách Liên Tình chỉ mặc một kiện áo sơ mi mỏng.

Hách Liên Tình nghe cậu hỏi như vậy cũng không nói chuyện, chỉ là đứng lên đi tới bên giường lẳng lặng mà nhìn cậu. Cho đến khi sau lưng Hàn Dạng phát lạnh, cứ nghĩ mình nói sai cái gì, mới nghe hắn nói, “Sao, em lạnh? Vậy anh giúp em làm ấm chăn đi.” Nói xong cũng không chờ Hàn Dạng phản ứng liền vén chăn lên cởi giày chui vào trong.

Ồ!? Đây là phát triển theo cái quái gì?! Hàn Dạng lơ mơ.

Hách Liên Tình ngược lại phi thường thông dong bình tĩnh, sau khi nằm xuống liền ôm Hàn Dạng cùng cậu chen một cái gối.

“Anh...” Hàn Dạng còn muốn nói chuyện, Hách Liên Tình đánh gãy lời cậu, “An phận ngủ đi.”

Nghĩ đến Hách Liên Tình trông cậu hơn nửa đêm quả thật cũng mệt mỏi, Hàn Dạng không nói gì nữa, ngược lại cũng không phải lần đầu tiên ngủ chung, thuận theo hắn đi. Mà chính cậu cũng có chút mệt, đầu cũng còn chóng mặt, nhắm mắt lại dần dần ngủ thiếp đi.

Hách Liên Tình thì lại vòng qua eo cậu đem người ôm vào trong ngực, chậm rãi ngủ.

Ngày thứ hai Hàn Dạng đã tốt hơn rất nhiều, bác sĩ kiểm tra không có vấn đề gì, dặn dò phải chú ý cơ thể liền để cậu xuất viện. Hách Liên Tình mua đồ rửa mặt, hai người tại bệnh viện súc miệng rửa mặt xong mới rời khỏi. Hách Liên Tình lái xe mang Hàn Dạng đến chỗ tiệm cháo tối hôm qua ăn sáng.

Hàn Dạng cởi seat-belt còn chưa kịp xuống xe, Hách Liên Tình đã từ một bên khác lại đây giúp cậu mở cửa xe, đưa tay tiến vào muốn dìu cậu.

“Em đã không sao.” Hàn Dạng có chút đỏ khốc đỏ cười, người này làm cho cậu cảm giác giống như mình bị bệnh giai đoạn cuối.

“Ồ.” Hách Liên Tình nhún nhún vai, ở phía sau giúp cậu đóng cửa xe, sau đó kéo Hàn Dạng tiến vào tiệm cháo.

Hàn Dạng đi cùng hắn, không biết là vì cái gì, cậu cũng không có tránh khỏi tay Hách Liên Tình.

Sinh ý của tiệm cháo cũng không tệ lắm, hai người tìm chỗ ngồi xuống, Hàn Dạng chỉ có thể ăn cháo trắng cùng một ít đồ ăn thanh đạm, Hách Liên Tình thì chọn sủi cảo tôm bóc vỏ hấp, bánh rán trứng gà cùng cháo hạt kê, thức ăn của hai người được bưng lên, khác nhau một trời một vực.

Hương vị của sủi cảo hấp cùng bánh rán quần lấy Hàn Dạng, làm cho cậu không khỏi ngẩng đầu nhìn hơn mấy lần, cảm thấy cháo trắng trong miệng thật sự là vô vị.

“Muốn ăn không?” Hách Liên Tình hỏi cậu.

Hàn Dạng ngoan ngoãn mà gật gật đầu, liền thấy Hách Liên Tình ác liệt nở nụ cười, nói: “Nhìn là được rồi, anh cũng không muốn lại trông coi em một buổi tối nữa.”

Hàn Dạng, “.....”

Đúng là Tình Cách Cách miệng tiện hết sức. Hàn Dạng nghĩ thầm.

“Tối hôm qua em đã ăn cái gì?” Hách Liên Tình hỏi.

“Cùng đồng học liên hoan ăn lẩu.” Hàn Dạng nói, cậu nghĩ có lẽ món lẩu có vấn đề.

“Hừ.” Hách Liên Tình cau mày, “Sau này đừng ở bên ngoài ăn những thứ bậy bạ kia.”

“Ừm.” Hàn Dạng gật đầu.

“Đau đến như vậy còn không biết đi bệnh viện, em bị ngốc sao?” Hách Liên Tình hỏi.

“... Không phải.” Hàn Dạng tưởng rằng có thể chịu được, cứ nghĩ nhịn một chút sẽ vượt qua, lúc thực sự không nhịn nữa cậu mới gọi điện thoại đến bệnh viện, mới gọi chưa được bao lâu, Hách Liên Tình liền xuất hiện.

“Lần sau có việc trực tiếp điện thoại cho anh.” Hách Liên Tình nói, một giây sau liền bổ thêm một câu, “Tối hôm qua tôi mới nhận được tin tức của em.”

A? Hàn Dạng kinh ngạc nhìn hắn, Hách Liên Tình đây là đang giải thích với cậu sao? Giải thích hôm qua hắn không phải là không muốn hỏi âm, mà là không có nhận được?

“Nhìn cái gì vậy? Ăn đi.” Hách Liên Tình nói, có chút mất tự nhiên đẩy đồ ăn trên mặt bàn một cái.

“A, được.” Hàn Dạng cúi đầu húp cháo, hé miệng nở nụ cười.

Ăn điểm tâm xong trở lại căn hộ mới hơn mười giờ sáng, hôm nay là cuối tuần, Hàn Dạng vừa vặn có thể ở nhà nghỉ ngơi. Hách Liên Tình liền không có nhân nhả như vậy, công ty có một khách hàng vô cùng trọng yếu hôm nay sẽ tới L thị, hắn phải đến công ty.

Hách Liên Tình tắm xong thu thập một phen liền chuẩn bị xuất môn, lúc sắp đi khỏi hắn nói với Hàn Dạng, “Buổi trưa anh sẽ kêu người đưa thức ăn tới, có việc thì điện thoại, không có chuyện gì thì đừng có đi loạn.”

“Biết rồi.” Hàn Dạng đáp, thì thầm trong lòng chính mình cũng không phải tiểu hài tử.

Hách Liên Tình đứng không nhúc nhích, Hàn Dạng hỏi, “Còn có việc sao?”

“Thật ngốc.” Bàn tay Hách Liên Tình xoa xoa tóc cậu, rồi cầm áo khoác ra khỏi cửa.

Hàn Dạng bị động tác này của hắn làm choáng váng, ngơ ngác nhìn ra cửa, nửa ngày mới phản ứng được nói chữ ‘hảo’. Cậu đưa tay sờ nơi được Hách Liên Tình xoa xoa, trừng mắt nhìn.

Động tác của Hách Liên Tình chẳng hề ôn nhu, thế nhưng cậu lại không khỏi cảm thấy ấm áp.

12. Chương 12: Tuy Rằng Anh Không Nuôi Em Lớn, Nhưng Anh Cam Đoan Sẽ Chăm Sóc Em Đến Già

Buổi trưa Hàn Dạng là bị tiếng điện thoại đánh thức, Hách Liên Tình nói cho cậu biết bữa trưa đã đến cửa, nhắc cậu mở cửa lấy.

Hàn Dạng cúp điện thoại đi mở cửa. Quả nhiên thấy ngoài cửa có người cầm theo hộp cơm chờ, chỉ có điều là quần áo không giống như là nhân viên giao thức ăn, trái lại như đi làm việc. (Người ta là công nhân viên chức mà anh =3=)

“Chào ngài, là Hàn Dạng tiên sinh sao? Tôi là Tiểu Trần. BOSS nói tôi tới đưa món ăn cho ngài.” Đối phương lễ phép nói với Hàn Dạng.

“Là tôi.” Hàn Dạng nhận hộp cơm, “Làm phiền anh.”

“Ngài không cần khách khí, kia ta đi trước.” Tiểu Trần nói xong cũng rời đi.

Sau khi Tiểu Trần xuống lầu liền gọi điện thoại cho Hách Liên Tình hồi báo nhiệm vụ hoàn thành. Sau khi cúp điện thoại, anh quay đầu lại liếc nhìn cao lầu sau lưng, nghĩ thầm: Hoá ra đã có BOSS phu nhân! BOSS phu nhân là nam! Thoạt nhìn bộ dáng thật nhỏ nhắn a!!!

Hàn Dạng không biết suy nghĩ của Tiểu Trần, cậu cầm hộp cơm quay về phòng. Mở ra liền phát hiện bên trong ngoại trừ cháo còn có vài loại đồ ăn đi kèm, tất cả đều dùng hộp giữ ấm đựng, lúc lấy ra vẫn còn bốc hơi nóng.

Nhìn bữa trưa trên bàn ăn, lần đầu tiên Hàn Dạng có kích động muốn gọi điện thoại cho Hách Liên Tình, cậu đột nhiên rất muốn nghe thanh âm của hắn, trong lúc cậu còn đang do dự, điện thoại để ở một bên vang lên, trên màn hình hiện ba chữ —— Hách Liên Tình.

Hàn Dạng thấp giọng thì thầm tên này, cầm lên nhận, “A lô.”

“Đã ăn chưa?” Một bên đầu dây truyền đến thanh âm Hách Liên Tình, kèm theo tiếng trang giấy lật lật.

“Chuẩn bị ăn.” Hàn Dạng đáp, “Còn anh? Vẫn đang làm việc?”

“Không làm việc làm sao nuôi em?” Hách Liên Tình hỏi ngược lại.

“... Anh không nuôi em cũng lớn như vậy mà.” Hàn Dạng nói.

“Hm?” Hách Liên Tình dừng một chút, “Em đây là đang trách anh không sớm một chút đem em về nhà làm con dâu nuôi từ bé sao?”

“Làm sao có khả năng?” Hàn Dạng đối với bản lĩnh xuyên tạc ý tứ của hắn rất kính nể.

“Bận tâm vớ vẩn cái gì? Tuy rằng không đem em nuôi lớn, nhưng anh bảo đảm sẽ nuôi em đến già.” Hách Liên Tình nói.

“... Anh thật là.” Hàn Dạng tuy nói như vậy, khóe miệng lại khẽ giương lên.

“Được rồi, cơm đã đưa đến, anh còn chút chuyện, treo máy.” Hách Liên Tình nói xong liền muốn cúp máy.

“Chờ một chút!” Hàn Dạng vội vã lên tiếng gọi lại hân.

“Sao vậy?” Hách Liên Tình hỏi.

“... Anh cũng nên sớm ăn một chút, hẹn gặp lại.” Hàn Dạng nói xong giành trước một bước cúp điện thoại.

Một bên khác Hách Liên Tình khẽ hừ một tiếng, đáy mắt mơ hồ có ý cười, đối với hành vi Hàn Dạng cúp điện thoại không thêm để ý.

Từ Lạc Chiêu đứng ở một bên cùng hân đến gặp khách hàng sờ sờ cánh tay, nhìn hân nói, “Toàn thân tản ra mùi luyến ái chua thối, làm da gà của tôi đều rơi mất.”

Hách Liên Tình liếc mắt nhìn y, trong mắt viết bốn chữ lớn ‘Mắc mớ gì tới cậu’.

Từ Lạc Chiêu nhún nhún vai, đối với Tình Cách Cách thất tình liền tìm y uống rượu, khinh bỉ với ‘tra công’ hảo hợp xong liền qua cầu rút ván.

Buổi tối Hách Liên Tình mang cơm tối của hai người trở về, đặt cùng một nhà hàng làm cơm trưa cho Hàn Dạng, tại tiểu khu phụ cận. Hàn Dạng nhớ nhà hàng này làm ăn cực kỳ phát đạt, lúc đi trễ ngay cả chỗ ngồi cũng không tìm được. Hách Liên Tình là trước kia cũng nói người ta đặt bữa tối, tan tầm vừa vặn mang về.

Lúc ăn cơm, hai người ngồi đối mặt nhau, Hàn Dạng không khỏi nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua.

Cậu và Hách Liên Tình kỳ thực thật sự không tính là quen thuộc, từ lúc bọn họ lần đầu gặp mặt cho đến bây giờ ở chung cũng không thể nói là hoà thuận, tuy rằng ngoại trừ thấy cha mẹ Hách Liên Tình ngày kia cũng không có phản đối bọn họ, mà một tuần sau đó ở chung nhưng cũng trầm mặc như hai người xa lạ cùng một chỗ.

Ấn tượng mà Hách Liên Tình cho cậu vẫn luôn có chút khó có thể tiếp cận, nói chuyện cũng rất độc miệng. Nhưng cái người lúc thường nói chuyện khó nghe, tính tình dở hơi, tối hôm qua lại thức trắng cả đêm trong phòng bệnh trông coi cậu, săn sóc mà rót nước lau mồ hôi, nửa đêm đi ra ngoài mua cháo cho cậu, thay cậu chuẩn bị kỹ càng dép lê cùng khăn mặt.

Tất cả những thứ này đều bác bỏ nhận thức lúc trước của cậu đối với Hách Liên Tình.

Cậu không khỏi hiếu kỳ, Hách Liên Tình là một nam nhân thiên chi kiêu tử, vì cái gì mà muốn cùng cậu kết hôn, thậm chí không để ý ý nguyện của cậu mà dùng một tờ khế ước đem quan hệ của hai người biến thành bây giờ.

Cậu thật sự nhìn không thấu.

“Cộc cộc...” Ngón tay thon dài trên mặt bàn gõ nhẹ hai lần, đánh gãy trầm tư của Hàn Dạng.

“Em đang nghĩ cái gì?” Hách Liên Tình hỏi.

“Tại sao anh lại muốn kết hôn với em?” Hàn Dạng bật thốt lên.

Lúc hỏi ra câu này, Hàn Dạng đã chuẩn bị tốt tâm lý bị giễu cợt, lại không nghĩ rằng Hách Liên Tình xem như không có chuyện gì xảy ra mà ăn cơm, nói ba chữ, “Anh tình nguyện.”

Không hổ là Hách Liên đại gia, lý do đơn giản bá đạo hết chỗ nói.

Hàn Dạng cũng không nghĩ tới chuyện này nữa, cúi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong Hàn Dạng theo thói quen muốn dọn bát đĩa, Hách Liên Tình ngăn lại, “Để anh.”

“?” Hàn Dạng kinh ngạc nhìn hân.

“Nhìn cái gì?” Hách Liên Tình nói một câu, nhận bát đĩa tiến vào nhà bếp.

Hàn Dạng bất khả tư nghị đi theo.

Hộp cơm ở ngoài mang về phần lớn là chất liệu plastic, không thể rửa bằng máy rửa bát. Hách Liên Tình quyết định trực tiếp ném vào thùng rác, chỉ lấy bát đĩa của hân và Hàn Dạng đến bồn rửa chén trong tự mình cọ rửa.

Hàn Dạng đứng ở cửa, nhìn Hách Liên Tình rửa chén. Động tác của hắn không quá quen, lúc dùng nước rửa chén thậm chí lỡ tay ném cái chén vào trong nước, sau đó mặt tối sầm lại nhặt lên tiếp tục rửa.

Tính cách này không thể nói là tốt thậm chí nói kém hơn những người nam nhân đứng ở trong phòng bếp, tay áo màu trắng kéo tới khuỷu tay, ngón tay thon dài nên dùng để ký tên cùng lật xem văn kiện, hiện tại lại cầm khăn rửa chén.

Từ tối hôm qua đến bây giờ, chỉ là ngăn ngủ một ngày, Hàn Dạng lại cảm thấy thay đổi nhiều lắm. Xưa nay cậu không hề biết, hoá ra nam nhân cũng rắn cũng có một mặt ôn nhu như vậy, giọng điệu tuy rằng hung ác, lại không che giấu được sự quan tâm dưới đáy mắt.

Nghĩ đi nghĩ lại thì tuy rằng vừa hai người bắt đầu bằng quan hệ khế ước, thế nhưng Hách Liên Tình không có ngăn cản cậu làm bất cứ chuyện gì, cho đến bây giờ cũng không có miễn cưỡng cậu, trả cho cậu tự do lớn nhất.

Hàn Dạng đột nhiên phát hiện, kỳ thực sự tình cũng không hồng hét như cậu nghĩ, tiếp nhận Hách Liên Tình cũng không phải khó như vậy.

“Hách Liên Tình.” Hàn Dạng mở miệng kêu hắn một tiếng.

Động tác rửa chén của Hách Liên Tình dừng lại, quay đầu nhìn cậu.

“Em chỉ muốn hỏi...” Hàn Dạng dừng lại, “Lúc trước anh nói muốn đi cục Dân Chính...”

“Em lại muốn nháo cái gì?” Hách Liên Tình đánh gãy lời cậu, trên mặt một bộ ‘Em nói gì cũng mặc kệ, anh sẽ không đồng ý’.

“.....” Hàn Dạng câm nín.

“Em chỉ muốn hỏi ngày nào đi, để xin lão sư nghỉ.” Hàn Dạng nói, cậu hiện tại đang lập trình hạng mục lão sư đề cử, cho nên thường thường sẽ đi cùng người cố vấn.

Hách Liên Tình không nghĩ tới cậu lại hỏi cái này, đờ người một giây, mới nói, “Nga, nếu em gấp gấp như vậy, thứ hai đi.”

Hàn Dạng, “.....” Ai sốt ruột chứ! Người này miệng tiện hết chỗ nói.

“Bản hộ khẩu đã gửi rồi sao?” Hách Liên Tình hỏi.

“Ừ.” Trước khi Hách Liên Tình đi công tác đã thông báo, tuy rằng lúc đó cậu không muốn, nhưng cũng không cãi lời.

“Thật biết nghe lời a.” Hách Liên Tình liếc mắt nhìn cậu.

“.....”

Rửa chén xong Hàn Dạng bị Hách Liên Tình đuổi đi tắm.

Hàn Dạng đi vào toilet, Hách Liên Tình mặt không đổi nhìn cậu bước vào cửa phòng toilet, sau đó đến khách phòng.

Lúc Hàn Dạng tắm rửa xong đi ra, theo thói quen trở về khách phòng, đi vào liền phát hiện valy không còn. Cậu sững sốt một chút, xoay người đến phòng ngủ chính, nhìn thấy bên cạnh tủ quần áo là cái valy của mình.

Hàn Dạng, “.....”

Bên trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, chứng minh Hách Liên Tình đang tắm rửa. Hàn Dạng có chút dở khóc dở cười đi mở ra cửa tủ quần áo, quả nhiên thấy y phục của cậu đặt ở trong một khoảng trống trong tủ treo quần áo, không cần nghĩ cũng biết là Hách Liên Tình vừa nãy chuyển tới.

“Thật là...” Hàn Dạng không biết nên nói cái gì cho phải, dứt khoát cầm lấy móc áo đem một vài quần áo cần thiết treo lên.

Hách Liên Tình tắm xong đi ra liền thấy Hàn Dạng đứng ở trước tủ chỉnh lý quần áo, áo sơ mi trên tay cậu có chút quen mắt. Hách Liên Tình nhìn qua mới phát hiện đó là áo sơ mi của mình.

Hách Liên Tình một người có nguyên tắc lúc thường cơm trưa ở công ty đều là nhờ thư ký mua, buổi tối thì lại tùy tiện giải quyết, đến cuối tuần không trở về nhà liền gọi thức ăn ngoài. Quần áo của hắn thường được đưa tiệm giặt là, chủ quán trả lại đồ cũng trực tiếp nhét vào trong tủ quần áo, lười chỉnh lý, nhưng hắn có rất nhiều quần áo, một ngày một bộ cũng chẳng sao, loạn rồi cho loạn luôn.

Lúc này nhìn thấy Hàn Dạng đứng ở trước tủ giúp hắn chỉnh lý quần áo, cảm giác này nói như thế nào nhỉ, thật giống như có người cùng chung sống với mình.

Rất sáng khoái. Hách Liên Tình nghĩ thầm.

Hàn Dạng đem áo sơ mi sửa sang lại lần nữa rồi móc lại trong tủ quần áo, quay đầu lại nhìn về phía Hách Liên Tình, thấy hắn bình tĩnh mà nhìn mình, theo bản năng mà giải thích, “Em chỉ thấy quần áo có chút loạn nên sửa sang một chút.”

“Ừm.” Hách Liên Tình đi tới, đứng ở sau lưng cậu, tay chống lên cửa tủ, hơi nghiêng người nhìn vào bên trong, giống như đang kiểm tra.

Tư thế này của hắn cách Hàn Dạng rất gần, ngực cơ hồ kề sát trên lưng Hàn Dạng, trên người hắn còn mang theo bọt nước, làm cho lưng Hàn Dạng cứng còng, đứng im không nhúc nhích.

Về mặt Hách Liên Tình nghiêm túc nhìn nửa phút, mới chậm rãi nói, “Tạm ổn, cuối cùng cũng coi như có chút ý thức.”

Hàn Dạng theo bản năng hỏi, “Cái gì?”

Hách Liên Tình nhẹ nhàng mà nói, “Người làm vợ.”

Hàn Dạng, “.....”

“Anh tránh ra một chút đã.” Hàn Dạng nói.

“A.” Hách Liên Tình nhớ tới, thu tay về lui lại phía sau hai bước, đứng thẳng người.

Sau khi hắn rời khỏi Hàn Dạng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đem cửa tủ đóng lại, xoay người, cậu liền sững sốt, bởi vì Hách Liên Tình chỉ mặc độc một cái quần lót, lồng ngực tinh trắng xích lô không hề che chắn mà hiện lên trước mắt.

Hàn Dạng sững sốt ba giây liền dời đi tầm mắt, liền nghe Hách Liên Tình nói, “Cũng không phải là chưa từng thấy, tối hôm qua em còn sờ soạng nhiều lần.”

Tối hôm qua chỉ là khi Hách Liên Tình ôm cậu, Hàn Dạng không có gì để nói, lựa chọn hóa đà điểu, đến một bên giường ngồi xuống.

Hách Liên Tình thì lại đi lấy quần pyjamas mặc vào, vừa mặc vừa hỏi, “Thuốc đã uống chưa?”

Hàn Dạng nói, “Rồi.”

Hách Liên Tình mặc xong, vẫn như trước để trần phía trên, nhìn Hàn Dạng, “Vậy thì ngủ.”

Hàn Dạng liền sững sốt, “A?”

Hách Liên Tình thấy cậu một mặt mờ mịt, hơi nhú mày, nói, “Em lại suy nghĩ gì? Yên tâm, ngày hôm nay không động vào em, chờ em điều dưỡng cho tốt thân thể, vẫn còn nhiều thời gian.”

Hàn Dạng, “.....”

Lúc ngủ Hách Liên Tình một tay ôm eo Hàn Dạng, Hàn Dạng mất tự nhiên giật giật, đề nghị nói, “Anh có thể không cần ôm như vậy được chứ.”

Câu trả lời của Hách Liên Tình là nắm chặt tay, “Em sao lại nhiều lời như vậy.”

“Em chỉ là không quen.” Hàn Dạng nói.

“À.” Hách Liên Tình nói, “Anh quen quen là được.” Ý tứ chính là, anh là đại gia anh có quyền.

Hàn Dạng còn muốn nói cái gì, lại nghe hắn nói, “Anh mệt chết rồi, em ngoan ngoan một chút, đừng có phiền như vậy.”

Nghe hắn nói vậy, lúc này Hàn Dạng mới nhớ tới hôm qua hắn chiếu cố chính mình cả đêm, hôm nay liền đi tiếp đãi khách hàng, khẳng định đã rất mệt mỏi, lập tức liền ngoan ngoan im miệng, không hề động đậy mà cho hắn ôm.

Nhận ra được cậu thuận theo, Hách Liên Tình hài lòng nhắm mắt lại ngủ, hắn xác thực đã mệt chết rồi.

Rất nhanh Hàn Dạng cảm giác được bên tai truyền đến hô hấp vững vàng, cậu đoán Hách Liên Tình đã ngủ, hơi xoay người qua, quả nhiên thấy hắn nhắm mắt lại, biểu tình lúc thường lạnh lẽo cứng rắn cũng nhũn một chút.

Bàn tay bên hông vẫn ôm quá chặt chẽ, Hàn Dạng tuy rằng không quen, nhưng cũng không nói là chán ghét, trái lại có cảm giác ấm áp mơ hồ.

Lặng lặng nhìn Hách Liên Tình vài giây, Hàn Dạng không tiếng động mà nói câu ngủ ngon.

13. Chương 13: Hách Liên Tình Một Tay Cố Định Gáy Hàn Dạng, Môi Chạm Môi

Sáng thứ hai Hàn Dạng có tiết, hai người hẹn xế chiều đi cục Dân Chính đăng ký.

Sau khi ăn sáng xong, Hách Liên Tình đưa Hàn Dạng đến trường học, tới nơi liền dặn cậu, “Nhớ không được ăn đồ lạnh cùng đồ cay.”

“Kỳ thực em cũng không có nghiêm trọng như vậy đâu.” Hàn Dạng nói, ngày đó chỉ là ngoài ý muốn thôi.

“Vậy sao? Ai đau đến chật vật lăn lộn trên giường, nhất định phải là anh bồi ngủ mới ngưng lại?” Hách Liên Tình nói.

“.....” Ai muốn anh bồi ngủ a!

Hàn Dạng đỡ trán, nói, “Em biết rồi, anh đi làm đi.”

“Được, buổi trưa chờ anh cùng ăn cơm.” Hách Liên Tình nói xong cũng lái xe ly khai.

Hàn Dạng thấy xe hắn đã đi xa, mới quay người tiến vào trường học.

Trên đường đến phòng học Hàn Dạng đụng phải anh em ngày đó cùng ăn cơm, nói chuyện mới biết Xá Trường cũng giống như cậu bị viêm dạ dày cấp tính, phỏng chừng là ăn thức ăn không sạch sẽ cùng ngày.

Hàn Dạng hỏi tình huống của Xá Trường một chút, biết tên đó đã không sao liền yên lòng, quyết định sau này vẫn là tự mình làm cơm thì tốt nhất.

Buổi sáng Hàn Dạng vốn là có bốn tiết, nhưng bởi vì trường học mời nhân viên cao tầng của một tập đoàn nổi danh đến diễn thuyết, kết thúc tiết thứ nhất, tất cả mọi người đều đến hội trường.

Lúc trước Hàn Dạng rất mong đợi với bài diễn thuyết lần này, cậu muốn nghe một chút kinh nghiệm cùng lời khuyên của người thành công, thế nhưng vừa nghĩ tới buổi chiều sẽ cùng Hách Liên Tình đi đăng ký, tâm tư của cậu toàn bộ bay đi, do dự, căng thẳng, kích động, còn có chút ngạc nhiên.

Nghĩ tới đây, cậu không khỏi lại nhớ đến sáng sớm Hách Liên Tình nói đúng buổi trưa chờ cậu ăn cơm, lẽ nào buổi trưa hắn muốn đến đây sao?

“Hàn Dạng, nghĩ gì thế?” Một xá hữu lên tiếng.

“Không có chuyện gì.” Hàn Dạng lấy lại tinh thần, phát hiện mình thất thần, từ khi ở cùng với Hách Liên Tình số lần thất thần của cậu tăng lên không ít.

“Đạo này hay thấy cậu như vậy lắm, yêu đương cũng không đến nỗi trầm mê như vậy đi?” Người nọ trên ghẹo nói, “Nhớ lần sau mang em dâu đi ăn một bữa cơm a.”

Hàn Dạng cười cười không nói gì, đem tầm mắt chuyển lên khán đài.

Buổi trưa Hách Liên Tình tới đón Hàn Dạng ăn cơm, cân nhắc đến dạ dày của Hàn Dạng, hẳn đặc biệt tìm một nhà hàng Quảng Đông.

Lúc ăn cơm Hàn Dạng nhớ tới diễn thuyết hôm nay, hỏi Hách Liên Tình, “Công ty của các anh lại có thể nhận lời mời như thế này sao?”

“Ừ, phòng Quan hệ xã hội phụ trách.” Hách Liên Tình nói.

“Vậy công ty của anh sẽ nhận sinh viên tốt nghiệp khoá này đến thực tập sao?” Hàn Dạng hỏi.

“Em muốn làm thực tập sinh?” Hách Liên Tình ngẩng đầu nhìn cậu.

“Em chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi.” Hàn Dạng nói. Kỳ thực trước kia cậu cũng nghĩ như vậy, Hách Liên tập đoàn như vậy có rất nhiều người muốn chen vào, cậu cũng không ngoại lệ. Bất quá bây giờ lại có quan hệ này nọ với Hách Liên Tình, cậu liền có chút do dự, Hách Liên Tình miệng độc như vậy, chắc chắn sẽ không buông tha cho cậu.

Quả nhiên, một giây sau cậu liền nghe Hách Liên Tình nói, “Ngoài miệng nói không, trong lòng lại rất muốn đi?”

“.....” Hàn Dạng cảm nín nhìn hắn, những lời này là có thể dùng như vậy sao?

“Em nghe nói công ty của anh trong khoảng nhận người rất nghiêm khắc, bình thường sẽ không nhận sinh viên mới tốt nghiệp.” Hàn Dạng nói.

“Cũng không phải không được.” Hách Liên Tình nhìn cậu, một bộ ‘Em thì làm sao mà biết được’.

Hàn Dạng cùng hắn nhìn nhau vài giây, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Hách Liên Tình đợi không được cậu nói vài câu tốt, khó chịu mà gõ nhẹ trên mặt bàn, “Có muốn đến làm việc hay không?”

“Muốn.” Hàn Dạng chân thành mà nói.

“Hm?” Hách Liên Tình nhắc cằm.

“Bất quá Hách Liên tập đoàn quá xa vời, có lẽ em nên từ công ty nhỏ học lên thì tốt hơn.” Hàn Dạng nói.

Loay hoay mãi không lựa được, Tình Cách Cách hừ một tiếng, tiếp tục ăn cơm.

Hàn Dạng cúi đầu hé miệng không tiếng động mà nở nụ cười, không thuận ý anh đâu.

“Ồ! Tình nhi!”

Phía sau Hàn Dạng truyền đến một tiếng gọi, hai chữ ‘Tình nhi’ kéo dài dằng dặc, Hàn Dạng sắc mặt một cái, theo phản xạ mà ngẩng đầu nhìn Hách Liên Tình đang ngồi đối diện, liền thấy hắn đen mặt nhìn phía sau lưng cậu.

Ngoại trừ lần đầu đến Hách Liên gia, đây vẫn là lần đầu tiên nghe có người gọi Hách Liên Tình là Tình nhi, hơn nữa còn là nơi công cộng, cậu phi thường hiếu kỳ ai mà gan to như vậy!!

Từ Lạc Chiêu từ phía sau đi tới, vỗ vỗ vai Hách Liên Tình, “Hai ngày trước còn mượn rượu tiêu sầu, hôm nay sao có tâm tình đi ăn cơm vậy? Cũng không gọi tôi! Quá vô lương tâm đi!”

Hách Liên Tình khẽ liếc cái móng heo đang đặt trên vai hắn, Từ Lạc Chiêu ngoan ngoãn thả ra, quay đầu lại nhìn thấy Hàn Dạng, bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Hoá ra là mang vợ bé nhỏ nhà cậu đến ăn cơm à? Xin chào, tôi là Từ Lạc Chiêu.”

Hàn Dạng khi nghe đến câu ‘Mang vợ bé nhỏ nhà cậu đến ăn cơm’ liền có chút bối rối, rồi nghe y chào hỏi mình, liền đứng lên gật đầu, “Xin chào, tôi là Hàn Dạng.”

“Ồ ~ ” Từ Lạc Chiêu gật gật đầu, “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

“? ” Hàn Dạng không rõ vì sao, cậu có đại danh đâu chứ?

“Ngồi xuống ăn cơm, không cần để ý đến y.” Hách Liên Tình nói với Hàn Dạng.

“Đúng đúng đúng, ngồi xuống trước, chúng ta cùng ăn.” Từ Lạc Chiêu giống như quen biết mà kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Hàn Dạng.

“Cậu ngồi chỗ nào?” Hách Liên Tình nhẹ nhàng mà hỏi, ánh mắt bén nhọn nhìn tay y.

Bàn tay đang kéo ghế của Từ Lạc Chiêu dừng lại, giơ tay đầu hàng nói, “Được được được, tôi với cậu ngồi.” Nói xong liêng chạy qua phía Hách Liên Tình, chuẩn bị cùng hắn ngồi một chỗ, bất quá mới vừa đi tới Hách Liên Tình liền đem cái ghế bên cạnh đẩy đi chỗ khác, biểu thị không hoan nghênh y.

“.....” Từ Lạc Chiêu cầm nín, “Tôi chỉ là muốn cùng ăn một bữa cơm thôi mà.”

“Từ chối.” Hách Liên Tình mặt than.

Hàn Dạng thực sự không nhịn được, khẽ cười ra tiếng, thấy hai người đồng thời nhìn về phía cậu liền vội vã im tiếng.

“OK.” Từ Lạc Chiêu nói, “Hôm nay tôi không quấy rầy các cậu nói chuyện yêu đương, miễn cho có người lại muốn tìm tôi mượn rượu tiêu sầu.”

“Nói xong thì phần.” Hách Liên Tình nói.

“Vậy tôi đi đây!” Từ Lạc Chiêu nhún nhún vai.

Từ Lạc Chiêu đi rồi, Hách Liên Tình nhìn Hàn Dạng nói, “Em mặt đỏ cái gì? Sao lúc này da mặt lại mồng như vậy?”

Mới vừa mới nghe Từ Lạc Chiêu nói hai người nói chuyện yêu đương, Hàn Dạng có chút không rõ, thế nhưng vừa nghe Hách Liên Tình nói cậu như vậy liền kỳ quái, người này nói mình mình ngày thường da mặt rất dày.

Nhưng là Từ Lạc Chiêu nói đến xem, đối phương biết sự tồn tại của mình, còn biết quan hệ của mình với Hách Liên Tình. Chẳng lẽ là không chỉ người nhà Hách Liên Tình biết, mà ngay cả bạn bè của hắn cũng biết?

Nghĩ tới đây Hàn Dạng không khỏi nhìn Hách Liên Tình, mang theo nghi hoặc.

“Nhìn cái gì?” Hách Liên Tình hỏi.

“Bạn anh biết quan hệ của chúng ta sao?” Hàn Dạng hỏi.

“Chúng ta có quan hệ gì?” Hách Liên Tình hỏi.

Hàn Dạng trầm mặc, đáy mắt Hách Liên Tình đáy mắt chợt lóe một tia trào phúng nhàn nhạt, bưng canh lên uống, mới vừa nhấp một hớp liền nghe Hàn Dạng nói, “Quan hệ chồng chồng chưa cưới.”

“Khụ!” Hách Liên Tình bị câu nói này làm sặc, suýt chút nữa đem canh trong miệng phun ra ngoài, vội vàng che miệng ho khan.

Hàn Dạng thấy thế vội vàng đưa cho hắn khăn giấy, Hách Liên Tình tức giận nhìn về phía cậu, “Em nói chuyện có thể hay không...” Lời của hắn khi nhìn thấy ý cười dưới đáy mắt Hàn Dạng bỗng nhiên dừng lại, có chút thất thần.

Khoảng thời gian hai người ở chung cho tới nay, đây là lần đầu tiên Hách Liên Tình nhìn thấy Hàn Dạng lộ ra vẻ mặt này, đáy mắt hàm chứa ý cười rõ ràng, làm cho lòng hắn đều mềm nhũn.

Hàn Dạng lần đầu làm cho Hách Liên Tình ghen đến sắc nước, trong lòng có chút vi diệu. Thấy hắn thẳng tắp nhìn mình, Hàn Dạng ma xui quỷ khiến mà kêu một tiếng, “Tình nhi.”

“Em nào loạn cái gì?!” Hách Liên Tình cả giận nói.

Hàn Dạng cười đem giấy ăn nhét vào trong tay hắn, “Anh lau miệng đi, dính cả nước canh lên kia.” Nói xong chỉ chỉ khóe môi.

Hách Liên Tình hừ một tiếng, lấy giấy ăn lau lau, nghĩ thầm lần sau bắt em dùng thứ khác lau cho anh.

Buổi chiều các cặp tình nhân đến đăng kí ở cục Dân Chính chỉ có hai người bọn họ là nam, sau khi Hàn Dạng bước vào có chút không được tự nhiên, luôn cảm giác tất cả mọi người đang nhìn bọn họ, Hách Liên Tình vẫn là một bộ duy ngã độc tôn (ta là nhất), đối với người nào quảng ánh mắt tới đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Giao xong phí thủ tục, hai người qua một bên điền bảng.

Lúc Hàn Dạng viết xuống tên chính mình, đột nhiên nghĩ tới cảnh tượng lần đầu tiên hai người gặp mặt, Hách Liên Tình lúc đó cùng với Hách Liên Tình hiện tại mang đến cho cậu cảm giác hoàn toàn khác nhau, không biết vì sao, trong lòng cứ như là đang mơ.

Cậu giơ mắt nhìn Hách Liên Tình ở bên cạnh, phát hiện hắn đang cúi đầu điền thông tin, hắn viết rất nhanh, kiểu chữ phi thường đẹp đẽ.

Sau này mình sẽ cùng người này sống hết đời sao? Phải nói với ông nội như thế nào mới tốt đây, ông có phản đối hay không?

Hàn Dạng nghĩ như vậy, động tác ngừng lại.

Kỳ thực vừa nghĩ tới lúc trước Hách Liên Tình ở bệnh viện với mình, cảm giác tốt vô cùng.

“Em bị chứng ngăn người giai đoạn cuối à?”

Bên tai vang lên thanh âm Hách Liên Tình, Hàn Dạng hoàn hồn liền thấy hắn một bộ ‘Có bệnh sớm trị một chút’ nhìn mình.

Mình thật sự muốn cùng cái tên miệng lưỡi độc ác này sống hết đời sao? Đột nhiên có chút mệt, một chút ôn nhu ở bệnh viện của Hách Liên Tình căn bản không sánh được.

Lúc này nội tâm Hàn Dạng kinh bỉ.

Sau khi điền xong bảng nộp lên, nhân viên công tác mang hai người đến khu đại sảnh tuyên thệ, vừa vặn có người đang ở đó tuyên thệ.

“Thật ngu xuẩn.” Hách Liên Tình nói.

“Vậy thì không cần tuyên thệ?” Hàn Dạng hỏi.

Cuối cùng hai người cũng không có tuyên thệ, trực tiếp đi đến chỗ chụp ảnh. Theo lời của Hách Liên Tình chính là: Có một số việc phải dùng hành động chứng minh, nói suông chỉ vô dụng.

Hàn Dạng cảm thấy rất chính xác, nếu tuyên thệ hữu dụng, xã hội cũng không có nhiều vợ chồng ly hôn như vậy.

“Tới gần một chút, gần thêm chút nữa.” Thợ chụp ảnh cầm camera nói với hai người.

Hách Liên Tình thờ ơ mà đứng, Hàn Dạng không có cách nào chỉ có thể dựa vào sát bên cạnh hắn, liền bị Hách Liên Tình ôm eo. Cậu vừa ngẩng đầu liền thấy bốn chữ ‘Yêu thương nhưng nhớ’ trên mặt Hách Liên Tình.

Hàn Dạng, “.....”

Lấy giấy hôn thú màu đỏ từ trong tay nhân viên công tác, trong lòng Hàn Dạng từ căng thẳng biến thành thở phào nhẹ nhõm.

Quả thật kết hôn rồi, cùng Hách Liên Tình. Hàn Dạng nhìn tờ giấy.

“Đi, về nhà.” Hách Liên Tình đem tờ giấy nhét vào trong túi, kéo Hàn Dạng rời đi.

Lúc đi ra, Hàn Dạng nghe phía sau truyền đến tiếng thảo luận nho nhỏ.

“Trời ạ, đó có phải là tổng giám đốc Hách Liên tập đoàn Hách Liên Tình không? Tôi đã từng thấy anh ấy ở trên tạp chí!”

“Đúng rồi! Tôi không nhìn lầm đi, anh ấy đến đăng ký kết hôn? Nam sinh bên cạnh anh ấy là ai vậy?”

“Nếu không phải đến kết hôn chẳng lẽ là đến ly hôn sao? Lại thêm một nam nhân độc thân rồi!”

“Hách Liên tổng giám đốc so với trên ảnh thoát nhìn anh tuần hơn hẳn, nam sinh bên cạnh anh ấy cũng thật đẹp trai! Có thể chụp ảnh không nhỉ? Đây là một tin hot a!”

“Tốt nhất là dừng đại, lần trước có phóng viên chụp bậy cuối cùng cả toà soạn đều phá sản!”

Nghe đến mấy câu này, Hàn Dạng không khỏi nhăn mặt, kéo tay áo Hách Liên Tình, nhẹ giọng nói, “Tất cả mọi người đang nhìn chúng ta...”

Hách Liên Tình nhìn tay cậu đang lôi kéo mình, mới nói, “Vậy thì sao chứ? Cùng anh kết hôn rất mất mặt?”

“Em không phải ý này, chỉ là...” Hàn Dạng ho nhẹ, “Chỉ là cảm thấy không quen.”

“Muốn anh đi làm cho bọn họ cảm miệng?” Hách Liên Tình hỏi.

“Thôi, không cần đâu.” Hàn Dạng nói, sợ lúc trở về phỏng chừng lại càng gây nổi bật hơn.

Sau khi lên xe Hách Liên Tình khởi động xe rời đi, Hàn Dạng ngồi ở vị trí phó lái cảm thấy hôn thú màu đỏ ra nhìn.

Cậu nhìn chằm chằm bức ảnh của hai người ở trên giấy hôn thú cảm giác thật không chân thực. Cậu và Hách Liên Tình thật sự kết hôn rồi, mà lúc này trong lòng cậu cũng không có chống cự.

Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa

GIẤY HÔN THỨ

Người chứng nhận: Hàn Dạng.

Thật thần kỳ a! Hàn Dạng nghĩ thầm.

Trong lúc cậu nhìn đến xuất thần, Hách Liên Tình bên cạnh vươn tay lấy tờ giấy trong tay cậu, Hàn Dạng ngẩng đầu nhìn hẳn.

Hách Liên Tình cau mày mà nhìn bức ảnh phía trên, rõ ràng không hài lòng lắm, “Thật xấu.”

“Hả? Sao có thể a.” Hàn Dạng nhìn kĩ một chút, cậu cảm thấy rất ổn, thợ chụp ảnh vừa nãy chọn trong mười mấy tấm mới trúng một tấm mặt Hách Liên Tình coi như không có thúì.

Hách Liên Tình xì một tiếng, “Thiếu mất dấu ấn.”

Hàn Dạng nói, “Đâu có, này không...”

Lời của cậu bị Hách Liên Tình chặn lại, Hách Liên Tình một tay cố định gáy cậu, môi chạm môi.

14. Chương 14: Một Bộ ‘chồng À, Mau Dỗ Em.’

Đột nhiên bị hôn Hàn Dạng cả người đều ngây dại, trợn mắt lên nhìn Hách Liên Tình gần trong gang tấc.

Đôi môi khô ráo ẩm áp của Hách Liên Tình kề sát ở trên môi cậu, không có động tác thâm nhập hơn, chỉ là dính sát, dù chỉ chạm vào như vậy, cũng làm cho cậu tim đập như sấm, đầu óc nóng lên.

Chưa bao giờ có hành động thân mật như vậy, cứ như là có một bàn tay, xé ra phòng ngự của cậu, chạm vào tận sâu trong tim.

Hách Liên Tình vuốt nhẹ môi Hàn Dạng rồi lui lại, ném tờ giấy hôn thú trong tay cho Hàn Dạng, thấy cậu còn đang sững sờ, nói, “Ý anh nói là dấu ấn của anh.”

Oanh ——

Câu nói này giống như cái công tắc, đem Hàn Dạng từ trong mộng lôi ra, cả khuôn mặt nhanh chóng đỏ ửng, thấy tầm mắt Hách Liên Tình theo phản xạ mà quay mặt ra ngoài cửa sổ.

“Gan nhỏ như chuột.” Hách Liên Tình cười nhạo.

Trong nháy mắt Hàn Dạng không biết chuyện gì xảy ra, sự dũng cảm bắt đầu bành trướng, cậu đột nhiên quay đầu lại nhìn Hách Liên Tình, môi mím lại gắt gao.

Hách Liên Tình thấy thế, hừ một tiếng, “Sao, nói em hai câu còn không được? Tính tình thật lớn...”

Chưa nói xong thì đôi môi mềm mại chạm lên, Hách Liên Tình không kịp phản ứng lại thì Hàn Dạng đã ly khai, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc vừa nãy nhìn ngoài cửa sổ. Tư thế này làm Hách Liên Tình không thấy rõ vẻ mặt của cậu, chỉ thấy cằm cổ trắng nõn của cậu đỏ như tích huyết.

Hàn Dạng hôn hân? Chủ động?!

Lúc Hách Liên Tình ý thức được cái này, bên tai xẹt qua một luồng điện, tê dại, trên môi còn có chút đau, là bị Hàn Dạng đụng. Hắn nhìn chằm chằm vành tai đỏ ửng của Hàn Dạng, cơ hồ có thể tưởng tượng sự mềm mại của nó, không nhịn được muốn đưa tay sờ lên, vừa mới động tay liền bị một tiếng kèn đánh gãy.

Đèn xanh sáng.

“... Moẹ, hoá ra là gan báo.” Cuối cùng Hách Liên Tình chỉ có thể tàn nhẫn mà nói câu nói này.

Hàn Dạng vừa nãy chỉ là nhất thời bị Hách Liên Tình làm ám đầu mới hành động như vậy, sau khi làm xong chính cậu cũng choáng váng, tim đập mạnh như là một ngọn núi lửa nhỏ muốn muốn nổ tung, nham thạch nóng bỏng đem cậu bao phủ lại.

Cậu hôn Hách Liên Tình.

Cậu chủ động hôn Hách Liên Tình.

Oh My God!! Cậu thế mà lại chủ động hôn Hách Liên Tình!!

Trong lòng Hàn Dạng bị hành động của chính mình dọa sợ một phen!! Không chỉ là không hề cảm thấy chán ghét khi hôn môi với Hách Liên Tình. Chỉ cảm thấy môi của hắn rất nóng, chỉ là dán vào thôi đã muốn đem cậu thiêu cháy.

Sau đó hai người đều không nói gì, quay về nhà chính Hách Liên gia một chuyến.

Biết hai người ngày hôm nay đi đăng ký, Mạc Tổ Á nói đầu bếp chuẩn bị không ít đồ ăn, nghe nói thân thể Hàn Dạng không thoải mái, bà còn đặc biệt căn dặn đầu bếp làm cho Hàn Dạng chút cháo.

“A Dạng ăn nhiều một chút, mới mấy ngày không gặp, người liền gầy đi trông thấy.” Mạc Tổ Á nói, “Cũng không biết A Tình chăm sóc con kiểu gì nữa.”

“Chuyện không liên quan tới anh ấy, là con ăn nhầm thức ăn.” Hàn Dạng nói.

“Vừa mới đăng ký mà đã bảo vệ nó như vậy a?” Mạc Tổ Á cười nói.

“.....” Hàn Dạng yên lặng im lặng.

Một bên Hách Liên Tình tâm tình sung sướng mà cấp Hàn Dạng gấp căn cải xanh: “Thưởng cho em.”

Hàn Dạng, “.....” Hách Liên đại gia này ban thưởng cũng thật là đặc biệt.

Mạc Tổ Á, “.....” Sao bà lại sinh ra đứa con trai dần như vậy.

“Đúng rồi, đã đăng kí rồi, chọn ngày làm lễ cưới đi? Hai con nghĩ sao?” Mạc Tổ Á nói.

“Kết hôn là đại sự, không thể qua loa.” Lão gia tử nói.

“Hỏi em ấy.” Hách Liên Tình nói.

“A, không cần đâu...” Hàn Dạng nói, làm lễ cưới... Viễn cảnh kia quá đẹp, không thể tin được.

“Chủ yếu là ý muốn của các con, không làm cũng không có chuyện gì, chỉ có điều là gia trưởng hai bên vẫn muốn cùng nhau ăn bữa cơm, tụ họp một chút.” Mạc Tổ Á nói.

Gia trưởng Hàn Dạng chỉ có một mình ông nội, nhưng cậu vẫn chưa nói cho ông nội biết chuyện của cậu với Hách Liên Tình, lo lắng sẽ kích thích đến ông.

“Chậm một chút đi.” Hách Liên Tình nói, “Chờ con an bài thời gian.”

Hàn Dạng ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng khê động.

“Vậy được, chỉ cần A Dạng không ngại là tốt rồi.” Mạc Tổ Á nói.

“Không ngại ạ.” Hàn Dạng vội vàng nói, đây là điều cậu hy vọng nhất, như vậy cậu mới có thời gian nghĩ kỹ làm sao cùng ông nội nói chuyện.

“Để cho chúng nó tự an bài đi.” Hách Liên Thừa nói.

“Ăn cơm trước đã.” Mạc Tổ Á nói.

Bữa cơm này tuy rằng địa điểm cùng người đều như lần trước không hề khác nhau, thế nhưng tâm tình Hàn Dạng thay đổi. Cậu phát hiện Mạc Tổ Á thật sự là một người mẹ rất ôn nhu, trong mắt luôn mang theo ý cười, nói chuyện cũng là dùng lời nhỏ nhẹ, khiến người khác cảm thấy phi thường thân thiết cùng thoải mái.

Hách Liên Thừa kiệm lời, thế nhưng đối với chuyện của cậu cùng Hách Liên Tình dù không nói thêm gì, nhưng cũng nghiêm túc nói hai người phải bao dung lẫn nhau.

Mà lão gia tử lại càng không cần phải nói, đối với chuyện này vẫn luôn vui vẻ.

Trước khi rời đi, Mạc Tổ Á kéo Hàn Dạng lại nói, “A Tình tuy rằng tính tình có chút không tốt, nhưng cũng không có ý gì xấu, nhiều năm như vậy cũng không thấy nó đi tìm ai, nếu nó kiên trì kết hôn với con, nhất định là có lý do. Hai người sống chung chính là rèn luyện lẫn nhau, tính nó ương ngạnh, phiền con bao dung nó nhiều hơn.”

“Người đừng nói như vậy.” Hàn Dạng vội nói, “Anh ấy kỳ thực đối với con tốt vô cùng, rất chăm sóc con.”

“Vậy thì tốt.” Mạc Tổ Á đưa tay sờ đầu cậu, cười nói, “Con là đứa trẻ tốt, nhưng đừng ủy khuất chính mình, có chuyện gì nói với ta, ta giúp con làm chủ.”

Nụ cười của Mạc Tổ Á quá ôn nhu, trong mắt mang theo thương yêu đối với tiểu bối, làm cho Hàn Dạng chưa từng cảm thụ quan ái của cha mẹ lập tức bị bắt làm tù binh, mắt cậu bất giác đỏ lên, gật gật đầu.

Trên đường trở về Hàn Dạng đều nghĩ về những lời của Mạc Tổ Á. Suy nghĩ của cậu và Mạc Tổ Á giống nhau, vẫn cảm thấy Hách Liên Tình cùng cậu ký kết không chỉ là bởi vì đơn giản là gán nợ như vậy, với điều kiện của Hách Liên Tình, hắn muốn đối tượng kết hôn nào mà không có, hà tất chịu thiệt mà đưa cho hắn một sinh viên nhỏ quê mùa đến bên cạnh.

Mặc dù Hàn Dạng biết chính mình so với học sinh bình thường thì ưu tú hơn một chút, nhưng cũng không ưu tú đến nỗi được một người như Hách Liên Tình nhìn trúng.

Cho nên cậu đối với việc này vừa mơ hồ vừa hiểu kỳ.

“Em mau soi gương.” Hách Liên Tình đột nhiên lên tiếng đánh gãy suy nghĩ của Hàn Dạng.

“Sao?” Hàn Dạng hỏi.

“Lửa trong mắt em đốt cháy anh.” Hách Liên Tình nói.

“.....” Hàn Dạng lúc này mới phản ứng mình vừa nãy nhìn chăm chăm Hách Liên Tình, không khỏi ngượng ngùng nói, “Nói nhăng nói cuội gì đó.”

“Mẹ anh nói với em cái gì về anh?” Hách Liên Tình thay đổi đề tài.

“Sao anh biết?” Hàn Dạng kinh ngạc.

“Lúc nói chuyện em nhìn anh ba, bốn lần, em cho là anh mù sao?” Hách Liên Tình nói.

“Sao anh biết là em nhìn anh?” Hàn Dạng đầu tiên là sửng sốt một chút, lập tức phản ứng lại, “Anh luôn nhìn em, có đúng không?”

Nói xong lời này hai người đều sửng sốt, Hách Liên Tình liền nhanh chóng đáp lại: “Em tưởng bỏ cái gì?”

Hàn Dạng cũng chỉ là theo bản năng phản ứng, nói xong cũng cảm thấy không đúng, mà khi nhìn thấy Hách Liên Tình vì bị mình chọc thủng nội tâm liền tức giận, liền cảm thấy buồn cười, kỳ thực nam nhân này thật sự không khó ở chung như cậu nghĩ.

“Bác gái nói chúng ta phải ở chung hoà bình.” Hàn Dạng nói.

“Bận tâm vợ vẫn.” Hách Liên Tình nói.

“Bác gái cũng là vì muốn tốt cho chúng ta.” Hàn Dạng nói.

“Cho nên em nên ngoan ngoãn một chút.” Hách Liên Tình liếc mắt nhìn cậu.

“.....”

Rõ ràng là anh luôn luôn độc miệng với em.

Trong lòng Hàn Dạng phun tào một câu, nghĩ đến lời Mạc Tố Á, liền nói, “Bác ấy rất quan tâm anh.”

“Đã biết.” Hách Liên Tình hừ một tiếng.

Hàn Dạng cười cười, không nói gì thêm, trong lòng lại nhớ hai người tự xưng là cha mẹ dùng chính mình để trả nợ kia, e rằng ở trong lòng bọn họ chưa bao giờ vì chính mình mà cân nhắc nửa phần đi.

Hách Liên Tình đột nhiên lái xe dừng lại ven đường, một tay nắm cầm Hàn Dạng, đem mặt cậu xoay lại, “Bộ đáng muốn khóc lên là có ý gì?”

“Em không có.” Hàn Dạng phản bác.

“Xi.” Hách Liên Tình nở nụ cười, giọng mang theo ghét bỏ, “Thật nên để cho em nhìn một chút xem bộ đáng bây giờ của em là gì.”

“Bộ đáng gì?” Hàn Dạng đưa tay muốn gỡ bỏ tay hắn, vừa mới động liền bị hắn đè lại một bên.

Hách Liên Tình kề sát vào mặt Hàn Dạng, hai người cách nhau không quá 3 cm, hắn hừ một tiếng, nói, “Một bộ ‘Chồng à, mau dỗ em đi’, anh thực sự là không nhìn nổi!!!”

Mặt Hàn Dạng liền đỏ, “Anh nói bậy gì đó?! Mau buông ra...”

Hách Liên Tình đến sát hơn, môi trực tiếp chạm vào môi Hàn Dạng, tay nắm cầm Hàn Dạng hơi dùng sức, Hàn Dạng liền bị đau mà mở răng, hắn nhân cơ hội đem đầu lưỡi đi vào, chạm được đầu lưỡi ẩm áp nhuyễn trượt của Hàn Dạng.

Hàn Dạng ngay cả giây dựa đều quên, ngơ ngác mà mặc hắn ở trong miệng mình trêu đùa, đầu lưỡi linh hoạt tựa như muốn ở trong miệng cậu dời sông lấp biển, đem phần thịt mềm trong cổ họng liếm qua một phen vẫn không vừa lòng, cứ quấy lấy đầu lưỡi cậu hấp duyệt.

Hàn Dạng cảm giác tim đều ngừng đập, cứng đờ một chỗ không dám động.

Sau khi rời khỏi miệng Hàn Dạng, bàn tay Hách Liên Tình thả lỏng ra, ngón tay cái vuốt nhẹ đôi môi ướt át của cậu, thấy cậu một bộ ‘Hồn bay phách tán’, không khỏi cau mày đẩy cậu một cái, “Tình lại đi, đừng có làm như muốn thăng thiên.”

Hàn Dạng đột nhiên hoàn hồn, một tay che miệng mình, trừng mắt nhìn Hách Liên Tình.

“Bộ đáng này của em làm như anh ăn luôn đầu lưỡi em không bằng.” Hách Liên Tình nói.

Lời này của hắn làm cho Hàn Dạng nhớ tới lúc nãy hắn ở trong miệng chính mình tùy ý thiêu lột, đầu óc ‘Oanh’ một tiếng nổ tung.

“Anh, anh... Có thể đứng đắn một chút hay không hả?” Hàn Dạng đỏ mặt nói.

“Anh hôn vợ mình gọi là không đứng đắn?” Hách Liên Tình nhún mày.

“.....” Hàn Dạng nhớ tới hai người buổi chiều vừa mới kết hôn, chỉ có thể tìm cớ, “Ở bên ngoài như vậy không tốt lắm.”

“Ồ.” Hách Liên Tình nói, “Ý của em là về nhà tiếp tục đúng không?”

“Không phải!”

“Nghe lời em.” Hách Liên Tình nói xong thì khởi động xe.

Hàn Dạng bụm mặt, dựa lưng vào ghế không còn gì để nói.

“Được.” Hách Liên Tình đột nhiên lên tiếng.

Hàn Dạng để tay xuống nhìn về phía hấn, nghe thấy hấn nói, “Không nên nghĩ thì đừng nghĩ, không có tác dụng gì.”

Hàn Dạng nhìn gò má Hách Liên Tình, sắc mặt Hách Liên Tình vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng cậu lại có cảm giác Hách Liên Tình biết cậu đang suy nghĩ gì, dùng phương thức như thế an ủi cậu.

Trong nháy mắt, Hàn Dạng cảm giác bởi vì câu nói này mà trong lòng xúc động không thôi, há miệng, “Hách Liên Tình...”

“Có nhiều thời gian rảnh như vậy, không bằng nghĩ đến chồng em nhiều một chút.” Hách Liên Tình nói.

“.....” Hàn Dạng lấy tay che mặt, quyết định không nói chuyện nữa.

15. Chương 15: Em Là Đang Cầu Hoan Sao ?

Trở lại căn hộ, Hàn Dạng ở cửa khom lưng đổi giày, phía sau truyền đến ‘Cạch ——’ một tiếng đóng cửa. Cậu vừa mới cởi một chiếc giày, cả người lại đột nhiên bị Hách Liên Tình từ phía sau ôm lên.

“A!” Mất đi cân bằng làm cho cậu kêu lên một tiếng, vội vã túm chặt thứ trong tay —— áo sơ mi của Hách Liên Tình.

“Anh làm cái gì vậy?” Hàn Dạng kinh ngạc nhìn Hách Liên Tình, “Thả em xuống.”

“Không phải em nói trở về làm tiếp sao?” Hách Liên Tình nói như đúng rồi, “Anh chỉ là thỏa mãn em.”

Hàn Dạng sững sốt một chút mới phản ứng được ý tứ của hấn, liền giải thích, “Em chỉ là lỡ miệng mà thôi, anh đừng coi là thật, mau thả em xuống!” Nói xong liền muốn giãy dụa, cái kiểu ôm công chúa này quả thực quá xấu hổ.

“Đáng tiếc anh lại cho là thật.” Hách Liên Tình không hề bị lay động, ôm cậu đi vào trong nhà, “Thỏa mãn vợ của chính mình là nghĩa vụ của lão công.”

“Cái gì chứ!?” Hàn Dạng bị lời của hấn làm cho đỏ mặt, “Anh đừng đùa nữa, mau thả em xuống đi...”

Hách Liên Tình lựa chọn giống như lúc này, trực tiếp cúi đầu đem cái miệng của cậu lấp kín, nụ hôn này làm cho Hàn Dạng ở trong ngực hấn cứng đờ, lảng lảng để mặc hấn ôm.

Như vậy có phải tốt hơn không, nói nhảm nhiều như vậy còn không bằng dùng hành động trực tiếp. Hách Liên Tình nghĩ thầm.

Hấn đem Hàn Dạng đặt lên ghế salon trên phòng khách, nghiêng người tiến đến, một tay chống xuống bên cạnh khuôn mặt Hàn Dạng, một tay đặt lên gò má cậu, chậm rãi đi xuống, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua làn da của cậu.

Phần lưng của Hàn Dạng dán chặt trên ghế sofa, cảm giác chỗ nơi ngón tay của Hách Liên Tình lướt qua lưu lại một dòng điện nhỏ, làm lông tơ lên da mình kích thích dựng thẳng.

Cậu nghe thấy tiếng tim đập trong lòng mình như trống.

“Hách, Hách Liên Tình...” Cậu mở miệng kêu một tiếng, thanh âm có chút doạ người.

“Hửm?” Bàn tay Hách Liên Tình dừng trên xương quai xanh của cậu, ngón tay cái vuốt ve độ cong duyên dáng của nó.

“Chúng ta, như vậy là quá nhanh đi...” Giọng nói Hàn Dạng khô khốc.

“Nhanh? Em đã quên mối quan hệ của chúng ta bây giờ là gì sao?” Hách Liên Tình cúi đầu chậm rãi tới gần cậu, vùi đầu ở bên tai cậu, dùng môi nhẹ nhàng ma sát rái tai, sau đó há miệng ngậm lấy, đầu lưỡi khẽ quét qua hình dáng của nó, ướt át.

Hành động này của hắn làm Hàn Dạng hít vào một ngụm khí lạnh, đột nhiên nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy lỗ tai ngứa ngáy, không, hẳn là toàn thân đều ngứa ngáy.

Hàn Dạng không chừa từng yêu ai, thậm chí cả người cậu thích cũng không có, cho nên đụng chạm thân mật như vậy với người khác là chưa bao giờ có, điều này làm cho cậu căng thẳng không biết làm sao, ngoài ra, trong lòng có chút hiếu kỳ đối với sự tiếp xúc chưa bao giờ gặp qua như vậy.

Hai cảm xúc mâu thuẫn đan xen, cậu không biết như thế nào cho phải, chỉ có thể cứng đờ mà dán vào ghế sofa, hai cánh tay bên người theo bản năng mà nắm chặt.

Hách Liên Tình cảm giác được cậu đang căng thẳng, buông tha cho vành tai bị mình hút đến đỏ lên kia, thấp giọng nói, “Thả lỏng một chút.”

Nói xong một cánh tay khác đỡ lấy gò má Hàn Dạng xoay qua một chút, đến gần ngậm lấy môi của cậu.

Lần này hôn môi, so với lần đầu tiên miên, còn nhiều hơn một phần ôn nhu.

Hách Liên Tình dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy mở răng Hàn Dạng, đem đầu lưỡi tiến vào, cậu lên đầu lưỡi cậu dây dưa.

Động tác của hắn rất ôn nhu, mềm nhẹ đến nỗi làm cho người ta có một loại ảo giác được che chở, làm cho đầu óc Hàn Dạng trống rỗng, chỉ có thể bị động mà khởi vũ cùng với hắn.

“Em muốn ngạt chết sao? Mau thở.” Hách Liên Tình khẽ cắn môi dưới của Hàn Dạng, nhắc nhở cậu.

Hàn Dạng quá khấn trương, vừa nãy quên mất phải hô hấp, lúc này mới phản ứng, quay mặt thở dốc.

Hách Liên Tình cười khê, một tay vuốt nhẹ sau gáy cậu, một tay luồn vào vạt áo của cậu.

Lúc tay hắn đụng tới eo Hàn Dạng, cậu nhúc nhích một chút, nhưng cũng không có đẩy hắn ra.

Kỳ thực từ lúc vừa mới bắt đầu Hàn Dạng đã làm công tác chuẩn bị tâm lý, giống như Hách Liên Tình nói, quan hệ của bọn họ bây giờ là hợp pháp, làm cái gì cũng là bình thường.

Hơn nữa có một số việc không thể không làm, chỉ là thời gian sớm muộn mà thôi.

Nhưng mà cậu vạn lần không ngờ, Hách Liên Tình lại dừng lại.

Hàn Dạng dựa vào ghế salon, trong mắt có chút thất thần, hồng ngân trên môi cùng hờn cổ có cảm giác, chứng minh vừa nãy Hách Liên Tình đã làm cái gì. Cậu nhìn về phía Hách Liên Tình đang ngồi một bên cởi nút tay áo sơ mi, “Anh...”

Hách Liên Tình nhìn về phía cậu, “Sao?”

... Anh không tiếp tục sao? Hàn Dạng không thực sự hỏi ra, thế nhưng vẻ mặt của cậu đã nói rõ tất cả.

Động tác Hách Liên Tình dừng một chút, cách thức duy nhất của hắn đó chính là cười nhạt, “Anh không khát khao đến nỗi động dục với một con cá mắ...”

Hàn Dạng, “.....” Ai là cá mắ chứ!!!

Hách Liên Tình đứng dậy, tiện tay đem tay áo của chính mình kéo lên một chút, ném một câu ‘Đi tắm rửa rồi ngủ’ liền đi phòng ngủ.

“... Anh mới là cá mắ.” Hắn đi rồi Hàn Dạng nhỏ giọng lầm bầm, sau đó liền nhịn không được bật cười.

Lúc vừa bắt đầu cậu thật không có nghĩ đến Hách Liên Tình lại dừng lại, nhưng bây giờ ngẫm lại hình như cũng không ngoài ý muốn.

Hách Liên Tình tuy rằng độc miệng, nhưng vẫn đang cho cậu thời gian thích ứng. Kỳ thực từ lúc mới bắt đầu Hách Liên Tình cũng đã dung túng chính mình, vừa nãy dưới tình huống như vậy cũng không có miễn cưỡng cậu.

“Em muốn ngồi đó bao lâu?” Thanh âm Hách Liên Tình từ phía sau truyền đến.

Hàn Dạng quay đầu lại liền nhìn thấy Hách Liên Tình đã tắm xong, dựa vào cửa phòng ngủ nhìn cậu. Hàn Dạng liền vội vàng đứng lên, chuẩn bị tìm quần áo tắm rửa, lúc đi qua Hách Liên Tình đột nhiên bị hắt kéo lại.

“Sao vậy?” Hàn Dạng hỏi.

“Trước giúp anh sấy tóc đã.” Hách Liên Tình kéo cậu vào phòng, ngồi xuống ghế tựa, trên cái bàn bên cạnh để cái máy sấy tóc.

Hàn Dạng cầm điện vào, ngón tay luồn vào tóc Hách Liên Tình, luồng khí thổi trên tay, mang đến từng trận ấm áp. Cậu phát hiện tóc Hách Liên Tình có chút cứng, thế nhưng lúc sờ lên phi thường thoải mái.

Tóc của Hách Liên Tình không dài, rất nhanh liền khô, lúc đóng lại máy sấy tóc Hàn Dạng có chút lưu luyến. Đây là lần đầu tiên cậu giúp người khác sấy tóc, cái cảm giác này có chút kỳ diệu, đặc biệt là lúc từng sợi tóc lướt qua lòng bàn tay, cứ như là có lông chim vuốt nhẹ trong lòng cậu.

Tóc Hách Liên Tình bình thường đều chải về phía sau, phối hợp với bộ dáng lạnh lẽo cứng rắn, cả người có vẻ phi thường khó tiếp cận. Sau khi tóc được thổi khô toàn bộ rũ xuống dưới, làm cho hắt thoát nhìn nhu hòa rất nhiều, cũng nhỏ lại vài tuổi.

Mà bất kể là bộ dáng lúc thường, hay là bộ dáng hiện tại, Hàn Dạng không thể không thừa nhận Hách Liên Tình là một nam nhân phi thường có sức quyến rũ.

Nếu như lúc trước chính mình không phải là bởi vì trả nợ mà cùng Hách Liên Tình quen biết, e rằng chính mình cũng bị hắt hấp dẫn đi.

Nghĩ như vậy cậu không khỏi mong đợi nhiều hơn đối với cuộc sống sau này của hai người.

Máy sấy tóc trong tay bị rút đi, Hàn Dạng ngẩng đầu nhìn thấy Hách Liên Tình đã đứng lên, đem cái máy trong tay để qua một bên, nói với cậu, “Đi tắm.”

“A, được rồi.” Hàn Dạng đi lấy quần áo tắm rửa.

Hàn Dạng tắm xong đi ra liền thấy Hách Liên Tình dựa vào lưng ghế đọc tạp chí, đối phương thấy cậu đi ra liền đem tạp chí bỏ qua một bên, vẫy vẫy tay, “Lại đây.”

Hàn Dạng đi tới, Hách Liên Tình đem cậu kéo đến ngồi trên chân mình. Hàn Dạng nhúc nhích một chút, Hách Liên Tình một tay ôm lấy eo cậu, cảnh cáo nói, “Đừng nhúc nhích, muốn châm lửa sao?”

Giẫm lên chân của đối phương thật mạnh, người châm lửa rõ ràng là anh.

Trong lòng Hàn Dạng phun tào, bất quá trái lại ngoan ngoãn ngồi không nhúc nhích.

Hách Liên Tình lấy ngón tay gãi tóc Hàn Dạng mấy lần, cầm lấy máy sấy tóc một bên giúp cậu sấy.

Ngoại trừ cắt tóc, đây là lần đầu tiên có người giúp Hàn Dạng sấy tóc như vậy, lúc thường cậu đều chỉ dùng khăn mặt lau một chút là xong.

Hàn Dạng hơi cúi đầu, cảm thụ được ngón tay Hách Liên Tình đùa bỡn tóc của chính mình. Động tác của Hách Liên Tình không hề quen thuộc, lại ôn nhu ngoài ý muốn.

Có lẽ nam nhân nhìn như khó có thể ở chung này nội tâm kỳ thực rất ôn nhu đi.

Hàn Dạng nghĩ thầm.

Sấy tóc xong, Hách Liên Tình vỗ vỗ Hàn Dạng nói cậu đứng lên, tự mình lấy máy sấy đi cắt lại.

Hàn Dạng nhìn bóng lưng hắn, mở miệng kêu một tiếng, “Hách Liên Tình.”

Hách Liên Tình quay đầu lại nhìn cậu, “? ”

“Chúng ta...” Hàn Dạng hít một hơi, dừng cảm nói, “Chúng ta thử một lần đi.”

Hách Liên Tình ngây ngẩn cả người, nhìn Hàn Dạng im lặng.

Sau khi nói ra câu đầu tiên, những lời kế tiếp liền dễ dàng hơn nhiều, Hàn Dạng nói, “Vừa nãy lúc tắm, em đã suy nghĩ một chút chuyện của chúng ta. Em... Chưa từng yêu ai, cho nên cũng không biết phải làm sao, nhưng em nguyện ý thử một lần. Nếu như anh cũng nguyện ý... Chúng ta hảo hảo ở chung đi.”

Lúc nói ra những lời này Hàn Dạng nhìn thẳng Hách Liên Tình, thế nhưng lỗ tai của cậu đã sớm hồng lên.

Lúc này cậu tắm đã suy nghĩ rất nhiều. Những ngày cùng Hách Liên Tình ở chung luôn luôn hiện lên trong đầu cậu, cuối cùng dừng lại tại hình ảnh Hách Liên Tình trông coi chăm sóc mình ở bệnh viện.

Cậu phát hiện bộ dáng kia của Hách Liên Tình làm cho cậu không có cách nào chống cự.

Hàn Dạng không phải là một người do dự thiếu quyết đoán, có một số việc nghĩ thông suốt rồi, cậu liền lựa chọn đối mặt, cũng sẽ chủ động bước lên phía trước.

Cho nên cậu lựa chọn nói với Hách Liên Tình, bây giờ đã nói ra, cậu phát hiện cũng không khó lắm.

“Anh có nghe em nói không?” Hàn Dạng thấy Hách Liên Tình bình tĩnh mà nhìn mình không nói lời nào, lên tiếng hỏi một câu.

Nghe, nhất định là nghe, chỉ là Hách Liên Tình hoàn toàn không nghĩ tới Hàn Dạng lại đột nhiên nói với mình những lời như vậy.

Từ lúc hắn lựa chọn dùng phương thức cường bách như vậy trói chặt Hàn Dạng, hắn liền chuẩn bị tâm lí trường kì kháng chiến, lại không nghĩ tới ngày hôm nay Hàn Dạng lại nói với hắn ‘Chúng ta thử một lần đi’ như vậy.

Người lúc trước còn cùng mình giận dữ đột nhiên dịu dàng ra, làm cho hắn tay chân luống cuống.

Đây quả thực là...

Hách Liên Tình, “Em là đang cầu hoan sao?”

Hàn Dạng, “.....”

Hàn Dạng rất muốn thu hồi lại những lời vừa nãy, cùng người này đã không có cách nào hảo hảo chung sống.

“... Anh cứ coi như em cái gì cũng chưa có nói đi.” Hàn Dạng lườm một cái, quyết định đề tài này về sau hẵng nói.

“Em có biết cái gì gọi là lời đã nói ra như bát nước đã đổ không?” Hách Liên Tình đến trước mặt Hàn Dạng nói, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Chiều cao hai người chênh lệch mười mấy cm, Hách Liên Tình cúi đầu liền thấy cái xoáy trên đỉnh đầu Hàn Dạng. Tay hắn xoa xoa tóc Hàn Dạng, sợi tóc mềm mại làm cho người ta không muốn buông tay, giống như nội tâm của cậu.

Rốt cuộc đến lúc mình mở miệng rồi. Hách Liên Tình nghĩ thầm.

“Hàn Dạng.” Hắn nhẹ nhàng kêu một tiếng, thanh âm nhiều hơn một tia ôn nhu khiến lòng người rung động.

Hàn Dạng ngẩng đầu nhìn hắn, liền nghe hắn nói, “Nếu như em muốn, vậy chúng ta bắt đầu từ việc yêu đương đi.”

Hàn Dạng vốn đã chuẩn bị tâm lí chờ hứng mấy lời độc miệng của Hách Liên Tình, lại không nghĩ rằng chờ được lại là một câu nói như vậy, ôn nhu đến khó tin.

Cậu kinh ngạc nhìn Hách Liên Tình, đối phương đỡ bờ vai cậu, cúi đầu xuống.

Không có kịch liệt đòi lấy cũng không có ép bức, nam nhân chỉ là nhẹ nhàng đem môi kề sát trên môi cậu ma sát, mang theo nhiệt độ không có cách nào kháng cự, khô ráo lại ẩm áp.

Tim đập thành thạch, mang theo ngọt ngào rung động xa lạ, kịch liệt mà hốt hoảng. Cái cảm giác này như là trong lòng nở rộ một đoá hoa nhỏ, mà Hách Liên Tình chính là dương quang ẩm áp.

Hàn Dạng chủ động ôm lưng Hách Liên Tình, đầu tựa vào vai hắn.

Như vậy rất tốt. Cậu nghĩ thầm.

Lúc ngủ, Hàn Dạng nhẹ giọng kêu một tiếng, “Hách Liên Tình.”

Hách Liên Tình, “Sao?”

Hàn Dạng không lên tiếng, Hách Liên Tình hỏi, “Em có có chuyện gì?”

Hàn Dạng trở mình, trong bóng tối hôn lên cằm Hách Liên Tình một cái, lại nhanh chóng quay lưng về phía hắn, hàm hồ nói một câu, “Ngủ ngon.”

Hách Liên Tình, “.....”

Buổi tối hôm đó Hàn Dạng ngủ say, còn Hách Liên Tình mất ngủ.

Nhìn kẻ đầu sỏ ngủ say sưa, Hách Liên Tình tròn tròn mắt, thầm mắng một câu, “Nhãi con.”

16. Chương 16: Xuân Tiêu Khổ Đoản Nhật Cao Khởi. Tông Thử Quân Vương Bất Tảo Triều

(Tạm dịch: Đêm xuân tiếc rằng ngắn ngủi, mặt trời lên cao mới dậy/Từ đó vua không ra ngự triều sớm nữa – Trích từ Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị)

Ngày hôm sau Hàn Dạng không có tiết, sáng sớm bởi vì đồng hồ sinh học báo thức lúc tỉnh lại cậu phát hiện Hách Liên Tình còn đang ngủ, lúc thường vào giờ này hắn đã nên đi làm.

“Hách Liên Tình.” Hàn Dạng đẩy hắn một cái, “Mau đứng lên, anh đi làm trễ.”

“Ngày hôm nay không đi, đừng ầm ĩ.” Hách Liên Tình nhúc nhích, đem cậu ôm càng chặt hơn.

“Anh bỏ việc như vậy thật sự được chứ?” Hàn Dạng hỏi.

Hách Liên Tình bị cậu làm cho phiền, một tay chống đầu, nhìn cậu bất mãn mà nói, “Tối hôm qua mới vừa thổ lộ với anh, ngày hôm nay liền thúc anh đi làm, rốt cuộc em muốn gì đây chứ?”

“Ai thổ lộ với anh a?” Hàn Dạng đỡ trán, đó chỉ là đề nghị được không?

“Tiểu Cá Mắm.” Hách Liên Tình cười lạnh.

“Cho nên anh là đang cùng Cá Mắm nói chuyện yêu đương sao?” Hàn Dạng cãi lại.

“A, miệng lưỡi còn rất lưu loát.” Hách Liên Tình hất cằm hỏi, “Vậy em biết nói chuyện yêu đương làm làm cái gì không?”

“Làm gì?” Hàn Dạng không ngại học hỏi kẻ thiếu hiểu biết hơn mình.

“Hẹn hò.” Hách Liên Tình nói xong liền nằm xuống, ôm cậu lại, “Ngủ một chút nữa đi, sáng sớm mà nháo cái gì.”

Tại sao có cảm giác như ‘Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi/Tông thử quân vương bất tảo triều’ nhỉ... Hàn Dạng bị ý nghĩ của chính mình làm cho run rẩy, quyết định quay đầu ngủ tiếp.

Chờ lúc hai người tỉnh lại lần nữa đã là mười giờ sáng. Hách Liên Tình đi rửa mặt trước, Hàn Dạng thì thay quần áo, Hách Liên Tình rửa mặt xong cậu vừa vặn có thể đi rửa mặt luôn.

Hàn Dạng rửa mặt xong đi ra vẫn chưa nhìn thấy Hách Liên Tình, nghe phía bên ngoài có âm thanh liền ra xem, phát hiện Hách Liên Tình đang ở trong phòng bếp, trên người còn mặc áo ngủ.

“Anh muốn làm đồ ăn sáng sao? Để em.” Hàn Dạng sợ hãi đem nồi đốt liền vội vàng đi tới.

Hách Liên Tình không để ý tới cậu, đem lửa tắt đi, đem thứ trong nồi rót vào ly.

Là sữa bò.

Hách Liên Tình đem cái nồi để trong bồn rửa chén, đưa lưng về phía Hàn Dạng nói, “Đem sữa bò uống, sau đó ra ngoài ăn sáng.”

Hàn Dạng đi qua bưng ly sữa bò nhấp một hớp.

Sữa bò có đường, có vị ngọt nhàn nhạt, vừa vặn phù hợp khẩu vị của cậu. Sữa bò ấm áp thuận theo cuống họng trượt vào thực quản, chảy vào trong dạ dày, làm cho dạ dày cậu ấm lên, phi thường thoải mái.

“Anh không uống sao?” Hàn Dạng bưng sữa bò hỏi.

Hách Liên Tình đem nồi rửa sạch để qua một bên, quay người nhìn Hàn Dạng, tới gần cúi đầu liếm liếm vết sữa bên môi cậu, nói, “Bây giờ uống, mùi vị vẫn được.”

Nào có cách uống như vậy a! Trên mặt Hàn Dạng nóng lên, cúi đầu cầm ly sữa trong tay uống hết, làm bộ như cái gì cũng không phát sinh, chỉ là trong lòng lại như nai con chạy loạn.

Sau khi thu thập xong hai người ra khỏi cửa.

“Chúng ta là muốn đi đâu?” Hàn Dạng hỏi.

“Ăn cơm. ” Hách Liên Tình nói.

“Ăn cơm xong thì sao?” Hàn Dạng hỏi.

“Em muốn đi đâu?” Hách Liên Tình hỏi.

“Ừa, không phải anh đã quyết định rồi?” Hàn Dạng nhìn về phía hắt, cậu còn tưởng rằng Hách Liên Tình sáng sớm nói như vậy là cũng đã định sẵn rồi.

“Anh chỉ quyết định không đi làm.” Hách Liên Tình liếc cậu một cái.

Tình Cách Cách à, quyết định của anh thật tùy hứng!

Hàn Dạng cũng chưa yêu ai, cho nên không rõ người khác hẹn hò sẽ làm những gì. Cậu suy nghĩ một chút, nói, “Muốn xem phim không?”

“Tùy tiện.” Hách Liên Tình nói.

“Đi dạo phố?” Hàn Dạng hỏi.

“Không đáng kể.” Hách Liên Tình nói.

“Hay là đi chơi trò chơi...” Hàn Dạng nói xong, tầm mắt của cậu nhìn về phong cảnh phía bên ngoài cửa xe, phát hiện lá cây Bạch Quả đã vàng, con đường lớn bên cạnh được lá cây từng mảnh từng mảnh vàng óng ánh phủ xuống phi thường đẹp đẽ. Khoảng thời gian này cậu luôn phiền não chuyện của Hách Liên Tình, dĩ nhiên quên mất bây giờ đã qua tháng Mười một, là mùa của cây Bạch Quả.

“Đến xem cây Bạch Quả đi.” Hách Liên Tình đột nhiên nói.

Hàn Dạng quay đầu lại nhìn hắt, thấy mắt hắt nhìn thẳng lái xe, liền nở nụ cười, “Được a, anh dẫn em.”

Hách Liên Tình ừ một tiếng, quay xe chuyển về hướng khác đi.

Sau khi ăn cơm trưa, Hách Liên Tình lái xe đi Dao huyện.

Dao huyện có một khu phong cảnh trồng cây Bạch Quả, chỉ có điều lái xe hơn một tiếng mới đến. Lúc đến gần chỗ đó đã có thể thấy được một rừng cây Bạch Quả, Hàn Dạng oa một tiếng, đem kính xe ấn xuống đến.

“Gấp cái gì, đợi lát nữa còn nhiều mà cho em xem.” Hách Liên Tình nói.

“Nơi này thật là đẹp.” Hàn Dạng nói rồi lấy điện thoại di động ra chụp mấy bức ảnh.

Hách Liên Tình dừng xe ở bên ngoài cảnh khu, hai người mua vé đi vào.

Hai bên đường lớn đều mới trồng cây Bạch Quả, gió vừa thổi qua liền có không ít lá cây rơi xuống, mặt đất được lót lên một tầng vàng óng, ấm áp đến dọa người.

Hàn Dạng mới vừa lên Đại học thì vội vàng học tập căn bản không thể phân thân, sau đó cùng đạo sư lập trình hạng mục cũng không có thời gian dư thừa, cho nên từ lúc tới L thị cho đến nay, đây là lần đầu tiên cậu xem cây Bạch Quả.

Nhìn tấm thảm vàng óng không ngừng kéo dài về phía trước, gió thổi lá cây rơi trên không trung xoay tròn vài vòng rồi rơi xuống trên vai chính mình, tâm tình Hàn Dạng bỗng trở nên trong sáng hơn.

Cậu cúi tay nắm lấy một chiếc lá cây, đưa nó giơ lên, dương quang xuyên qua lá cây rơi vào trên mặt cậu, làm cho cậu hí húp nửa mắt lại, khóe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Tách tách —— ”

Bên cạnh truyền đến tiếng chụp ảnh, Hàn Dạng quay đầu liền thấy Hách Liên Tình giơ camera, ông kính đối diện cậu.

Hàn Dạng không quen chụp ảnh, liền đưa tay ngăn cản, “Đừng chụp.”

Hách Liên Tình khoát tay một cái, nói, “Đừng có che cái cây.”

Hàn Dạng, “.....”

Hàn Dạng đem lá cây vứt đi, tự mình đi về phía trước, vừa đi vừa lấy điện thoại di động chụp ảnh, tuy rằng Hách Liên Tình mang theo camera, bắt quá cậu không biết dùng, còn không tiện tay bằng điện thoại di động.

Hách Liên Tình đi phía sau cậu, lấy ra bức ảnh vừa này.

Hàn Dạng đứng dưới tán cây Bạch Quả thoát nhìn cả người ấm áp cực kỳ, khóe miệng hơi nâng lên nụ cười sạch sẽ tốt đẹp.

Của anh.

Hách Liên Tình nhìn bức ảnh không tiếng động mà nói một câu.

Khu phong cảnh trên đỉnh ngọn núi có tòa tháp tám tầng lầu mới xây, dọc theo đường đi đến cầu thang toàn là cây Bạch Quả, phong cảnh hữu tình, rất nhiều người tới chơi đều lên xem một chút, Hàn Dạng cũng không ngoại lệ, cùng Hách Liên Tình sóng vai tản bộ.

Trên núi không khí rất khoáng đãng, phụ cận có không ít cư dân lại đây tản bộ, dọc theo đường đi qua lại không ít người. Hàn Dạng dừng một chút đi một chút, chụp ảnh khắp nơi, chỉ trong chốc lát trong điện thoại di động có không ít bức ảnh, cậu còn lén lút chụp Hách Liên Tình hai tấm.

“Anh đã đến đây lần nào chưa?” Đi được một nửa Hàn Dạng dừng lại hỏi Hách Liên Tình.

“Mấy năm trước có đến, khi đó còn không có cái tháp này.” Hách Liên Tình đem camera móc ở trên cánh tay, từ trong túi lấy ra bình nước đưa cho Hàn Dạng.

Sáng sớm trước khi ra cửa Hách Liên Tình mang theo cái túi, Hàn Dạng không nghĩ tới Hách Liên Tình còn mang nước, nước ấm tại thời tiết như vậy uống vào phi thường thoải mái. Cậu mới uống hai ngụm liền thấy Hách Liên Tình mở bình nước khoáng, vội vàng kéo hẳn nói, “Uống nóng đi.” Nói đem bình nước đưa cho hẳn.

Hách Liên Tình liếc nhìn cái bình, cuối cùng vẫn là uống nước khoáng, sau đó đem cái bình thả lại trong túi, kéo Hàn Dạng, “Đi.”

Ngón tay Hàn Dạng nhúc nhích, không có giấy dựa, cùng hẳn đi lên.

Lên phía trên người càng nhiều, mới vừa bước lên bậc thang cuối cùng Hách Liên Tình liền bị một tiểu nam hài đang chạy loạn va vào một phát, hẳn nhanh tay lẹ mắt mà chụp lấy nhóc, để nó khỏi bị ngã sắp xuống.

“Ui da!” Tiểu nam hài đụng phải mũi, đau đớn kêu một tiếng, “Cái mũi rớt rồi!”

Hàn Dạng ngồi xổm xuống vỗ vỗ nhóc, hỏi, “Đụng vào chỗ nào rồi, để anh nhìn.”

Tiểu nam hài thả tay ra, trên khuôn mặt chỉ có cái mũi đỏ ngầu, hẳn là vừa vụng đụng phải đầu gối Hách Liên Tình.

“Có đau hay không?” Hàn Dạng nhẹ nhàng sờ sờ mũi của nhóc.

Tiểu nam hài khoảng chừng bốn tuổi, nhóc thấy Hàn Dạng nhìn mình, vô cùng đáng thương mà nói, “Đau lắm, muốn ca ca hôn nhẹ.” Nói xong cũng quệt mồm kẻ sát Hàn Dạng, Hách Liên Tình lấy tay cản lại, trực tiếp che trên mặt cậu.

Tiểu nam hài không hôn được ca ca liền ngẩng đầu nhìn về phía Hách Liên Tình, Hách Liên Tình cười gằn với nhóc, nói, “Đừng có mà hôn lung tung, có tin hay không đem miệng mày cũng đánh rớt?”

Hàn Dạng, “.....”

Tiểu nam hài, “.....”

“Xin lỗi xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện.” Bên cạnh có một nữ tử trẻ tuổi chạy tới ôm lấy tiểu nam hài, cô vừa nãy chỉ là quay người mua đồ uống, không nghĩ tới tiểu tử liền chạy ra.

“Không sao.” Hàn Dạng cười nói, đưa tay xoa xoa đầu nhóc, “Rất đáng yêu.”

Tiểu nam hài thấy Hàn Dạng khen nhóc, hì hì cười hai tiếng, đột nhiên tay ôm lấy đầu Hàn Dạng, hôn Hàn Dạng một cái bẹp.

Mặt Hách Liên Tình trực tiếp đen kịt lại, cô gái trẻ thấy thế vừa vội vừa áy náy đem tiểu nam hài ôm đi.

Hàn Dạng nhìn tiểu nam hài quay đầu hướng cậu vẫy vẫy tay, đưa tay chỗ bị hôn, không nhin được nở nụ cười.

Bên cạnh truyền đến cười lạnh, Hàn Dạng vừa quay đầu lại liền thấy Hách Liên Tình mặt không thay đổi nhìn cậu.

Hàn Dạng buông tay ra, ho khan một tiếng, “Đi thôi, chúng ta đến đằng sau xem đi.”

Hách Liên Tình không nói tiếng nào quay người đi về phía sau ngọn núi, Hàn Dạng le lưỡi một cái theo sau.

Phía sau núi lá cây Bạch Quả đã rụng hơn phân nửa, cho nên cơ hồ không có người nào đến. Càng đi vào bên trong càng yên tĩnh, đi tới đi tới cũng chỉ còn sót lại hai người Hàn Dạng cùng Hách Liên Tình.

Đi một hồi, Hách Liên Tình đột nhiên ngừng lại, Hàn Dạng cùng dừng lại, ngẩng đầu nhìn hẳn, “Làm sao vậy?”

Hách Liên Tình cau mày lấy tay chạm lên mặt Hàn Dạng, ngón tay cái xoa xoa gò má cậu, vừa lúc trùng chỗ tiểu nam hài kia hôn qua.

Hàn Dạng đầu tiên là sửng sốt một chút, nghĩ đến hẳn một đường im lìm không lên tiếng, lập tức phản ứng lại kinh ngạc nói, “Anh... Không phải là ăn dấm chua đi?”

Tay Hách Liên Tình dừng một chút, cười lạnh một tiếng, quay người rời đi.

Hàn Dạng đuổi tới, “Đó chỉ là một đứa nhỏ, anh sẽ không nhỏ nhen đến nỗi cái này đều...”

Bước chân Hách Liên Tình đột nhiên dừng lại, xoay người lại đem cậu áp lên thân cây Bạch Quả bên cạnh, một tay để ở trên đỉnh đầu cậu, cúi đầu nói, “Nói thêm một câu nữa.”

Hàn Dạng không nói lời nào, phần lưng dán trên thân cây, nhìn Hách Liên Tình càng tiến sát vào.

“Không phải lúc này mới nói sao?” Hách Liên Tình hỏi, “Hay muốn anh dạy cho em?”

Đương nhiên không cần.

Khi môi Hách Liên Tình cách mình chỉ có 2 cm, Hàn Dạng nói, “Tiểu hài tử bây giờ thật kì cục mà! Sao có thể hôn loạn người được?”

“Xi, có tiền đồ.” Hách Liên Tình nghe vậy cười nhạt, hướng về phía trước hôn lên môi Hàn Dạng.

Hắn nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi Hàn Dạng, đầu lưỡi miêu tả vành môi cậu, chỉ lưu luyến giữa môi, không có xâm nhập vào. Cánh tay lúc đầu đặt trên đỉnh đầu Hàn Dạng buông xuống, bàn tay nắm lấy tay Hàn Dạng giao triển.

Trong hoàng hôn rực rỡ, bóng dáng hai người ôm hôn như một bộ tranh sơn dầu.

Lúc từ trên núi xuống mặt Hàn Dạng vẫn còn có chút đỏ, ngón tay bị Hách Liên Tình vững vàng nắm chặt, một đường đi xuống.

Ấm áp từ lòng bàn tay truyền tới xuyên qua cánh tay lan tràn đến toàn thân, làm cho Hàn Dạng cảm giác lòng của mình cũng giống như bị lá cây Bạch Quả phủ kín, ấm áp.

Người chung quanh ít nhiều gì cũng đối với bọn họ quảng tới ánh mắt tò mò, mà Hàn Dạng lúc này không quan tâm chút nào.

Cứ để Tình Cách Cách cao hứng một chút đi. Hàn Dạng nghĩ thầm.

Nếu là hẹn hò chắc chắn sẽ không nửa ngày liền kết thúc, hai người quay lại nội thành xem phim.

Hàn Dạng vốn là muốn đi mua bỏng ngô, Hách Liên Tình dùng lí do dạ dày cậu còn chưa khỏe cấm chỉ, cuối cùng chỉ mua cho cậu ly sữa gừng.

“Em khoẻ rồi mà.” Hàn Dạng cầm sữa bò nói, “Xem phim mà không ăn bỏng, không phải rất tệ nhạt sao?”

“Dưỡng cho tốt rồi lại ăn.” Hách Liên Tình không hề bị lay động, kéo cậu đi vào phòng.

“Ồ.” Hàn Dạng chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi xem phim xong, hai người ở bên ngoài ăn xong cơm tối mới trở về nhà.

Hàn Dạng thừa dịp Hách Liên Tình tắm rửa liền gọi điện thoại cho ông nội, nhắc nhở ông khí trời trở lạnh phải chú ý giữ ấm.

Ông nội luôn miệng đáp lời, sau đó cũng dặn dò Hàn Dạng một phen, lại hỏi một vấn đề cho tới nay đều quan tâm, “Tiểu Dạng a, ở bên kia có bạn bè gì chưa?”

Trong lời nói của ông nội là chỉ bạn gái, trong thôn của bọn họ, thanh niên lớn như Hàn Dạng đa số cũng đã kết hôn sinh đứa nhỏ, cho nên mỗi lần ông gọi điện thoại đều hỏi điều này.

Hàn Dạng liếc nhìn về phía phòng tắm, quyết định trước tiên để lộ một chút tin tức, liền nói, “Đang ở chung ạ, chờ có thời gian mang về cho ông nhìn.”

“Được được được.” Ông vui cười hơn hở mà nói, “Con ở bên ngoài chú ý một chút biết không?”

“Con biết, ông đừng lo lắng.” Hàn Dạng nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, nói hai câu liền cúp điện thoại.

Lúc ngủ, Hàn Dạng luôn nghĩ phải làm sao cùng ông nội nói chuyện của Hách Liên Tình. Ông nội cả đời đều sinh hoạt trong thôn tranh nho nhỏ đó, đối với chuyện nam nhân cùng nam nhân kết hôn không nhất định có thể tiếp thu được, chỉ hy vọng không cần quá dọa đến ông mới tốt.

Suy nghĩ kỹ một hồi, Hàn Dạng thực sự không nghĩ ra biện pháp giải quyết, có chút nôn nóng mà quay quay thân người. Cậu vừa mới động, Hách Liên Tình liền nói: “Em đang rán cá mắm sao?” (cười không nhạt được mồm)

Hàn Dạng nhớ tới hôm qua hắn nói mình là Cá Mắm, nói, “Em chỉ là ngủ không được.”

“Ồ.” Hách Liên Tình bỗng nhiên tỉnh ngộ mà đáp một tiếng, “Hẹn hò quá hưng phấn sao?”

“.....” Hàn Dạng nói, “Anh nghĩ nhiều rồi.”

“Phải không?” Hách Liên Tình thu lại tay đang ôm eo cậu, đem người ôm chặt vào trong ngực, dán sát tai cậu nói, “Nếu như em thật sự ngủ không được, anh không ngại làm chút chuyện gì đó.”

Cánh tay còn đang ôm eo cậu từ vạt áo ngủ tiến vào, sờ sờ eo Hàn Dạng.

Chuyện khác là chỉ cái gì Hàn Dạng không cần nghĩ có thể đoán được!!!

Hàn Dạng đem tay hần lấy ra, phun ra hai chữ, “Ngủ ngon.”

Hách Liên Tình cất một tiếng, “Ngủ ngon, Tiểu Cá Mắm.”

Hàn Dạng, “Ngủ ngon, Tình Cách Cách.”

Hách Liên Tình, “Tối nay em không muốn ngủ có đúng không?”

Hàn Dạng khẽ cười, nói, “Ngủ ngon.”

Hách Liên Tình ừm một tiếng, “Mau ngủ.”

Bị Hách Liên Tình nháo như thế, nội tâm Hàn Dạng cũng không xoắn xuýt làm sao cùng ông nội ngả bài nữa, nhắm mắt lại chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Cây Bạch Quả: đẹp qtqđ hà =v= Tình Cách Cách lãng mạn thấy ớn

17. Chương 17: Thân Là Chồng Mà Còn Không Bằng Một Chén Cơm

“Chín giờ sáng mai có hội nghị thị trường liên quan đến công ty mới, ba giờ rưỡi chiều cùng Diêu tổng của công ty game online Thịnh Thế gặp mặt.”

Trong phòng làm việc Tiểu Trần báo cáo cho Hách Liên Tình lịch trình ngày mai, Hách Liên Tình nghe xong gật gật đầu, “Đi chuẩn bị đi.”

“Vâng.” Tiểu Trần gật đầu chuẩn bị rời đi, Hách Liên Tình đột nhiên lại lên tiếng gọi lại anh, “Chờ đã.”

“BOSS, ngài còn có gì dặn dò?” Tiểu Trần hỏi.

“Tôi nhớ tới chị của cậu là bác sĩ?” Hách Liên Tình hỏi.

“A, đúng, làm việc tại một quán đông y.” Tiểu Trần nói.

Hách Liên Tình suy nghĩ một chút nói, “Cậu giúp tôi một việc, giúp tôi hỏi chị cậu một chút, người có dạ dày thể hàn làm sao dưỡng, còn có mùa đông khớp đau đớn phải chú ý cái gì.”

“Là lão gia tử sao? Nếu không tôi nói với chị một chút, tìm thời gian đi xem cho lão gia tử.” Tiểu Trần hỏi, trong lòng hơi nghi hoặc một chút, anh nhớ là thân thể lão gia tử rất tốt, không có ốm đau này nọ a.

“Không phải, là tổng giám đốc phụ nhân của cậu.” Hách Liên Tình nói.

Tổng giám đốc phụ nhân.

Tiểu Trần sửng sốt một chút mới phản ứng được Hách Liên Tình nói chính là thanh niên lần trước mà mình đưa cơm tới.

“Tôi lập tức giúp ngài hỏi một chút, còn có vấn đề gì khác sao?” Tiểu Trần lấy điện thoại di động ra.

“Cả hai cái này, cậu giúp tôi hỏi cẩn thận một chút, thức ăn cùng...” Hách Liên Tình dừng một chút, cảm thấy vẫn là tự mình hỏi thì tốt hơn, dứt khoát nói, “Thôi để tôi hỏi cho cậu giúp tôi gọi điện.”

“Được rồi BOSS.” Tiểu Trần nói xong liền bấm số điện thoại của chị mình, nói rõ nguyên do rồi đưa điện thoại cho Hách Liên Tình.

Hách Liên Tình đem tình huống của Hàn Dạng nói qua một lần cho đối phương, những lời đề nghị của đối phương đều được hần tỉ mỉ mà lấy bút ghi lại. Hần hỏi rất tỉ mỉ, một ít thói quen nhỏ cùng sở thích của Hàn Dạng đều nói, để đảm bảo được đưa ra phương pháp giải quyết tốt nhất.

Tiểu Trần ở bên cạnh nhìn, nội tâm một đồng dấu chấm than: BOSS không cần quá ôn nhu như thế chứ!! Bộ dáng cao cao tại thượng bay đi đâu rồi! Quả thực là nam nhân nhị thập tứ hiếu mà (*)! Tương phản quá lớn quả thực đáng sợ!

(*) Nhị thập tứ hiếu: kể lại 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp biên soạn.

Sau khi hỏi rõ ràng Hách Liên Tình đem điện thoại di động trả lại cho Tiểu Trần, cầm lấy áo khoác nói với anh, “Tôi đã nói cho chị cậu hỗ trợ chuẩn bị một ít nguyên liệu nấu ăn cần cho được thiện, tối hôm nay cô ấy mang về nhà, ngày mai cậu lấy đến giúp tôi.”

“Không thành vấn đề!” Tiểu Trần gật đầu, tổng giám đốc nói cái gì thì chính là cái đó.

“Tháng này tiền thưởng tăng gấp đôi.” Hách Liên Tình lưu lại câu này liền rời khỏi văn phòng.

“!!! ” Mắt Tiểu Trần bỗng nhiên sáng ngời, tiền thưởng tăng gấp đôi! Trời ạ! Đây quả thực là trúng thưởng a!

Cảm tạ BOSS phu nhân!! Tiểu Trần hí hửng một tiếng, sống lưng thẳng tắp quay trở về làm việc.

Hách Liên Tình ra khỏi công ty liền trực tiếp trở về nhà chính.

Hai vợ chồng Hách Liên Thừa cùng lão gia tử hai ngày trước đi du lịch, trong nhà chỉ có quản gia cùng người hầu.

“Thiếu gia, về dùng cơm sao? Hàn Dạng thiếu gia không cùng ngài đến sao?” Lão quản gia hỏi.

“Không ăn cơm, Hàn Dạng ở nhà.” Hách Liên Tình vung vung tay, “Chu thắm có đây không?”

Chu thắm là đầu bếp Hách Liên gia, đã làm việc cho Hách Liên gia hơn hai mươi năm.

“Đang ở sân sau, để tôi kêu bà ấy tới.” Lão quản gia đem người tìm tới.

Sau khi Chu thắm đến, Hách Liên Tình nói nguyên nhân hắn trở về đây, Chu thắm nói, “Nấu canh a, cái này đơn giản, thiếu gia cậu lên lầu chờ chút, để thím hầm xong sẽ đưa cho cậu cùng A Dạng thiếu gia.”

“Không phải là thím hầm.” Hách Liên Tình dừng một chút, “Là dạy tôi hầm.” Hắn không rảnh đến nỗi mỗi ngày đều trở về nói Chu thắm nấu canh, quyết định học xong trở lại tự mình hầm.

Bất quá lúc hắn vừa nói xong, Chu thắm liền choáng váng, lão quản gia đứng ở một bên cũng choáng váng, hai người kinh ngạc nhìn hắn.

Hách Liên Tình bị hai trưởng bối chăm sóc mình từ nhỏ đến lớn dùng loại ánh mắt khó mà tin nổi nhìn mình, mất tự nhiên ho khan một chút, “Dạy tôi là được rồi.”

Chu thắm như là hiểu được điều gì, gật gật đầu, “Được a, đến đến đến, nói cho Chu thắm cậu muốn hầm canh gì?”

“Trần bì sườn lợn đi, trong nhà có nguyên liệu sao?” Hách Liên Tình hỏi.

“Có! Muốn hầm cái gì thì cứ nói!” Chu thắm nói.

Hai người vừa nói vừa đi đến nhà, lão quản gia nhìn bóng lưng của bọn họ như có điều gì suy nghĩ gật gật đầu, “Thiếu gia lớn rồi a!”

Hách Liên đại gia vốn chỉ cho là hầm canh mà thôi, cũng không quá tốn bao nhiêu thời gian cùng công sức. Không nghĩ tới lúc tự mình động tay mới phát hiện có nhiều trình tự cùng nguyên liệu nấu ăn rườm rà như vậy.

Chờ cho thời gian hầm canh không sai biệt lắm, Hàn Dạng đã sắp tan lớp.

Gần đây Hách Liên Tình mỗi ngày chỉ cần có thời gian đều sẽ đi đón Hàn Dạng tan học, mà lúc này canh còn cần hầm thêm một hồi nữa, hắn nhìn đồng hồ, đi ra ngoài gọi điện thoại cho Hàn Dạng.

Lúc Hàn Dạng nhận được điện thoại vẫn đang trong tiết học, điện thoại di động trên bàn sáng lóe lên ba chữ ‘Tình Cách Cách’.

“Tình Cách Cách?” Xá Trường bên cạnh vừa vặn nhìn thấy tên, “Cái tên độc vậy! Cách Cách cát tường!”

Hàn Dạng nở nụ cười, cầm điện thoại di động lên khom lưng rón rén từ cửa sau phòng học đi ra ngoài nhận điện thoại.

Hàn Dạng đến hành lang phòng học nhận điện thoại, “Sao vậy? Anh tan tầm chưa?”

“Không có, có chút việc không thể đi đón em.” Hách Liên Tình nói.

“À, không có chuyện gì, em tự mình trở về cũng được.” Hàn Dạng đá đá cục đá trên mặt đất, “Vậy tối anh có về ăn cơm không?”

“Anh tiện đường trở về nhà một chuyến, nói người làm xong mang về, không cần nấu.” Hách Liên Tình nói.

“Được, vậy anh lúc nào thì trở về?” Hàn Dạng hỏi.

“Mong anh trở về như vậy sao?” Hách Liên Tình hỏi.

“Em chỉ muốn cơm ăn thôi.” Hàn Dạng cười nói.

“Em là thùng cơm sao?” Hách Liên Tình đối thái độ ‘Ông xã còn không sánh được với một bát cơm’ này không vừa ý.

“Anh không phải cũng như vậy sao.” Hàn Dạng cãi lại.

“Bây giờ lá gan của em lớn hơn không ít nhỉ.” Hách Liên Tình nói.

“Vẫn được đi.” Hàn Dạng nói.

Hai người từ lúc đăng ký đến giờ đã qua hơn nửa tháng, trải qua mấy ngày ở chung, cậu cũng dần quen thuộc với tính cách của Hách Liên Tình, hẳn tuy độc miệng, kỳ thực nhẹ dạ cục kì.

“Được.” Hách Liên Tình cười lạnh một tiếng, “Tối về trông trị em.”

Hách Liên Tình vừa nói xong điện thoại liền cúp, Hàn Dạng bất đắc dĩ nói, “Tính tình thật xấu.”

Nói không khỏi nở nụ cười, mình có thể cùng Hách Liên Tình ở chung như vậy khó mà tin nổi. Đang cười đột nhiên nghĩ đến câu nói sau cùng của Hách Liên Tình, nhất thời liền không cười được.

Trở lại trong phòng học, Hàn Dạng vừa mới ngồi xuống Xá Trường lại gần, “Điện thoại của ai đây, vui vẻ như vậy.”

“Hả? Tổ trông rất vui vẻ sao?” Hàn Dạng sờ sờ mặt.

“Là em đâu? Chà chà! Một bộ bong bóng phấn hồng.” Lão tứ Ký tức xá cũng lên tiếng.

“Các cậu quá khoa trương rồi.” Hàn Dạng cười nói.

Em đâu? Hách Liên Tình?

Tình Cách Cách mà biết có người nói hẳn như vậy, sắc mặt phồng chùng thối đến tận trời đi?

Xá Trường lắc đầu một cái, “Cười phóng túng như vậy, tình yêu của người thông minh thật đáng lo a! Ngay cả tên đều phải dùng nick name, cái gì mà Tình Cách Cách, hắc, đây là muốn làm phò mã a!”

“Đó là tên gọi yêu! Chúng ta là cặp độc thân này đó không hiểu đâu!” Lão tứ nói.

Hàn Dạng nở nụ cười không nói gì, cậu không biết mình như vậy có tính là cùng Hách Liên Tình yêu đương hay không. Kỳ thực cuộc sống của bọn họ không có gì thay đổi, hiện tại Hách Liên Tình mỗi ngày đưa cậu đến trường, buổi chiều cùng đi mua thức ăn về làm cơm, cậu phụ trách xào rau, Hách Liên Tình phụ trách rửa chén rửa rau, sau khi ăn xong cùng nhau ngoạn một chút, xem phim, hoặc là làm những chuyện có chút xấu hổ...

Nghĩ tới đây, bên tai Hàn Dạng nóng nóng, lấy tay che lại nơi tối hôm qua Hách Liên Tình lưu lại vết tích.

Hàn Dạng học xong về đến nhà Hách Liên Tình vẫn chưa về, cậu nhà rồi buồn chán quyết định mở máy tính kiểm tra trình tự hạng mục PPT. Chờ cậu nhìn thời gian không sai biệt lắm, Hách Liên Tình cũng đã trở về.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Hàn Dạng thả máy tính xuống đi ra ngoài. Tới cửa liền thấy tay Hách Liên Tình xách cả mền to lớn, cậu vội vã đi qua nhận lấy.

“Sao lại nặng như vậy.” Hàn Dạng hỏi.

“Bên trong có canh.” Hách Liên Tình đem giày đổi.

Hách Liên Tình mang về ba món ăn một món canh trở về, Hàn Dạng lấy ra, dọn ra bàn với cơm.

“Sao còn mang canh trở về a.” Hàn Dạng nói.

“Tiện thể.” Hách Liên Tình nói.

“Trần bì sườn lợn a.” Hàn Dạng dùng cái muôi quấy canh trong bát.

“Ừ, thử một chút xem.” Hách Liên Tình nói.

Hàn Dạng bưng lên đến uống một hớp, Hách Liên Tình hỏi, “Thế nào?”

Hàn Dạng uống hơn hai ngụm, xác định mùi vị một chút mới hỏi, “Chu thắm hôm nay nghỉ sao?”

“Chu thắm nghỉ, nên mời một đầu bếp khác.” Hách Liên Tình nói.

“Khó trách hương vị không quá ngon.” Hàn Dạng gật gật đầu, thì ra là như vậy.

“Vậy thì đừng có uống.” Hách Liên Tình đen mặt.

“Ồ? Cũng không như anh nghĩ đâu, chỉ là mùi vị không giống nhau, Chu thắm nấu uống ngon hơn.” Hàn Dạng cười nói, liền uống hai ngụm, “Kỳ thực cũng không tồi, anh cũng uống đi.”

Hách Liên Tình hừ một tiếng, bưng canh mình làm nhấp một hớp.

Mùi vị vốn là rất ngon mà! Cái miệng soi mới như vậy, lão tử ngày mai không cho em uống.

Hách Liên Tình yên lặng mà đem canh mình nấu uống hết. (lầy quá vậy anh =)))))

Đêm đó Hách Liên đại gia ở trên giường đem Hàn Tiểu Dạng kén chọn thu thập một phen, thẳng cho đến khi người thở hồng hộc mới buông ra, sau đó vỗ mông hai cái, dữ dằn mà nói, “Sớm muộn cũng làm em!!” Nói xong đứng dậy đi vào phòng tắm, rất nhanh bên trong truyền ra tiếng nước.

Hàn Dạng bị đánh mông đem mặt chôn ở trong gối, giận dữ và xấu hổ muốn chết, đã hơn hai mươi tuổi mà lại bị đánh đòn!! Hách Liên Tình quả thực vô liêm sỉ!!

Dùng sức cọ cọ gối, Hàn Dạng ngẩng đầu lên, đưa tay sờ cái mông, liếc nhìn phòng tắm sau đó cầm lấy cái gối của Hách Liên Tình đập mấy lần cho hả giận.

Từ khi hai người xác định quan hệ yêu đương, Hách Liên Tình giống như là một tên cuồng hôn môi, ở nhà nếu không có chuyện gì liền đè cậu hôn một cái, ngay cả bắp đùi cũng không buông tha, làm trên người cậu luôn có vết tích.

Bất quá dù vậy, hai người bọn họ cũng không làm đến bước cuối cùng, giống như vừa nãy, cậu có thể cảm giác được Hách Liên Tình có phản ứng, hơn nữa phản ứng rất lớn, nhưng hấn cố tình không có động vào cậu, chỉ là đi tắm vội.

Kỳ thực không chỉ là Hách Liên Tình, chính bản thân Hàn Dạng cũng có phản ứng.

Liếc nhìn cái nơi khe ngẩng đầu, Hàn Dạng lại đập cái gối Hách Liên Tình hai lần nữa, đối với hành vi khơi lửa xong liền không chịu trách nhiệm này biểu thị bất mãn.

Hách Liên Tình tắm rửa sạch sẽ đi ra, phát hiện Hàn Dạng đã đang ngủ.

Hấn vén chăn lên nằm vào, bởi vì tắm nước lạnh cho nên thân thể mang theo hơi nước mát mẻ, chờ ấm lên mới tới gần ôm Hàn Dạng.

Hàn Dạng ngủ lâu cũng quen Hách Liên Tình ôm ấp, lúc hấn ôm lấy theo bản năng mà rúc vào trong ngực.

Hách Liên Tình hôn tai cậu một cái, đưa tay tắt đèn bàn bên cạnh.

Trong phòng một mảnh tối tăm.

Ngủ ngon, Tiểu Cá Mắm.

18. Chương 18: “hách Liên Tình!” Hàn Dạng Đánh Gãy Lờ Hẩn, “anh Yêu Em Sao?”

Không để cho Hàn Dạng biết chuyện mình tự hầm canh, hôm sau Hách Liên Tình trở về nhà chính, đem lời của Hàn Dạng nói với Chu thắm một lần, hỏi bà là canh hầm có vấn đề gì.

Chu thắm nghe vậy bật cười nói, “Thiếu gia, thím làm đầu bếp nữ đã nửa đời người, tay nghề nhất định so với cậu tốt hơn rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Hách Liên Tình cau mày.

“Thử thêm vài lần là tốt rồi, buổi trưa thím đã đem nguyên liệu chuẩn bị xong.” Chu thắm cười trêu ghẹo, “Không biết thiếu gia có kiên trì hay không?”

“Không phải chỉ nấu canh thôi sao?” Mặt Hách Liên Tình không cảm xúc nói chuyện, trong lòng lại đem Tiểu Cá Mắm Hàn Dạng ngồi mát ăn bát vàng kia đảo qua đảo lại rán toàn bộ.

Chu thắm nói, “Tốt lắm, để thím dạy cậu, hôm nay phải..”

“Canh bao tử lợn hầm tiêu.” Hách Liên Tình nói.

“Rồi.” Chu thắm cười đem nguyên liệu đã chuẩn bị xong từng cái nói với Hách Liên Tình một lần.

Bởi vì phải học hầm nhiều loại canh, Hách Liên Tình quyết định ghi lại vào vở, đem mỗi một nguyên liệu rồi số lượng yêu cầu của loại canh đó nhớ kỹ.

Quản gia ở một bên nhìn thấy thiếu gia nhà mình chăm chỉ học hỏi, từ đáy lòng mà cảm thán một câu: Hồng lão bà thực sự là không dễ dàng a!

Đêm đó Hách Liên Tình đem canh hầm mang về. Hàn Dạng mở bình giữ ấm ra có thể ngửi thấy hương vị nồng đậm, dạ dày lợn cùng tiêu trộn lại với nhau, canh hầm ba tiếng mùi vị thiên về nồng, thế nhưng mùa đông uống phi thường thích hợp.

“Thế nào?” Thấy Hàn Dạng nhấp một hớp canh, Hách Liên Tình lên tiếng hỏi.

“Tốt vô cùng, chỉ là mùi vị có chút nồng.” Hàn Dạng nói.

“Do tiêu sao?” Hách Liên Tình tự mình nhấp một hớp, quyết định lần sau bớt tiêu lại một chút.

“Ừm, nhưng vẫn ngon.” Hàn Dạng vừa nói vừa uống một hớp.

Này còn tạm được. Hách Liên Tình nghĩ thầm.

Hàn Dạng uống xong trong chén, chuẩn bị mức tiếp, Hách Liên Tình ngăn lại, nói, “Đừng uống nữa, lần sau nói bọn họ thả ít tiêu một chút.”

“Không có chuyện gì, sư phụ nấu canh cũng cực khổ, không nên lãng phí.” Hàn Dạng nói.

“Biết vậy là tốt.” Hách Liên Tình nói như vậy, nhưng vẫn ngăn lại Hàn Dạng.

“Sao?” Hàn Dạng không nghe rõ lời của hắn.

“Không có gì, ăn cơm.” Hách Liên Tình nói.

“Được.” Hàn Dạng gật gật đầu, tiếp tục ăn cơm.

Một tuần kế tiếp Hách Liên Tình mỗi ngày đều mang canh trở về, có ngày Hàn Dạng không nhận được hỏi hắn, “Đầu bếp mới tới mỗi ngày đều luyện tập tay nghề sao?”

Hách Liên Tình đang ăn cơm dừng lại, “Em quản nhiều như vậy làm gì?”

“Em chỉ cảm thấy như vậy quá phiền toái, không có ai ở nhà, còn phiền sư phụ mỗi ngày giúp em hầm canh.” Hàn Dạng không quá tự nhiên nói, “Kỳ thực tự chúng ta hầm là tốt rồi.”

“Em cứ coi như hắn ăn no rừng mơ.” Hách Liên Tình không nhận được nói.

“.....” Hàn Dạng không còn gì để nói.

“Nhớ đến cảm ơn.” Hách Liên Tình nhắc nhở cậu.

“Vâng vâng vâng, Hách Liên đại gia.” Hàn Dạng nói.

Hách Liên đại gia đối với sự thức thời của Hàn Cá Mắm phi thường hài lòng, mức cho cậu thêm chút canh, “Thưởng em.”

“Tạ ơn Cách Cách ban thưởng.” Hàn Dạng nói, trong mắt đều là ý cười.

“Câm miệng.” Hách Liên Tình quát khế, “Em bây giờ là muốn trèo cao đúng không? Kêu một tiếng nữa thử xem.”

Hàn Dạng le lưỡi một cái, tâm tình khoái trá mà cúi đầu ăn cơm.

**

Buổi trưa tan học Hàn Dạng bị đạo sư (người hướng dẫn) gọi lại, hai người cùng xuống lầu.

Đạo sư nói, “Tiền thưởng của hạng mục lúc trước, đã chuyển vào thẻ của em.”

Hàn Dạng gật gật đầu, “Vâng, cảm ơn lão sư.”

Đạo sư vung tay, “Khách khí cái gì, khoảng thời gian này cực khổ rồi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Hàn Dạng cười nói, “Không khổ cực ạ.” Cậu còn muốn cảm ơn đạo sư cho cậu cơ hội như vậy.

Đạo sư vỗ vỗ vai cậu, nói, “Được rồi, về đi.”

Hàn Dạng gật đầu, “Hẹn gặp lại, lão sư.”

Bởi vì buổi chiều không có lớp, Hàn Dạng đến nhà ăn trường học ăn cơm rồi trực tiếp trở về nhà.

Cậu mới vừa trở lại, điện thoại di động gửi tin nhắn nhắc nhở thẻ ngân hàng có tin tức vừa mới có khoản chuyển vào, phía trên ghi hai chữ ‘Tiền thưởng’.

Hạng mục lần này chỉnh sửa bận rộn đến tận hai tháng, Hàn Dạng còn nhịn cơm tối không ít bữa. Bất quá mặc dù mệt, thế nhưng tiền thưởng cũng không tệ lắm, coi như đáng giá.

Hàn Dạng nhắn cho lão sư nói đã nhận được tiền, sau đó đến thư phòng mở máy tính. Sau khi mở máy cậu mở ra bên trong một văn bản gọi là ‘Giấy tờ’, phía trên ghi lại số nợ của cha mẹ cậu.

Hàn Dạng nhìn lại số tiền thưởng, có vài con số 0 sau đuôi, thế nhưng so với số tiền nợ khổng lồ này, vài con số 0 đều như muối bỏ bể.

Hàn Dạng lấy điện thoại di động tra xét khoản tiền để dành, tính lại một chút rồi đóng máy lại.

Lúc này điện thoại di động đặt ở bên cạnh vang lên, người gọi là Mạc Tổ Á.

“Di Tổ.” Hàn Dạng đóng lại văn bản.

“A Dạng có ở nhà không?” Mạc Tổ Á hỏi.

“Có ạ, di trở về rồi sao?” Hàn Dạng hỏi.

“Mới từ sân bay đi ra, lát nữa tiện đường đi qua đón con về nhà ăn cơm, lát nữa gặp.” Mạc Tổ Á cười nói.

“Vâng, lát nữa gặp.” Hàn Dạng nói.

Cúp điện thoại, Hàn Dạng gọi điện cho Hách Liên Tình, đối phương biểu hiện không có thời gian nói chuyện. Hàn Dạng đoán hẳn đang bận, tự mình thu thập một chút, chờ Mạc Tổ Á đến.

Khoảng hơn một tiếng sau Mạc Tổ Á liền đến, đi cùng với Hách Liên Thừa.

“Ông nội không trở về sao?” Hàn Dạng hỏi.

“Gặp lão đồng bọn, lão gia tử nói ở thêm hai ngày.” Mạc Tổ Á nói, đưa tay nắm lấy cổ tay cậu, “Trời lạnh như thế, làm sao ăn mặc ít như vậy? Quần áo đủ ấm không? Ngày mai cùng ta đi mua đồ.”

“Được rồi được rồi, đã rất nhiều rồi ạ.” Hàn Dạng vội vàng nói. Lúc trước Hách Liên Tình đặt trước vài cái áo lông nhung, rồi kéo cậu đi mua không ít quần áo, hơn phân nửa số áo trong tiệm bây giờ đều là y phục của cậu.

“Vậy thì tốt, mặc nhiều một chút.” Mạc Tổ Á nói, “Vừa này ta gọi cho A Tình nhưng nó không nghe máy, các con mấy ngày qua không giận dỗi đi? Nó có bắt nạt con không?”

“Không ạ, tốt vô cùng.” Hàn Dạng nói.

“Vậy ta an tâm rồi. Có mua quà cho bọn con, lát nữa cho con xem.” Mạc Tổ Á nói.

“Vâng, cảm ơn dì Tổ.” Hàn Dạng cười nói.

Mạc Tổ Á đem quà về cho tất cả mọi người, ngoại trừ Hách Liên Tình cùng Hàn Dạng, ngay cả lão quản gia cùng Chu thẩm đều có, một số người hầu Mạc Tổ Á cũng đem chút sô cô la trở về phân cho các cô. Dem quà chia xong Mạc Tổ Á cùng Hách Liên Thừa lên lầu thu dọn đồ đạc, Hàn Dạng ngồi buồn chán, thấy Chu thẩm ở nhà bếp bận việc, quyết định đi qua hỗ trợ.

“Để con giúp một tay.” Hàn Dạng muốn rửa rau giùm, cậu vừa đi đến giúp Chu thẩm rửa rau, tiểu cô nương sợ hết hồn, vội vã đem rổ rau bưng qua một bên, nói, “Không cần không cần!”

“Vậy để tôi cắt rau?” Hàn Dạng hỏi.

“Không cần không cần!” Tiểu cô nương liềm mạng lắc đầu.

“Cái đó...”

“A Dạng thiếu gia cậu đừng dọa nó, đi ra bên ngoài chờ đi.” Chu thẩm cười nói.

“Con chẳng có ai nói chuyện cả.” Hàn Dạng cũng cười.

“Vậy cậu hôm nay muốn uống canh gì? Chu thẩm hầm cho cậu.” Chu thẩm hỏi.

Hàn Dạng nghe bà nói như vậy, nhớ tới vị sư phó tuần này đến vẫn luôn giúp mình nấu canh, liền hỏi, “Chu thẩm, vị sư phó mới tới nấu ăn là người nào vậy?”

“Sư phó mới đến?” Chu thẩm không hiểu hỏi.

“Chính là người mấy ngày nay vẫn luôn hầm canh cho con, con muốn cảm ơn, làm phiền người đó rồi.” Hàn Dạng nói.

“À, thím còn tưởng người nào!” Chu thẩm vui vẻ, “Có vị nào đâu, này đó đều là thiếu gia hầm, hẳn mỗi ngày đều trở về bảo thím dạy hẳn đó.”

Hàn Dạng ngây ngẩn cả người, lại hỏi một lần, “Thím vừa nói là ai?”

“Tình thiếu gia a.” Chu thẩm nói, “Nói là phải dưỡng dạ dày cho cậu, mỗi ngày đều trở về thỉnh giáo thím làm như thế nào, còn ghi chép lại thành một quyển bút kí!”

Người cả tuần nay hầm canh cho cậu đều là Hách Liên Tình? Còn ghi lại thành một bản bút ký?!

Hàn Dạng bối rối, cậu hoàn toàn không nghĩ tới a! Cậu nhất thời như là bị người đánh một đấm, đầu óc có chút hoảng hốt.

Chẳng trách những ngày qua Hách Liên Tình mỗi ngày khi lấy canh hầm về, đều phải hỏi một lần có uống được hay không, nếu như mình nói ra khuyết điểm mặt của hắn liền thối đến tận trời, nếu như khen đôi câu hắn liền động thủ mức cho cậu một chén.

Nguyên lai canh hầm đều là hắn hầm sao?

Chu thẩm thấy cậu không lên tiếng, liền nói tiếp, “Mỗi lần cậu uống hết thiếu gia đều sẽ đem khuyết điểm ghi nhớ lại, nói thím dạy nó căn cứ vào khẩu vị của cậu mà điều chỉnh. Như thế nào, đã uống quen sao?”

“... Quen.” Hàn Dạng gật gật đầu, tâm ý như vậy, làm sao có khả năng không quen.

“Vậy thì tốt rồi.” Chu thắm cười nói, liền dặn cậu, “Cậu cũng đừng để cho thiếu gia biết là thím nói nha, cậu ấy da mặt mỏng, làm không tốt nổi giận lên sẽ không nấu đâu!”

Phổng theo tính cách của Tình Cách Cách là sẽ trở mặt ngay.

“Con biết rồi ạ.” Hàn Dạng gật đầu, lại hỏi, “Đúng rồi, Chu thắm, thím nói cái quyển bút kí kia ở đâu? Có thể cho con nhìn một chút không?”

“Tại phòng của thiếu gia, cậu lên lấy đi.” Chu thắm nói, Hách Liên Tình mỗi ngày đều qua đây, cho nên bút ký hẳn đều để ở bên này.

“Vâng, cảm ơn Chu thắm.” Hàn Dạng cảm ơn Chu thắm rồi lên lầu.

“Chu thắm, thím vạch trần thiếu gia như vậy thật sự không có vấn đề gì chứ?” Tiểu cô nương đang rửa rau hỏi.

“Có vấn đề gì? Không vạch trần mới có vấn đề.” Chu thắm nói, “Thiếu gia người này a, là con vịt chết mạnh miệng, nếu thím không nói, Dạng thiếu gia cũng không biết, hai người còn không biết có bao nhiêu vòng luẩn quẩn nữa đây.”

“Thì ra là như vậy.” Tiểu cô nương gật gù đầu, “Giữ càng già càng cay!”

“Tất nhiên!” Chu thắm đắc ý nói.

Hàn Dạng đến phòng Hách Liên Tình, đi vào liền thấy quyển bút kí trên mặt bàn.

Cậu đi tới cầm lên, mở ra.

Vài tờ đầu là một ít dữ liệu rải rác, Hàn Dạng đoán là Hách Liên Tình lúc làm việc tiện tay viết. Cậu lật tiếp vào tờ liền thấy trong đó một tờ viết dày thể hàn cần phải chú ý ăn uống cùng nhịp độ công việc, phía dưới còn ghi ra thực đơn nhỏ.

Canh trần bì sườn lợn, canh dạ dày hầm tiêu, canh thịt dê hầm đẳng sâm hoàng kì... (đẳng sâm, hoàng kì là vị thuốc nam)

Ghi chép trên vở đều là những món canh Hàn Dạng đã uống qua, cậu cứ tưởng rằng là đầu bếp mới tới hầm, không nghĩ tới lại là Hách Liên Tình.

Lại lật thêm vài tờ nữa liền thấy bút kí mà Chu thắm nói, được vài trang, ghi chép cặn kẽ công thức nấu canh cùng thời gian hầm.

Trong đó có mấy loại canh phía sau còn ghi chú giảm bớt tiêu, trần bì các loại. Mấy món canh này đều là Hàn Dạng nêu lên ý kiến.

Hàn Dạng bởi vì khi còn bé bị nhiễm lạnh, cho nên dạ dày cũng bị liên lụy, quanh năm là thể hàn. Bởi vì là căn nguyên của bệnh cũ, điều dưỡng không dễ dàng, cậu lại vội vàng lên lớp cùng ra ngoài kiếm tiền, không bao nhiêu tâm tư đi điều dưỡng, cho nên rất nhiều lúc đau lên cũng tự uống thuốc nhịn một chút liền tốt rồi.

Cái vấn đề mà ngày cả cậu cũng không có coi là chuyện to tát, lại không nghĩ tới sẽ có người vì cậu làm đến nước này. (để xoi cho nhanh đó =]]]])

Một nam nhân như Hách Liên Tình, vậy mà tự tay làm canh hầm, nói ra phổng chừng sẽ không có ai tin. Theo hiểu biết của cậu với Hách Liên Tình trong khoảng thời gian này, cậu sẽ không nghi ngờ chút nào, trước kia lúc chưa gặp mình, Hách Liên Tình cả đũa cũng chưa có rửa, huống chi là nấu canh làm cơm.

Nhưng mà hẳn lại cố tình làm, còn ghi lại đầy đủ, đem khẩu vị của chính mình từng cái ghi nhớ lại.

Trong nháy mắt đó trong lòng đau đớn dữ dội, Hàn Dạng cảm thấy đôi mắt không khống chế được mà chua xót. Cậu nháy mắt vài cái, muốn đem sương mù tản đi, lại không thể được. Quyết định lấy vở che mặt lại, tay hơi động, mảnh giấy kẹp bên trong liền rơi ra.

Hàn Dạng nhặt lên nhìn, là một tấm danh thiếp.

—— Bác sĩ Đông y quán Dân Sinh Trần Thanh Thanh.

Hàn Dạng đem nó kẹp lại vào vở, vừa vắn lật tới một tờ ở giữa, phát hiện phía trên có ghi gì đó.

Buổi sáng ngày 18 tháng 12 năm 20xx.

Quán châm cứu đông y Khương Sơn Lộ Dân Sinh.

Buổi sáng ngày 19 tháng 12 năm 20xx.

Quán châm cứu đông y Khương Sơn Lộ Dân Sinh.

Thời gian đúng là cuối tuần này.

Hàn Dạng đột nhiên nhớ tới buổi tối mấy ngày trước Hách Liên Tình nói cuối tuần muốn mang cậu đi công chuyện. Lúc đó cậu hỏi muốn đi đâu, Hách Liên Tình chưa nói, bây giờ nhìn cái bản ghi chép này, Hàn Dạng nhất thời hiểu rõ.

Đợt châm cứu trị liệu là thay cậu an bài.

Năm đó bị cha mẹ vứt bỏ, đúng lúc là tháng chạp trời giá rét. Chân của cậu lúc đó bị đông cứng để lại di chứng, cho nên hàng năm thời điểm lạnh nhất của mùa đông, cậu gần như đau không chịu nổi. Trước đây kinh tế trong nhà không đủ, ông nội cho cậu đi học cũng không dễ dàng, cậu sợ ông lo lắng nên không dám nói, sau khi lớn lên chậm rãi trở thành thói quen, cũng là đồng bệnh với dạ dày cho nên không thêm để ý.

Bây giờ đã có người liên hệ bác sĩ vì đôi chân này của cậu, an bài xong đợt trị liệu châm cứu.

Điều này làm cho Hàn Dạng hơi giật mình, càng nhiều hơn chính là không biết làm sao, không biết nên làm thế nào cho phải.

Cậu cho là ngoại trừ ông nội ra không còn người nào khác quan tâm chính mình, lại không nghĩ rằng có người ở nơi cậu không thấy được đem cậu đặt ở trên đầu quả tim.

Đưa tay sờ sờ đầu gối của mình, Hàn Dạng hít một hơi thật sâu, chậm rãi ngồi xuống cái ghế bên cạnh, bắt động nhìn dòng chữ của Hách Liên Tình ở trên vở thật lâu.

“Ting —— ”

Điện thoại di động trong túi rung lên đánh thức Hàn Dạng, cậu lấy ra nhìn, là Hách Liên Tình gọi tới.

Hàn Dạng lảng lảng nhìn ba chữ ‘Hách Liên Tình’, quên mất việc nhận điện thoại, mãi đến khi điện thoại tự động tắt mới phản ứng được.

Hàn Dạng muốn gọi lại, Hách Liên Tình lại tiếp tục gọi tới.

“Đang làm gì mà không nhận điện thoại?” Ngữ khí Hách Liên Tình thối kinh.

Hàn Dạng không có lên tiếng, rất sợ chính mình vừa mở miệng, khoang ngực kia cổ kịch liệt cảm xúc sẽ áp chế không nổi, rơi lệ.

“Nói chuyện.” Hách Liên Tình thấy cậu không lên tiếng lại hỏi lần nữa, “Tại sao không nhận điện thoại?”

“... Hách Liên Tình.” Hàn Dạng lên tiếng liền phát hiện thanh âm của mình có chút khàn.

“Làm sao vậy?” Hách Liên Tình nghe ra có chút không ổn, “Ai bắt nạt em?”

Hàn Dạng hít một hơi, nói, “Anh a.”

“Anh khi nào thì bắt nạt em?” Hách Liên Tình hỏi.

“Anh chừng nào thì trở về?” Hàn Dạng đổi đề tài.

“Hơi muộn một chút, đêm nay xã giao, không thể về ăn cơm được, em ngoan ngoãn tự mình ăn.” Hách Liên Tình nói.

“Vậy hôm nay còn có canh uống không?” Hàn Dạng hỏi.

“Em muốn uống canh?” Hách Liên Tình hỏi.

“Ừm, uống quen rồi.” Hàn Dạng nói.

“Ngày hôm nay bếp trưởng xin nghỉ, anh bảo Chu thả hầm cho em.” Hách Liên Tình cảm thấy có chút kì lạ.

“Không sao, em nói một chút đã, em thích uống canh của bếp trưởng mới tới kia hầm.” Hàn Dạng cũng không vạch trần hắn.

“Vậy thì...” Thanh âm Hách Liên Tình dẫn theo một tia sung sướng rõ ràng, “Ngày mai anh nói hắn hầm cho em.”

“Được.” Hàn Dạng dừng một chút, lại gọi hắn một tiếng, “Hách Liên Tình.”

“Hm?” Hách Liên Tình ừm một tiếng.

“Về sớm một chút, em ở nhà chờ anh.” Hàn Dạng nói xong liền cúp điện thoại.

Bên kia đầu dây Hách Liên Tình nhìn điện thoại di động một hồi lâu, vẫn chưa hồi thần sau câu nói ‘Về sớm một chút, em ở nhà chờ anh’ của Hàn Dạng.

Cái câu nói giống như làm nũng này, vẫn là lần đầu tiên từ miệng Hàn Dạng nói ra, Hách Liên Tình cảm thấy có gì đó không đúng.

Hắn suy nghĩ một chút, liền gọi cho Hàn Dạng.

“Làm sao vậy?” Hàn Dạng hỏi.

“Em thật sự không có chuyện gì?” Hách Liên Tình không quá tin tưởng.

“Em thì có thể có chuyện gì?” Hàn Dạng đỡ khóc đỡ cười, “Buồn chán quá, nên hỏi anh chừng nào thì trở về.”

“Vậy thì tốt, ngoan ngoãn ở nhà chờ ông xã về.” Hách Liên Tình nói.

“Vâng.” Hàn Dạng đáp ứng xong liền cúp điện thoại.

Hách Liên Tình cầm điện thoại di động ngây ngẩn cả người, hắn tự xưng lão công Hàn Dạng dĩ nhiên đáp lại!!!

“Mẹ nó nói như vậy là để mình không đi làm được sao?!” Trầm mặc nửa ngày, Hách Liên Tình nghiến răng nghiến lợi mắng.

**

Hàn Dạng không biết khi nào thì Hách Liên Tình mới hết bận, ở nhà chính ăn cơm không bao lâu Mạc Tổ Á kêu người đưa cậu trở về.

Về tới nhà, Hàn Dạng còn cảm thấy bước chân của mình chột dạ. Cậu cho rằng hôm nay giống như là nằm mơ, trong mơ đều là Hách Liên Tình.

Cậu đem bút kí của Hách Liên Tình đem về, quyển vở được bọc bằng da rất tinh xảo ở trên tay nặng trĩu. Phần tình bên trong quyển vở kia quá nặng, nằm trong ngực cậu làm cho cả trái tim đều run rẩy.

Ngón tay chậm chậm vuốt nhẹ từng chữ trên trang giấy, Hàn Dạng không biết phải hình dung cảm giác trong lòng mình như thế nào nữa. Cật lực lục lợi trong đầu tất cả từ ngữ, vẫn không có từ thích hợp.

Nó giống như là có ý thức của riêng mình, từng chút một gặm nhấm lý trí cùng năng lực tự hồi của cậu, đưa chúng nó gặm thành ba chữ Hách Liên Tình.

Hách Liên Tình... Hách Liên Tình...

Trong đầu đều là Hách Liên Tình.

Hàn Dạng cảm thấy chính mình cần phải đi tắm để bình tĩnh một chút. Cậu đem vở đặt qua một bên, đứng dậy đi đến phòng tắm.

Lúc Hách Liên Tình trở về đã hơn mười một giờ khuya. Hàn Dạng nghe thấy tiếng cửa mở, lập tức từ trên ghế sa lông nhảy xuống, ngay cả dép bông cũng quên mang vào liền chạy ra ngoài, khoảnh khắc nhìn thấy Hách Liên Tình đột nhiên dừng lại.

Rõ ràng sáng sớm hôm nay mới rời khỏi, tại sao có cảm giác là đã lâu không gặp?

“Anh đã về.” Hàn Dạng nói.

“Ừ.” Hách Liên Tình cúi đầu đổi giày, nghe thấy thanh âm liền ngẩng đầu, lúc nhìn thấy Hàn Dạng chân trần đứng trên sàn nhà thì hơi nhướn mày, “Dép đâu?”

“A, quên mất.” Hàn Dạng nói xong đi tới túm giày bên cạnh muốn lấy một đôi, mới vừa tới gần liền bị Hách Liên Tình khom lưng trực tiếp ôm lên.

Hách Liên Tình đem người ôm đến ghế salông trong phòng khách, đưa tay sờ sờ chân cậu, phát hiện bàn chân lạnh đến lợi hại, giọng điệu không tốt, “Tất đâu?”

“Ở nhà không cần mang tất, có hệ thống sưởi.” Hàn Dạng nói, hơi co lại chân, lại bị Hách Liên Tình cầm lấy chân đè xuống ghế salon, sau đó cầm đệm lông bên cạnh che kín cho cậu.

“Sao anh lại về muộn như vậy?” Hàn Dạng hỏi.

“Đàm phán cần bỏ ra chút thời gian.” Hách Liên Tình ngồi xổm ở cạnh ghế salon, nắm chặt cổ chân Hàn Dạng giúp cậu ẩn ẩn, vừa ẩn vừa nói, “Lần sau nếu lại không mang dép thì sẽ biết tay.”

Hàn Dạng không có phản bác hấn, cậu thấy gò má Hách Liên Tình, giật mình, đưa tay sờ sờ chóp mũi hấn.

Động tác của cậu làm cho Hách Liên Tình dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn cậu, “Gì?”

Hàn Dạng thu tay về, “Đột nhiên phát hiện anh rất tuần tú.”

Hách Liên Tình cười nhạo, không biết xấu hổ mà nói, “Em bây giờ mới phát hiện? Nắm giữ một người đàn ông ưu tú như anh, em liền ôm gối cười đi, đừng có từ sáng đến tối giận đối với lão tử.”

“Ừm.” Hàn Dạng gật gật đầu.

“.....” Cậu thoải mái như vậy làm cho Hách Liên Tình nhin không được nhìn chăm chăm một phen, “Không đúng a, hôm nay đầu óc em bị nước vào sao?”

“Không, là bị canh vào.” Hàn Dạng nói, “Canh hầm của Hách Liên bếp trưởng.”

Hàn Dạng nói xong đưa vở trong tay đưa trước mặt Hách Liên Tình, nói, “Em đem nó mang về.”

Hách Liên Tình đầu tiên là sững sốt hai giây, lập tức phản ứng lại, giật lấy quyển vở trong tay Hàn Dạng, dữ dằn nói, “Món đồ quý quái gì vậy, anh đi tắm.”

Nói xong muốn đứng lên rời đi, Hàn Dạng lấy tay kéo hấn, “Chờ một chút.”

“Em sao lại phiền như vậy, nhanh đi ngủ...”

“Hách Liên Tình.” Hàn Dạng đánh gãy lời hấn, “Anh yêu em sao?”

Trên mặt Hách Liên Tình tức giận giống như tấm màn bị chọc thủng, hấn cười lạnh một tiếng, giấu cột nói, “Em lại muốn đùa cái gì...”

Câu nói kế tiếp của hấn bị cắt đứt, Hàn Dạng một tay chống lên ghế sôpha, đến gần cái người đang đứng mở miệng kia hôn lên môi người đó một cái.

Đôi môi mềm mại ôn nhuận dính sát, quyển vở trong tay Hách Liên Tình rơi trên mặt đất, phát ra ‘bịch’ một tiếng vang nhỏ, cả người hấn sững sờ.

Hàn Dạng ngoại trừ ngày đăng ký ở trên xe hôn Hách Liên Tình một lần ở ngoài, chưa từng có chủ động hôn qua hấn. Một là Hách Liên Tình căn bản không cần cậu chủ động, hai là cậu cũng cảm giác không quá tự nhiên.

Lần này hoàn toàn là do nội tâm xúi giục cậu, cậu rất muốn hôn Hách Liên Tình một cái, nghĩ liền làm.

Kĩ thuật của Hàn Dạng rất kém cỏi, cậu theo bản năng mà hôn Hách Liên Tình, có chút va va chạm chạm. Đầu lưỡi vụng về miêu tả đôi môi Hách Liên Tình, rồi tiến vào muốn mở hàm răng của hắn.

Hôn môi mang theo lấy lòng làm cho trong đầu Hách Liên Tình ‘Vù’ mà một tiếng, một tay ôm lấy eo Hàn Dạng, đảo khách thành chủ đem cậu đè xuống ghế salon, chống trên người cậu, giọng điệu nguy hiểm mà nói, “Em đây là muốn khơi lửa đúng không?”

Hàn Dạng nuốt một ngụm nước bọt, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc. Dũng khí vừa nãy khi thấy dự vọng trần trụi dưới đáy mắt Hách Liên Tình thì biến mất không còn tăm hơi, cả người lại biến thành Tiểu Cá Mắm, khô khan nói, “Anh không phải muốn đi tắm rửa sao? Mau đi đi!!”

“Đúng vậy, tắm rửa.” Hách Liên Tình gật gật đầu, dùng đầu gối chống đỡ cơ thể, khom lưng trực tiếp đem Hàn Dạng khiêng lên trên vai.

“Anh làm gì!” Đột nhiên đầu cậu bị hướng xuống dưới mà vác lên vai, Hàn Dạng kinh hãi, vội vỗ lưng hắn, “Thả em xuống!”

“Làm gì?” Hách Liên Tình cười lạnh, ném ra hai chữ, “Tắm rửa!”

Hách Liên Tình trực tiếp đem người khiêng đến phòng tắm, một tay ôm chân Hàn Dạng, một tay mở vòi nước ở bồn tắm, Hàn Dạng ý thức được hắn muốn làm gì, giãy dụa muốn xuống dưới, “Anh mau thả em xuống, em đã tắm rồi!”

Hách Liên Tình không hề bị lay động, mượn tư thế khiêng trên vai trực tiếp đem quần ngủ của Hàn Dạng kéo xuống. Ngay cả chiếc quần lót cũng không thoát khỏi số phận, lộ ra cái mông cong mẩy cùng bắp đùi thon dài.

“Hách Liên Tình!!” Cặp mông trần của Hàn Dạng bị hắn gác ở trên vai, cả người đều mắc cỡ chết đi được, “Anh mau thả em ra!!”

“Bốp!” Hách Liên Tình vỗ nhẹ cái mông của cậu, phát ra một tiếng trong trẻo.

Động tác giãy dụa của Hàn Dạng ngừng lại, trên mặt cơ hồ muốn tích huyết.

... Ai cho tôi cái hồ chui vào đi! Hàn Dạng sinh vô khả luyện (*) mà nghĩ.

(*) Sinh vô khả luyện: còn sống nhưng không có gì để lưu luyện. Ý của em Mắm là mất mặt quá rồi nên không còn gì để nói.

Hách Liên Tình nhanh gọn đem quần áo Hàn Dạng lột sạch rồi đặt cậu vào trong bồn tắm.

Thanh âm Hách Liên Tình ở sau lưng cởi quần áo tại phòng tắm vô cùng rõ ràng, ngón tay Hàn Dạng ở trong nước có chút khấn trương mà đưa qua đưa lại, cảm giác giống như thời gian đã đình chỉ, toàn thế giới chỉ còn dư lại hai người, cậu và Hách Liên Tình.

Hách Liên Tình bước vào bồn tắm ngồi xuống bên cạnh Hàn Dạng. Bồn tắm rất lớn, cho dù ngồi hai người cũng không có thiếu không gian. Hàn Dạng ngồi co lại thành một cục, nỗ lực muốn đem mình co lại thành một Tiểu Cá Mắm, tận lực giảm bớt sự tồn tại của chính mình.

Nhưng mà cũng không có tác dụng gì.

Hách Liên Tình cười gằn một tiếng, nằm nhoài trên lưng cậu, môi để sát bên tai cậu nhẹ nhàng liếm một cái, nói, “Chỉ có ngần ấy tiền đồ?”

Thanh âm của hắn mang theo một tia khàn khàn gợi cảm, làm cho sau lưng Hàn Dạng một trận tê dại, tay nắm càng chặt hơn, tim ‘Thịch thịch ——’ mà nảy lên kịch liệt, dường như không thể chịu đựng.

Hách Liên Tình hôn vào sau gáy cậu, ngậm lấy phần thịt mềm mướt một cái, phía trên lưu lại một hôn ngân nho nhỏ. Sau đó môi lưỡi một đường đi xuống, đầu lưỡi thuận theo rãnh lưng của Hàn Dạng, lưu lại một chuỗi vết tích ướt át. Bàn tay hắn đến phía trước ôm eo Hàn Dạng, chậm rãi vuốt ve, xẹt qua bụng dưới, cuối cùng dừng lại tại nơi tư mật giữa hai đùi, bàn tay to lớn chạm lên.

Nơi mẫn cảm nhất cơ thể bị nắm chặt, Hàn Dạng lập tức thẳng lưng, hai chân theo phản xạ mà kẹp chặt, vừa vận kẹp lấy bàn tay đang đùa giỡn giữa hai chân cậu của Hách Liên Tình.

“Gấp gáp như vậy?” Hách Liên Tình khẽ cười, một lần nữa vùi đầu tại hõm vai cậu, hàm răng khẽ gặm xương quai xanh hơi nhô ra, trên tay bắt đầu bộ lộng lên xuống.

“... Đừng làm.” Hàn Dạng thấp giọng nói, cất lực muốn khống chế dục vọng của chính mình, nhưng khoái cảm đến từ ngón tay Hách Liên Tình không thể lơ là, dục vọng giữa hai chân cậu từng chút từng chút ngẩng đầu.

Hách Liên Tình xoay người cậu lại, cúi đầu nhìn xuống, phát hiện một số phong cảnh bị nước che đi, nhìn không rõ lắm. Hắn nhứ mày, quyết định rút nước trong bồn đi bớt, chỉ để lại một tầng nước vừa đủ, sau khi xả nước trong bồn tắm đi, lộ ra tính khí đã vênh cao của Hàn Dạng, da dẻ Hàn Dạng trắng nõn, bởi vì rất ít khi tự mình tắm, cho nên màu sắc tính khí nhàn nhạt, thoát nhìn phi thường sạch sẽ.

Hàn Dạng muốn khép lại hai chân, lại bị Hách Liên Tình lấy tay ngăn trở, nắm chặt cổ chân của cậu, tay nhắc lên chân trái gác ở bên thành bồn tắm.

Tư thế như vậy làm cho hai chân Hàn Dạng mở ra, phong cảnh giữa hai chân nhìn không sót một cái.

“Hách Liên Tình...” Hàn Dạng có chút kinh hoảng.

“Suyt.” Hách Liên Tình tới gần, cúi đầu ngậm lấy môi cậu, dụ dỗ nói, “Để anh sờ.”

Nói xong tay hắn một lần nữa nắm chặt tính khí Hàn Dạng, ngón tay cái ở trên lỗ nhỏ nhẹ nhàng vuốt mấy lần, ngón tay đảo quanh quy đầu, nơi đó rất nhanh liền bị trêu chọc đến tràn ra tinh thủy. Đồng thời đôi môi hắn cũng hôn lên môi cậu, đầu lưỡi linh hoạt ở trong miệng Hàn Dạng đảo quanh, liếm láp, trên dưới cùng tiến công.

“Hách Liên...” Hàn Dạng trầm thấp kêu một tiếng.

“Đừng nói chuyện.” Hách Liên Tình khẽ cắn xuống môi cậu, ngậm lấy đầu lưỡi hút, động tác trên tay cũng nhanh hơn, nắm lấy tính khí Hàn Dạng trượt lên trượt xuống.

Khoái cảm cả hai nơi làm cho Hàn Dạng rên rỉ thành tiếng, lý trí bay đi, một cái chân khác vô thức mở ra, ngậm lấy đầu lưỡi Hách Liên Tình mút lấy, môi lưỡi giao triền phát ra thanh âm ngọt ngào.

Hách Liên Tình liếm liếm khoé môi Hàn Dạng, cúi đầu đi xuống, giữ lấy đầu nhũ ngực trái của cậu, đầu lưỡi đảo quanh, đột nhiên hút một cái, hút đến ướt át đỏ bừng.

“... Ừm... a —— ” Đau đớn nhỏ nhỏ từ nụ hoa truyền tới khiến Hàn Dạng hít một hơi, lấy tay muốn đè lại đầu Hách Liên Tình, Hách Liên Tình buông tha cho hạt đậu nhỏ kia, tiếp tục đi xuống. Đầu lưỡi hắn một đường liếm qua, dừng ở vị trí cái rốn, dùng chóp mũi ma sát một chút rồi đầu lưỡi tiến vào bên trong cái lỗ nhỏ kia, tinh tế liếm láp.

Độ nhạy cảm ở cái rốn không thua gì bên eo, Hàn Dạng bị hắn làm như thế, cả người run lên một cái, hóp bụng lên tiếng nói, “... Ngứa.”

“À, vừa vặn cho em hết ngứa.” Hách Liên Tình chỉ dừng một chút, lập tức liếm sâu hơn, toàn bộ trong ngoài cái rốn đều bị đầu lưỡi hắn chiếm hết. Động tác trên tay càng thêm không an phận, nắm lấy dục vọng của Hàn Dạng tuốt động, thỉnh thoảng đùa bỡn hai cái túi phía dưới, Hàn Dạng bị động tác của hắn làm mềm nhũn mà dựa vào thành bồn tắm, trong miệng thỉnh thoảng phát ra thanh âm khe khẽ.

Đầu lưỡi Hách Liên Tình ngoạn một hồi cuối cùng cũng coi như bỏ qua cái rốn đáng thương, nhưng hắn cũng không dừng lại, trái lại tiếp tục đi xuống, ngậm lấy tính khí Hàn Dạng.

“A —— ” Khoang miệng ẩm áp bao vây lấy quy đầu khiến Hàn Dạng hô lên một tiếng, đột nhiên mở mắt ra liền thấy Hách Liên Tình cúi đầu, tính khí của chính mình đang bị hắn ngậm vào trong miệng.

Hình ảnh như vậy kích thích Hàn Dạng tê cả da đầu, cậu hoảng loạn mà muốn đẩy hắn ra, một giây sau Hách Liên Tình lại nuốt đến càng sâu, đem hai phần ba tính khí đều nuốt vào.

Khoang miệng mềm mại chèn ép quy đầu nhạy cảm, cảm giác tê dại trong nháy mắt đánh thẳng vào đại não. Tay Hàn Dạng ngừng lại giữa không trung, không nhịn được khẽ ngậm một tiếng, vốn là muốn lấy tay đẩy hắn ra chuyển thành khoát lên trên vai hắn.

Hách Liên Tình ngậm lấy tính khí Hàn Dạng, thử đâm sâu đến cổ họng thì phát hiện có chút khó khăn, quyết định lui lại, ngậm lấy đỉnh dùng đầu lưỡi liếm hút, đầu lưỡi đâm vào trong lỗ nhỏ trên quy đầu. Động tác của hắn rất mới lạ, mà dù vậy, vẫn làm cho Hàn Dạng khó có thể chịu đựng.

“Nha a —— ” Hàn Dạng bị hắn hút đến nổi viền mắt đỏ lên, “... Được rồi, Hách Liên Tình...”

Hách Liên Tình cảm giác tính khí trong miệng đã căng thẳng đến cực hạn, liền ngẩng đầu thả nó ra, cuối cùng còn tại phần đỉnh liếm một chút, một chút này lại khiến Hàn Dạng đột nhiên run lên, phát ra một tiếng hừ nhẹ, ghẹo người cực kỳ.

Hách Liên Tình bị một tiếng động tình rên rỉ này của cậu khiến cho tính khí càng trưởng to, hận không thể lập tức làm cậu, nhưng lại sợ tùy tiện tiến vào sẽ làm bị thương đến Hàn Dạng, chỉ có thể tàn nhẫn mà lấy tay nhào nặn tính khí đang run rẩy đến cực hạn của Hàn Dạng.

Tính khí Hàn Dạng bị hắn hút đến óanh nhuận toả sáng, quy đầu đỏ lên, nguyên bản nếu đựng một cái lập tức sẽ bắn tinh. Khi Hách Liên Tình xoa nắn, tính khí run rẩy liền không kịp chờ đợi mà phun ra một đạo bạch trọc, nhỏ xuống trên bụng Hàn Dạng.

“Ha a.....” Trong nháy mắt bắn ra, Hàn Dạng phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ, xụi lơ mà ngã vào bồn tắm, khoái cảm từ hạ thể làm cho cậu có chút thất thần, tay vô ý thức sờ sờ dục vọng bán nhuỷ của chính mình, hưởng thụ cao trào chưa rút đi.

Hàn Dạng như vậy làm cho ánh mắt Hách Liên Tình tối lại, hắn cúi người xuống, ngậm lấy môi Hàn Dạng, đầu lưỡi tiến vào. Hàn Dạng vừa mới vừa phóng thích thuận theo mà há miệng cho hắn đi vào, hơi ngửa đầu cùng hắn trao đổi nước bọt.

Cậu thích cùng Hách Liên Tình hôn môi, rất thân mật, thật ấm áp.

Cái hôn đơn giản không thể thỏa mãn Hách Liên Tình, hắn một bên hôn Hàn Dạng, một cái tay từ eo trượt xuống, đi đến rãnh mông giữa hai đùi cậu, dừng lại một chút, ngón tay hướng bên trong, mò tới miệng huyết chặt chẽ.

Nơi đó bị nước làm cho mềm đi, nhưng vẫn đóng rất chặt, tay Hách Liên Tình vừa mới sờ lên, nó liền vội co rút lại, Hàn Dạng đang đắm chìm trong nụ hôn của Hách Liên Tình đột nhiên hồi thần lại, theo phản xạ mà rút lại về phía sau, trợn mắt nhìn Hách Liên Tình.

Ngón tay Hách Liên Tình tại miệng huyết khe ấn xuống một cái, cúi đầu nhìn Hàn Dạng, “Muốn anh đi vào sao?”

Hàn Dạng nhìn thẳng vào mắt hắn, tình dục cùng chịu đựng dưới đáy mắt cực kỳ rõ ràng, nồng nặc làm cho người kinh hãi.

Tay Hách Liên Tình vẫn như trước đặt ở nơi xấu hổ của cậu, nhưng không tiến thêm một bước nào. Phảng phất chỉ cần cậu nói một chữ ‘Không’, hắn ngay lập tức sẽ rút lui.

Câu trả lời của Hàn Dạng là đưa tay vòng qua cổ Hách Liên Tình, đầu tựa vào vai hắn, thấp giọng nói, “... Nhẹ một chút, em có chút sợ.”

Dục vọng một khi mở ra, sẽ không kìm lại được, chỉ có thể thuận theo bản năng cùng nó trầm luân.

Một chân của Hàn Dạng khoát lên thành bồn tắm, phần eo bị Hách Liên Tình lấy tay nhấc lên, tay hắn ra vào miệng huyết giữa hai chân, lúc xoắn xuyên phát ra tiếng nước khe khẽ.

Hách Liên Tình dựa vào nước trong bồn tắm, ngón tay làm tiền diễn cho hậu huyết Hàn Dạng, thỉnh thoảng lơ đãng mà gãi vào vách tường mềm mại, mãi đến khi có thể chứa đựng ba ngón tay mới rút ra.

Miệng huyết ngược ngừng khi hắn lấy ngón tay ra liền khe mấp máy. Hách Liên Tình tách cặp mông Hàn Dạng ra, đem tính khí đang chờ bộc phát của chính mình chặn lại cửa động vẫn chưa hoàn toàn khép kín, eo đẩy một cái, đem quy đầu to lớn no đủ tiến vào.

Cảm giác dị vật xông vào khiến hậu huyết Hàn Dạng theo phản xạ đột nhiên thít chặt, đem cự vật cứng rắn kẹt ở miệng huyết.

Kẹp chặt như vậy làm Hách Liên Tình hừ một tiếng, đứng ở lối vào bất động, cúi đầu nhìn Hàn Dạng gần từng chữ, “Lần đầu đã muốn đem chồng em bấm gãy sao?”

Hàn Dạng bị hấn nói tới mặt đỏ lên, muốn thả lỏng, nhưng lại không làm được, trái lại càng căng thẳng kẹp càng chặt, suýt chút nữa đem Hách Liên Tình bức điên.

Hách Liên Tình khẽ mắng một câu, quyết định nhắc dùi phải của Hàn Dạng vòng qua eo mình, cúi đầu hôn cậu, đồng thời đem vật cứng kẹt ở miệng huyết mạnh mẽ xuyên thẳng vào tiểu huyết ướm át nhỏ hẹp.

Trong nháy mắt bị xuyên qua, tay Hàn Dạng ở trên lưng Hách Liên Tình cào ra một đường hồng hồng, môi lưỡi đang quần quýt thậm chí suýt chút nữa cắn phải Hách Liên Tình.

Hách Liên Tình sau khi tiến vào thì không nhúc nhích, chỉ là chôn sâu bên trong tiểu huyết nóng ẩm, đưa tay sờ mặt Hàn Dạng, “Có khỏe không? Có phải là rất đau?”

Hàn Dạng thở hổn hển, không biết trả lời như thế nào, đau nhất định là có, nơi đó của Hách Liên Tình so với ngón tay khác nhau một trời một vực, vừa to vừa cứng, lại nóng bỏng, hoàn toàn đem tràng đạo của cậu hoà tan ra, ngoại trừ đau còn có chút sướng. Mà nhiều hơn chính là một cảm giác được giữ lấy.

Ở bên trong cơ thể cậu chính là Hách Liên Tình.

Suy nghĩ này làm tim Hàn Dạng rung động, dường như đau đớn này đó đều có thể nhẫn nại. Nghĩ như vậy, cậu đến gần hôn Hách Liên Tình một cái, nhỏ giọng nói, “... Vẫn tốt.”

Loại hành vi này ở trong mắt Hách Liên Tình quả thực là đang cầu hoan.

Hách Liên Tình bắt đầu luật động nhẹ nhàng, để Hàn Dạng thích ứng với việc này. Hấn một bên luật động một bên khẽ hôn môi Hàn Dạng, động viên, phân tán lực chú ý của cậu. Hôn môi như vậy quả thật rất hữu hiệu, từ từ Hàn Dạng quên đi cảm giác đau đớn, vô thức vươn lưỡi liếm môi Hách Liên Tình, học theo hần tinh tế liếm hôn.

Nhờ nước làm thuận, Hách Liên Tình rất nhanh liền sát nhập dễ dàng, trong chốc lát cũng cảm giác được tiểu huyết đang vây lấy tính khí của chính mình chậm rãi khép mở, theo bản năng mà mút lấy thứ của hấn, tràng thịt co rút làm cho hấn thoải mái phát ra tiếng gầm trầm thấp.

Xổ xuyên một hồi, Hách Liên Tình sờ sờ miệng huyết nơi ngậm lấy vật cứng của hấn, cảm giác nơi đó tựa hồ càng thêm mềm nhũn, liền bắt đầu tăng thêm lực đạo.

“A —— ” Khi Hách Liên Tình chậm rãi tăng nhanh tần suất bên trong, Hàn Dạng hơi ngửa đầu, theo chuyển động của hấn mà rên rỉ, cái chân lúc đầu khoát lên thành bồn tắm cũng thu lại, kẹp lên eo Hách Liên Tình.

Tư thế như vậy càng làm cho động tác Hách Liên Tình càng thêm thuận lợi, hai tay Hách Liên Tình ôm lấy eo cậu, dùng lực, đem tính khí rút ra một nửa lại dùng sức cắm vào, liên tục nhiều lần bên trong, tiểu huyết nhỏ hẹp của Hàn Dạng bị hấn cắm vào đến xóp, đỏ lên. Nước trong bồn tắm tràn vào bộ vị giao hợp của hai người, lúc Hách Liên Tình ra sức trừu sáp liền phát ra tiếng nước ‘bach bach’, vang vọng trong phòng tắm.

Thao lộng một hồi, Hách Liên Tình ôm Hàn Dạng thay đổi tư thế, để Hàn Dạng ngồi lên hông hấn, tư thế như vậy làm cho tính khí của hấn đi vào càng sâu, hạ thân hai người dính sát vào nhau. Hàn Dạng bị hấn đỉnh đến một nơi liền hét lên, eo đều mềm nhũn, dựa vào hai tay chống đỡ lồng ngực của Hách Liên Tình.

“... Quá sâu.” Hàn Dạng hoảng hốt nói, cự vật trong cơ thể như là đem cậu đâm xuyên qua, thẳng đến nơi sâu nhất.

Hách Liên Tình rất hài lòng khích lệ của cậu, đưa tay sờ đôi môi cậu, nói, “Anh có thể sâu hơn một chút.” Nói xong từ dưới eo đâm lên mấy lần, nhiều lần đỉnh trúng phần nhạy cảm nhất ở bên trong Hàn Dạng.

“... A!” Quy đầu đỉnh vào nơi đó, khoái cảm làm toàn thân Hàn Dạng ngứa ngáy, theo bản năng thít chặt hậu huyết, phần eo không khống chế mà hòa theo động tác của Hách Liên Tình, móng thịt ma sát lên háng của hấn.

Cậu phối hợp khiến Hách Liên Tình ngừng lại động tác, lập tức làm đến càng hung ác, hai tay nắm bóp cái hông Hàn Dạng, tàn nhẫn mà đỉnh lộng tiểu huyết chặt truat ẩm ướt kia.

“Hách Liên... Tình...” Hấn ra vào làm làm cho hai chân Hàn Dạng run lên, đứt quãng hét to tên của hấn.

“Gọi anh là gì?” Hách Liên Tình bất mãn mà khê cần nụ hoa cậ, liếm mút phát ra tiếng vang.

“... Ừ a — ” Hàn Dạng ôm đầu hấn, “Tình Nhi...”

Hách Liên Tình dùng sức đỉnh lên, quy đầu ác liệt ma sát phần thịt mềm mẫn cảm hơi nhô ra bên trong vách tường, vừa đâm vừa nói, “Tên gì?!”

Tê dại bên trong hậu huyết khiến trong đầu Hàn Dạng một mảng choáng váng, ôm cổ của hấn, hàm hồ kêu một tiếng, “Tình Cách Cách...” (=|||||)

Một tiếng ‘Tình Cách Cách’ trong tình huống như vậy nói tới hàm hồ, nghe cũng không chân thực, giống như là đang gọi ‘Tình ca ca’, khiến tính khí Hách Liên Tình đột nhiên nảy lên một cái.

“... Tên nhóc khôn nạn.” Hách Liên Tình chửi một câu, “Làm chết em.”

Hấn tàn nhẫn mà bóp cái mông Hàn Dạng một cái, một lần nữa đem cậ đặt ở dưới thân, đem dương vật của mình rút ra đến miệng huyết lại tàn nhẫn mà cắm vào, cự vật cứng rắn phá tan tràng đạo mềm mại trơn trượt một đường đi vào đến tận cùng, cực lực ma sát, khoái cảm như điện lưu truyền đến tứ chi, làm cho hai người sướng khoái không thôi.

“A —— ” Cường độ hưng ác như vậy làm Hàn Dạng hét lên thành tiếng, hai tay nắm chặt thành bồn tắm, ngón chân run rẩy cuộn lại.

“Lại kêu một tiếng!” Hách Liên Tình nhanh chóng rút ra lại cắm vào, cứ như máy đóng cọc đem dương vật của chính mình xuyên đến nơi sâu nhất trong cơ thể Hàn Dạng, thẳng tắp đỉnh vào tuyến tiền liệt. Mỗi lần hấn tiến vào đều được phần thịt mềm bên trong chặt chẽ hấp thụ, nơi đó vừa trơn vừa mềm, cực kỳ thoải mái, hận không thể chôn mãi ở bên trong.

“.....” Hàn Dạng gắt gao cắn chặt môi, không muốn phát ra tiếng rên rỉ ngượng ngùng, cảm giác vị trí từ eo trở xuống đều bị Hách Liên Tình làm đến tê rần.

Nhưng mà quá kích thích... Rất thư thái...

Rõ ràng cái nơi sinh ra không phải dùng để giao hợp lại bởi vì xô xuyên mà sinh ra cực đại khoái cảm, gây thịt thô to giống như muốn vùi vào trong cơ thể mình cùng mình hòa làm một thể, tần suất luật động đều có thể cảm giác được một cách rõ ràng. Nó mỗi một lần ma sát đều tạo ra khoái cảm tê dại bên trong vách tường không có cách nào chống cự, mang theo ngứa ngáy mơ hồ, đánh nát trí còn sót lại của Hàn Dạng.

“A —— Hách Liên... Tình... Nhẹ... Nhẹ chút — ” Hàn Dạng rốt cục vẫn không nhịn được kêu thành tiếng, cậ lấy tay ra che lấy mặt mình, âm thanh nhỏ vụn mà bỏ mặc chính mình trầm luân trong dục vọng tình triêu.

“Thực sự là khó hầu hạ.” Hách Liên Tình ngoài miệng ghét bỏ, nhưng động tác bên hông vẫn nghe theo mà chậm lại. Hấn cúi đầu hôn lên đôi môi Hàn Dạng đã cắn đến phát đỏ, khê liếm liếm, nói, “Làm em chính là anh, tự cần mình có gì tài ba.”

Ý là để Hàn Dạng cắn lại hấn. Hàn Dạng cho hấn mặt mũi mà cầm lấy tay hấn cắn một cái, không nói mạnh, nhưng cũng để lại dấu răng ở phía trên.

Hách Liên Tình liếc dấu răng trên tay, khê cười thành tiếng, “Khí lực không nhỏ, giữ lại làm chút gì đi.” Nói xong nhắc một chân Hàn Dạng lên gác trên vai mình, lần thứ hai đem cự vật cứng rắn của mình đỉnh đi vào.

Tư thế như vậy tiến vào càng dễ dàng hơn, phần lông ở tận gốc đều dán vào mông Hàn Dạng. Hàn Dạng kinh hô một tiếng, muốn đem chân lấy xuống, làn sóng công kích tiếp theo của Hách Liên Tình lại tới, lực đạo ngoan (ngoan độc) chuẩn khiến cậ quên mất muốn làm gì, chỉ có thể rên rỉ thành tiếng.

“Ha a —— Ừ... a...”

Tính khí không ngừng xô xuyên trong tiểu huyết nhỏ hẹp, miệng huyết bị ma sát đến đỏ lên, mỗi một lần rút ra cũng giống như đem phần thịt mềm bên trong kéo ra sau đó liền đẩy vào, dị thường tình sắc. Hai cái

túi to tròn của Hách Liên Tình đánh trên cặp mông mềm mại, phát ra thanh âm không nhỏ, kèm với tiếng rên khó nhin của Hàn Dạng, khiến người khác mặt đỏ không thôi.

Nước trong bồn tắm bởi vì động tác của hai người mà văng tung toé, dính trên người, nhưng người lại không để ý, vẫn còn đắm chìm trong trận hoan ái kịch liệt này.

Tính khí Hàn Dạng đã bắn hai lần vô cùng đáng thương mà rung động, chỉ có thể trào ra tinh thủy.

Hách Liên Tình dùng sức đâm rút mười mấy lần, cảm giác mình cũng đến giới hạn, mới đem dục vọng của mình từ hậu huyết ướm đầm lấy ra. Lúc tính khí cùng miêng huyết tách ra phát ra thanh âm rất nhỏ, mang theo một sợi chỉ bạc dài nhỏ. Hắn đem tính khí sắp bùng nổ của chính mình kề sát với tính khí của Hàn Dạng, hai cái đồng thời nhanh chóng ma sát, cuối cùng găm nhẹ bắn vào trên bụng Hàn Dạng.

Tinh dịch trắng đục sền sệt bắn lên phần eo trắng nõn, Hách Liên Tình bắn đến mấy lần mới dừng lại, mà dục vọng trắng kiện vẫn không có dấu hiệu nhuyển xuống.

Hàn Dạng buông hai chân đang kẹp lấy eo hắn, vô lực dựa vào thành bồn tắm, hai má đỏ lên, đôi mắt đong đầy hơi nước, mờ mịt nhìn hắn.

Loại ánh mắt như động vật nhỏ này khiến Hách Liên Tình vô pháp chống lại, tính khí vừa mới bắn lại có xu thế ngóc đầu dậy. Hắn khẽ nắm cầm Hàn Dạng, cúi đầu mạnh mẽ hôn lên, giọng điệu hung ác nói, “Nhìn cái gì? Muốn lão công làm em một lần nữa sao?”

Hàn Dạng nghĩ tới bộ dáng phóng đảng của mình vừa nãy liền nóng mặt, lắp bắp nói, “Anh nói những nói cuội gì đó? Buông em ra.”

“Hừ, mới vừa rồi còn ôm anh khóc gọi, hiện tại sảng khoái xong liền một cước đá văng.” Hách Liên Tình không chỉ có không thả ra, còn một tay nắm lấy tính khí mềm nhũn của Hàn Dạng xoa xoa.

Tình triều quá mức kịch liệt làm hai chân Hàn Dạng rã rời, phần eo như nhũn ra, đối với lời nói hạ lưu của hắn cũng chỉ có thể trừng mắt, phun ra ba chữ, “Khốn kiếp!”

Đây là Hách Liên Tình lần đầu tiên nghe Hàn Dạng mắng người, sững sốt một hồi, không nhin được cười ha hả.

Hách Liên Tình khi cười lộ lên cực kì đẹp dễ, Hàn Dạng chưa bao giờ thấy hắn cười sảng khoái như vậy, trong lúc nhất thời chỉ lo nhìn hắn, quên mất điều muốn nói.

Hách Liên Tình sau khi cười xong ôm Hàn Dạng dùng sức hôn hai lần, nói, “Đúng, tên khốn kiếp này là ông xã của em.” Vừa nói vừa cúi đầu cắn nụ hoa bị mình hút đến sưng, “Sưng lên thật giống như hạt đậu đỏ, rất đẹp.”

Hàn Dạng hoàn hồn, lấy tay tát hắn một cái ghét bỏ, “Thả ra!”

Hách Liên Tình cười gằn, “Hôm nay trước tiên buông tha em, sau này vẫn còn nhiều cơ hội.”

Hàn Dạng, “.....”

Cái mông đau quá, có thể trả hàng hay không...

Đáp án là không thể.

Tiểu Cá Mắm chỉ có thể ngoan ngoãn được ăn ~

19. Chương 19: Xấu hổ Là Cái Gì? Có Thể Bíp Bíp? Hay Có Thể Ba Ba Ba?

Cuối tuần, Hách Liên Tình theo ước định mang Hàn Dạng đến quán Đông y.

Khi ở trên xe, Hàn Dạng nhin không được hỏi, “Hách Liên Tình, tại sao anh lại đối tốt với em như vậy?”

“Bởi vì anh là một nam nhân tốt.” Hách Liên Tình nói một cách đàng hoàng trịnh trọng.

“Anh nghiêm túc một chút đi.” Hàn Dạng cầm nín.

“Bởi vì em rất phiền phức.” Hách Liên Tình ghét bỏ mà liếc mắt nhìn cậu, “Mỗi lần đau đều rên hừ hừ, ồn ào chết.”

“Em không hừ có được hay không.” Hàn Dạng phản bác, bây giờ còn chưa tới thời điểm lạnh nhất của mùa đông, trên đùi vẫn chưa cảm giác nhiều lắm, cho dù là đến lúc ấy, cậu cũng sẽ nhẫn.

Đương nhiên cậu sẽ không tin cái lí do này của Hách Liên Tình, chỉ là cho dù có là lí do gì cũng tốt, cậu để ở trong lòng là được.

Đến quán Đông y, Hách Liên Tình đậu xe xong, cùng Hàn Dạng đi vào.

Trước khi tới đã hẹn trước với Trần Thanh Thanh, hai người theo y tá đi vào phòng làm việc của Trần Thanh Thanh.

Trong phòng làm việc Trần Thanh Thanh đang viết gì đó, nhìn thấy hai người tiến vào, đặt bút đứng lên cười nói, “Các cậu đã tới.”

Cô khoảng chừng ba mươi đến bốn mươi tuổi, tóc ngắn, đeo kính không gọng, nhìn phi thường thân thiết.

“Trần y sĩ.” Hách Liên Tình gật đầu với cô, Hàn Dạng cũng chào một tiếng.

“Xin chào, ngồi xuống trước đã.” Trần Thanh Thanh vẫy vẫy tay, ra hiệu bọn họ đi qua.

Hách Liên Tình vỗ vỗ Hàn Dạng, cùng cậu ngồi xuống.

“Trước tiên nói cho tôi một chút là tình huống thế nào.” Trần Thanh Thanh hỏi.

Hàn Dạng đem tình huống của bản thân nói qua một lần, Trần Thanh Thanh vừa nghe vừa ghi lại, thỉnh thoảng hỏi thăm một ít vấn đề mấu chốt. Chờ ghi xong, cô gấp vở lại đứng lên, nói, “Đến phòng vật lý trị liệu sát vách tôi giúp cậu nhìn.”

Hàn Dạng không biết bệnh của mình nghiêm trọng đến mức nào, cùng cô đến phòng vật lý trị liệu sát vách, Hách Liên Tình đi cùng cậu.

Bởi vì phải châm cứu, cho nên mặc quần quá dày sẽ không tiện, Hàn Dạng đã sớm đổi lại quần cộc đã chuẩn bị tốt, Trần Thanh Thanh nói nằm trên giường.

Trần Thanh Thanh đi đến bên đầu gối Hàn Dạng đưa tay nặn nặn hỏi, “Lúc thường chỗ nào hay đau nhất?”

Hàn Dạng ngồi xuống chỉ mấy nơi cho cô xem, Trần Thanh Thanh gật gật đầu, đưa tay xoa bóp các huyệt vị trên đùi mấy lần, một bên ấn một bên hỏi Hàn Dạng có cảm giác gì. Lúc cô ấn tới một số huyệt vị thì lông mày Hàn Dạng hơi nhíu lại, Hách Liên Tình động viên mà sờ sờ mu bàn tay cậu.

“Khi đau nhất thì có cảm giác gì?” Trần Thanh Thanh hỏi.

“Phát run, như là có cây đinh đâm vào.” Hàn Dạng hình dung một chút, “Nghiêm trọng hơn là không thể cử động chân quá nhiều.”

“Lúc ấy có biện pháp gì?” Trần Thanh Thanh hỏi.

“Thoa thuốc mỡ, hoặc là thoa rượu thuốc.” Hàn Dạng nói. Đây là cách đơn giản nhất và tiết kiệm tiền nhất.

Trần Thanh Thanh đem trình huống của Hàn Dạng ghi nhớ lại, nói, “Thuốc mỡ loại này chỉ có thể trị ngọn không trị gốc. Hơn nữa tình huống của cậu có chút nghiêm trọng, bởi vì thời gian dài không chữa trị.”

“Vậy tôi...”

“Cần phải làm sao để chữa?” Hách Liên Tình lên tiếng hỏi, cau mày.

“Hôm nay trước tiên tôi châm cứu một chút, rồi mới an bài trị liệu.” Trần Thanh Thanh nói, “Trước đây đã từng châm cứu sao?”

“Không có.” Hàn Dạng lắc đầu.

“Có một vài huyệt vị có thể sẽ có chút đau, nhưng nếu quen rồi thì tốt.” Trần Thanh Thanh kêu y tá tiến vào, phân phó một ít chuyện, liền nói với Hàn Dạng, “Trước tiên nằm xuống.”

Hàn Dạng nằm xuống xong, Hách Liên Tình ngồi ở một bên.

Trần Thanh Thanh đơn giản nói một chút ảnh hưởng của huyết vị với Hàn Dạng, cùng cậu tán gẫu để cậu thả lỏng tâm tình, tránh lần thứ nhất châm kim thì khẩn trương.

Bất quá trong quá trình châm cứu cô phát hiện Hách Liên Tình so với Hàn Dạng còn muốn căng thẳng hơn. Mỗi lần cô hạ châm, Hàn Dạng bởi vì đau đớn mà cau mày, Hách Liên Tình sẽ ở một bên nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm của cậu, thấp giọng để cậu thả lỏng, nhưng mà thanh âm của hắn nghe lại càng khẩn trương.

Sau khi hạ châm, trên trán Hàn Dạng xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng. Kỳ thực cũng không đau lắm, một số huyết vị đau, nhưng đa số là tê trương, so với lúc phát bệnh thì tốt hơn nhiều. Có lẽ là lần đầu tiên thử nghiệm có chút không quá thích ứng.

Hách Liên Tình lấy khăn giấy giúp cậu lau mồ hôi, động tác dịu dàng. Điều này làm cho Hàn Dạng nhớ tới lần trước viêm dạ dày phải nằm viện Hách Liên Tình gác đêm giúp cậu lau mồ hôi.

“Sao vậy?” Hách Liên Tình phát hiện cậu bình tĩnh mà nhìn mình.

“Anh thật là đẹp mắt.” Hàn Dạng cười nói, đưa tay sờ lên mi cốt (*) Hách Liên Tình.

(*)Mi cốt: Phần xương ở đầu lông mày

Động tác của Hách Liên Tình dừng một chút, nhìn cậu.

Hàn Dạng nở nụ cười, ngoắc ngoắc ngón tay của hắn, hỏi, “Anh có muốn châm mấy châm không?”

“Anh?” Hách Liên Tình nhíu mày, “Châm chỗ nào?”

“Vai? Hay là xương cột sống đi?” Hàn Dạng suy nghĩ một chút nói, “Không phải thì eo cũng được, thường hay ngồi văn phòng, mấy nơi này hay đau nhức.”

Hách Liên Tình a một tiếng, quay đầu lại liếc nhìn Trần Thanh Thanh đưa lưng về phía bọn họ chỉnh lý đồ vật, cúi đầu nhanh chóng tại môi Hàn Dạng hôn lên một cái, thấp giọng nói, “Thắt lưng của anh có được hay không, không phải em rõ ràng nhất sao? Hm?”

Hàn Dạng trong nháy mắt phản ứng lại, “Lưu manh!”

Cậu chỉ là quan tâm Hách Liên Tình, không nghĩ tới Hách Liên Tình vậy mà lại ‘Tình Cách Cách’ như vậy!

“Hừ.” Tâm tình Hách Liên Tình khoái trá mà hừ một tiếng, không có chút nào cảm thấy có gì không ổn.

Động tác của hai người vừa vặn rơi vào trong gương bên cạnh Trần Thanh Thanh, cô dừng tay lại, đáy mắt chợt lóe lên ý cười. Hách Liên Tình cùng Hàn Dạng là quan hệ phu phu hợp pháp cô đã biết từ em trai, cũng không cảm thấy có gì không ổn. Ít nhất dưới cái nhìn của cô hai người phi thường xứng.

Đem đồ vật sửa sang xong, cô đi tới nhìn chân Hàn Dạng một chút, hỏi, “Cảm giác thế nào?”

“Có chút tê dại.” Hàn Dạng nói.

“Phản ứng bình thường.” Trần Thanh Thanh cười nói, “Chỉ dựa vào châm cứu cũng không được, lát nữa tôi dạy cho cậu phương pháp xoa bóp đơn giản một chút, xoa bóp nhiều, đối với chân của cậu mới có lợi.”

“Dạy tôi đi.” Hách Liên Tình một bên nói, “Tôi giúp em ấy xoa bóp.”

Hàn Dạng ngẩng đầu nhìn hắn, “Em tự mình làm là được rồi, anh còn...”

Hách Liên Tình lấy tay che trên môi cậu, ngăn trở cậu nói chuyện, một bên nói với Trần Thanh Thanh, “Đã làm phiền cô, Trần y sĩ.”

“Không sao, tôi ở văn phòng bên cạnh, có việc thì gọi tôi.” Trần Thanh Thanh nói xong cũng ra khỏi phòng vật lý trị liệu.

Trong phòng chỉ còn dư lại hai người bọn họ, Hàn Dạng nháy mắt một cái, há miệng khê cắn lồng bàn tay Hách Liên Tình.

Tay Hách Liên Tình giật giật, lấy tay kẹp chặt cái miệng của cậu, cúi đầu nhìn xuống, “Lúc thường ăn là hoóc-môn tăng trưởng đúng không? Lá gan lớn bằng khí cầu rồi nhĩ.”

Đây là nói cậu lớn gan đi. Hàn Dạng bị bịt miệng, nói không rõ mà nịnh nọt, “Chủ yếu là do thói quen của Hách Liên đại gia.” (Vờn, bạn Mắm là nói ngày nào anh Cách cũng hầm canh cho ẻm nên lá gan mới lớn)

Hách Liên Tình khẽ hừ một tiếng, đối với cậu chân chó phi thường hài lòng. Buông lỏng tay ra, đi tới bên kia giường, cúi người nhìn kim châm trên chân Hàn Dạng, hỏi, “Có đau không?”

“Không đau a.” Hàn Dạng nằm nghiêng đầu nhìn một chút, “Không phải mới nói sao?”

Hách Liên nhẹ nhàng sờ sờ chân cậu, nghiêng đầu nói, “Cái kia là nói với người khác, ở trước mặt anh em có thể đau.”

Ánh mắt của hắn mang theo ôn nhu mê người, Hàn Dạng cảm giác cổ nhu tình kia đem toàn bộ chính mình vây lại, ấm áp như ánh mặt trời đầu xuân.

Trước đây không có người nào nói với Hàn Dạng như vậy, phảng phất hết thấy đau đớn cũng có thể giao cho hắn. Hàn Dạng cùng Hách Liên Tình nhìn nhau, lăm bầm hỏi một câu, “Nếu như em đau, làm sao bây giờ?”

Hách Liên Tình thu tay về, quay trở lại bên cạnh, một tay chống bên tai cậu, cúi đầu.

Trước mắt bị bóng tối bao trùm, Hàn Dạng ngửa cằm lên, Hách Liên Tình hôn vào trên môi cậu, nhẹ nhàng nhu nhu.

“Đều sẽ tốt thôi.” (Eo —— Ngọt hơn mật)

Hàn Dạng nghe thấy thanh âm Hách Liên Tình vang lên bên tai, mang theo thương tiếc không chút nào che giấu. Cậu khẽ a một tiếng đáp lại, đưa tay nhẹ nhàng ôm lưng Hách Liên Tình.

Sau khi rút châm, Hàn Dạng cảm giác tê dại ở hai chân vẫn còn, còn có trướng đau.

“Đợt trị liệu kế tiếp đã xác định thời gian, nếu như muốn thay đổi thì sớm gọi điện thoại cho tôi là được.” Trần Thanh Thanh nói, cô sờ sờ đầu gối Hàn Dạng, “Chú ý không nên bị nhiễm lạnh, lúc thường chú ý nhiều một chút.”

“Được.” Hàn Dạng gật gật đầu.

“Ngoài ra dạ dày của cậu chỉ dựa vào dược thiện thì không đủ, để tôi kê cho cậu mấy thang thuốc Đông y uống, cái này cũng cần điều trị một quãng thời gian, nhớ cần ăn kiêng.” Trần Thanh Thanh căn dặn cậu, “Ngày mai các cậu lại đây tôi sẽ dạy cậu cách xoa bóp.”

“Vâng, cảm ơn Trần y sĩ.” Hàn Dạng nghiêm túc nói.

“Cảm ơn.” Hách Liên Tình cũng lên tiếng.

“Đừng khách khí.” Trần Thanh Thanh nói.

Giờ đã tuần cuối cùng của tháng Mười một, L thị nhiệt độ thấp, hai người mới ra khỏi quán Đông y, một luồng hơi lạnh liền ập tới.

Hách Liên Tình kéo Hàn Dạng, “Em ở bên trong chờ, anh đi lái xe tới đây.” Nói muốn đi, Hàn Dạng vội vàng kéo hắn, nói, “Không cần nghiêm trọng hoá như vậy, em đi chung với anh là tốt rồi.”

Hách Liên Tình quay đầu lại liếc mắt nhìn cậu, “Đi vào.”

Hàn Dạng không nghe, trái lại cầm lấy tay hắn, nói, “Em muốn cùng anh.”

... Thật cmn dính người a.

Trong lòng Hách Liên Tình thầm mắng một câu, trở tay đem bàn tay Hàn Dạng bao lại, lôi kéo cậu tới chỗ đậu xe.

Hàn Dạng theo ở phía sau, cười cong cả mắt.

Cùng giờ ngày hôm sau, Hách Liên Tình cùng Hàn Dạng liền đi quán Đông y. Lúc Hàn Dạng châm cứu, Hách Liên Tình ở bên cạnh cùng Trần Thanh Thanh học phương pháp xoa bóp. Hách học rất nghiêm túc, ngoại trừ vị trí huyết đạo, cách xoa bóp cùng cường độ cùng Trần Thanh Thanh xác nhận nhiều lần.

Hàn Dạng nằm ở trên giường, nghiêng đầu nhìn Hách Liên Tình đang nghiêm túc học tập, cảm giác hân hoan đến kỳ cục.

Nghĩ đến đây là nam nhân thuộc về mình, không biết vì sao có cảm giác muốn cười rộ lên.

“Giữ được một người đàn ông ưu tú như anh, em liền ôm gối cười trộm đi.”

Nhớ tới câu nói không biết xấu hổ kia của Hách Liên Tình, Hàn Dạng thật sự đem mặt chôn ở trong gối bật cười. Nụ cười này của cậu, hai người bên cạnh đang dạy và học cùng nhau nhìn về phía cậu.

Hàn Dạng che miệng lại, khoát tay nói, “Không có chuyện gì, không cần để ý đến tôi.”

Hách Liên Tình liếc mắt nhìn cậu, tiếp tục cúi đầu học tập. Hàn Dạng phát hiện mình dĩ nhiên hiểu được ý tứ trong mắt hắc: Em châm cứu trên não sao?

Giữ lấy một nam nhân ngạo kiều miệng tiện như vậy, rốt cuộc nên cười hay là nên khóc a.

Hàn Dạng cuối cùng vẫn là đem gối áp ở trên mặt, nín cười.

Trước khi rời đi Trần Thanh Thanh nói với Hách Liên Tình, “Xoa bóp phải luyện tập nhiều mới có hiệu quả, có cái gì không biết ngày mai hỏi lại tôi.”

Hách Liên Tình gật gù đầu, cảm ơn xong cùng Hàn Dạng ly khai.

Buổi tối hôm đó trở lại Hách Liên Tình liền nghe theo lời dặn của bác sĩ, đem Hàn Dạng đè xuống giường ấn toàn bộ, hảo hảo thực tiễn câu nói ‘Luyện tập nhiều mới có hiệu quả’. Bất quá hắc đệ xuống không phải chân, mà là một số vị trí không tiện nói.

“... Ừm!” Trên eo truyền tới tê dại khiến Hàn Dạng rên khẽ một tiếng, hai tay cậu bị Hách Liên Tình đặt trên đầu giường, không ngừng mà vận vẹo, “Mau thả em ra! Anh cái tên khốn kiếp này!”

Hách Liên Tình một tay đè lại cổ tay Hàn Dạng, một tay tại eo cậu nhẹ nhàng ấn ấn, thỉnh thoảng dùng ngón tay cái vuốt nhẹ mấy lần da thịt nơi đó. Nghe thấy Hàn Dạng mắng hắc, hừ một tiếng, “Có hai câu mà mắng lui mắng tới, khốn kiếp, lưu manh.”

Ngón tay của hắc như là dẫn theo dòng điện, ở bên hông Hàn Dạng mang theo từng đốm lửa, Hàn Dạng bị hắc làm cho toàn thân nhũn ra, lại không thể làm gì, chỉ có thể hậm hực nói, “Trần y sĩ dạy anh xoa bóp là làm thế này sao? Anh có biết xấu hổ không a!”

“Ồ? Xấu hổ?” Hách Liên Tình áp sát cậu, tay kia lưu luyện ở bên hông lủi vào bên trong quần pyjamas, đặt lên cái mông mềm mại, khẽ nhéo một cái, nói, “Xấu hổ là cái gì? Có thể bíp bíp? Hay là có thể ba ba ba?” (Tiếng khi làm chuyện *ây ấy* đó ///o///)

Hàn Dạng khiếp sợ với sự không biết xấu hổ của Hách Liên Tình, quay đầu nhìn hắc nói không nên lời! Người này rốt cuộc là từ nơi nào học được vậy!

Biểu tình trừng mắt của cậu trong mắt Hách Liên Tình vô cùng khả ái, nhịn không được hướng về phía trước hôn cậu một cái, ngón tay có tiết tấu mà xoa nắn mông cậu, thấp giọng nói, “Trần y sĩ nói kỹ thuật xoa bóp phải luyện tập nhiều mới có hiệu quả, anh chính là vì em nên mới đi học, đương nhiên phải dùng ở trên thân thể em, em nói có đúng không?”

Anh thà không học còn hơn!! Trong lòng Hàn Dạng gần như sụp đổ.

“Thời gian vẫn còn nhiều, chúng ta thử phương pháp khác đi.” Hách Liên Tình kéo xuống quần pyjamas của cậu, tách ra hai chân, ngón tay từ bắp đùi một đường đi lên trên. Hắc khẽ cắn vành tai Hàn Dạng, nhẹ giọng dụ dỗ nói, “Ngoan, tách chân ra một chút.”

“.....” Hàn Dạng nằm lì ở trên giường, lườm một cái, hoàn toàn biến hoá thành một Tiểu Cá Mắm.

Vì vậy hôm nay Tiểu Cá Mắm vẫn không thoát khỏi số phận bị lăn qua lộn lại rán toàn bộ ~

20. Chương 20: Thư Kí Bên Người Tổng Giám Đốc, Miễn Huấn Luyện, Trực Tiếp Tiếp Nhận Cương Vị

Sau đó mỗi ngày Hàn Dạng đều đến Y Quán của Trần Thanh Thanh châm cứu, Hách Liên Tình trừ phi là bận đến nỗi không thể phân thân, nếu không thì mỗi ngày đều đi với cậu.

Hách Liên Tình học xoa bóp rất nhanh, ngay cả Trần Thanh Thanh cũng khoe hần rất có thiên phú, Hách Liên Tình biểu hiện ra một mặt khiêm tốn hiếm thấy. Hàn Dạng ở một bên mặt không cảm xúc, trong lòng lại khinh bỉ tới tận trời. Hách Liên Tình căn bản không phải có thiên phú, hoàn toàn là ở trên người cậu luyện ra được!!!

Hôm nay tan học Hàn Dạng cùng bọn người Xá Trường đi xuống lầu, Xá Trường đề nghị nói, “Nghe nói nhà hàng Đông Môn Tân mở tiệc buffet, chúng ta tìm thời gian đi ăn đi, trước khi thì phải ăn một bữa cho đã mới được!”

“Hay là ngày mai đi?” Lão nhị nói.

“Được đó! Đầu là cún FA cả mà.” Lão tứ nói.

“Lời này không đúng, A Dạng đâu có giống chúng ta.” Lão nhị sửa cho hần.

“A Dạng đem em dâu tới đi, cậu mỗi ngày đều về nhà làm cơm, sắp thành thê nô rồi!” Xá Trường nói.

“Đúng đó, tốt xấu gì cũng cho chúng ta gặp gỡ chứ!” Lão tứ ồn ào.

Chuyện Hàn Dạng có đối tượng anh em trong kí túc xá đều biết, dù sao cậu chuyển ra ngoài đã một thời gian rồi, mà tất cả mọi người đều chưa từng thấy Hách Liên Tình, vẫn cứ cho là một cô nàng khả ái.

Thấy bọn họ hứng thú cao như vậy, Hàn Dạng không muốn làm mất hứng, suy nghĩ một chút nói, “Đêm nay tôi về hỏi hần có rảnh rồi hay không, công ty mấy ngày nay khá bận.”

“Ồ?! Em dâu đã đi làm?” Xá Trường kinh ngạc.

“Hoá ra là ngự tử chứ không phải manh muội sao?” Lão tứ hỏi.

“Chẳng trách...” Lão nhị ám muội mà nhìn xuống hôn ngân trên cổ Hàn Dạng, “Người ngự tử này có chút mãnh a!”

Vết tích trên cổ là Hách Liên Tình đêm qua lưu lại, từ khi hai người xác định quan hệ, hần cứ như thuộc giống chó không bằng, lúc nào cũng lưu lại các loại kí hiệu trên người Hàn Dạng, còn kém việc không dùng hàm răng cắn xuống tên ‘Hách Liên đại gia’ thôi.

Bên tai Hàn Dạng ửng đỏ, ho nhẹ một chút che giấu lúng túng, kéo lại cổ áo khoác, mới nói, “Kỳ thực cũng không phải ngự tử.”

“Không phải ngự tử?” Lão tứ hỏi, “Cho nên vẫn là manh muội tử?”

“Tôi đã nói rồi, A Dạng không giống như là yêu thích ngự...”

“Ừm, hần là nam.” Hàn Dạng lên tiếng đánh gãy bọn họ.

Tập thể trầm mặc một chút, mấy giây sau khiếp sợ hô to một tiếng, “WTF?!”

Hàn Dạng hài lòng nhìn bọn họ khiếp sợ, tâm tình phá lệ tốt hơn, “Tôi về hỏi rồi cho các cậu câu trả lời, đi trước.” Nói xong đi về một hướng khác, cổng trường học cùng ký túc xá không cùng một phương hướng.

Cậu đi rồi tập thể mới lấy lại tinh thần, trăm miệng một lời mà nói, “CMN đây là đi đâu thời đại sao!!”

Hàn Dạng ra đến cổng trường học liền thấy xe Hách Liên Tình đã chờ ở nơi đó. Cậu nhanh chóng đi qua, mở cửa xe bước vào.

Trong xe mở hệ thống sưởi, Hàn Dạng lật lật cổ áo, “Chờ lâu không?”

“Vừa tới, khăn quàng cổ của em đâu?” Hách Liên Tình hỏi, sáng sớm lúc ra khỏi cửa đã đưa khăn quàng cổ cho Hàn Dạng.

“Ồ trong balo, phòng học không lạnh nên không có choàng.” Hàn Dạng thấy hần khê cau mày, nói sang chuyện khác, “Đêm nay anh muốn ăn cái gì?”

“Bị cảm thì đừng cọ cọ nước mũi lên người anh.” Hách Liên Tình đối với chuyện cậu đánh trống lảng sang chuyện khác cười lạnh một tiếng.

“... Chỉ một lần thôi mà, không cần tính toán như thế đi.” Hàn Dạng sờ sờ mũi. Lần trước cảm mạo, lúc ngủ cậu không cẩn thận đem nước mũi cọ lên ngực Hách Liên Tình, nhờ chuyện này mà Hách Liên Tình cứ có cơ hội liền cười nhạo cậu.

Hách Liên Tình không nói gì, lấy tay chỉnh nhiệt độ máy điều hòa không khí cao lên một chút.

Đến tối lúc ăn cơm, Hàn Dạng nhắc đến chuyện liên hoan cùng bọn Xá Trường, Hách Liên Tình vừa nghe cả người liền mất hứng, mặt tối sầm lại nói, “Lần trước còn không đau đủ có đúng không?”

Chuyện lần trước vào bệnh viện cũng đã là thật lâu trước kia rồi, không ngờ Hách Liên Tình còn nhớ rõ ràng như thế. Hàn Dạng đổ mồ hôi hột, nói, “Đó chỉ là sự cố bất ngờ, chúng em không phải đi cửa tiệm kia, hơn nữa...” Hàn Dạng dừng một chút, “Bọn họ nói muốn gặp anh một lần.”

“Gặp anh? Anh tại sao phải gặp bọn họ?” Hách Liên Tình nhú mày, một bộ ‘Anh là dễ gặp như vậy à’.

Muốn dễ dàng. Vừa thấy vẻ mặt hần như thế Hàn Dạng liền hiểu.

“Bọn họ đều là đồng học em tương đối thân, lúc trước ở ký túc xá cũng rất quan tâm chăm sóc em. Nghe nói em có đối tượng, cho nên muốn gặp anh một lần.” Hàn Dạng vừa nói vừa tỉ mỉ quan sát biểu tình Hách Liên Tình, thấy hần không hề bị lay động liền bổ thêm một câu, “Em nói với bọn họ anh là nam, lớn lên đặc biệt đẹp trai, đối với em cực kỳ tốt.”

Lòng hư vinh của Hách Liên Tình chiếm được thỏa mãn, rộng lượng mà nói, “Hừ, nếu em cầu anh như vậy, ngày mai anh nói người đặt vị trí.”

Thật không biết xấu hổ. Hàn Dạng trong lòng nghĩ, lén lút ở dưới bàn đưa tay chữ V (biểu tượng của chiến thắng – victory), nói, “Được, anh an bài đi.”

Buổi tối Hàn Dạng vừa mới cùng Xá Trường nói chuyện liên hoan ngày mai xong, điện thoại còn chưa kịp cúp đã bị Hách Liên Tình áp đảo trên giường, điện thoại di động rơi ở một bên.

Hách Liên Tình một tay đem tay cậu nhấn lên đỉnh đầu, từ trên cao nhìn xuống mà nói, “Ai cho em buổi tối gọi điện thoại cho nam nhân khác?”

Hàn Dạng giật giật cổ tay bị đè lên, phát hiện khí lực rất lớn, liền nói, “Em chỉ thông báo một chút thời gian ngày mai ăn cơm thôi mà.”

Hách Liên Tình không nghe giải thích, trực tiếp một tay đem y phục của cậu vén cao, cúi đầu chuẩn xác mà ngậm lấy đầu ngực nhô ra, bắt đầu mút hôn.

Hàn Dạng hít một hơi, muốn dùng chân đẩy hần ra, mới vừa động liền bị hần dùng chân ngăn chặn, vội vàng nói, “Anh đừng nháo! Điện thoại em còn chưa kịp tắt!!”

“Thật là phiền phức.” Hách Liên Tình trừng phạt mà cắn đầu nhũ tiem cậu một cái, lúc này mới với tay lấy điện thoại di động tối, chấm dứt cuộc gọi rồi trực tiếp tắt máy.

“.....” Xá Trường bên kia đầu dây nghe thấy lơ mơ nửa ngày liền bị cúp vẫn chưa kịp phản ứng lại.

“Thế nào? A Dạng nói thế nào?” Lão nhị hỏi.

“Lão đại đỏ mặt cái gì?” Lão tứ hỏi.

“Dục vọng chiếm hữu của em rõ thật lớn, chuyện liên hoan ngày mai có chút không biết đi về đâu...” xá Trường nhìn trời.

“.....”

**

Nghe nói đồng học của Hàn Dạng muốn ăn buffet, hôm sau Hách Liên Tình đặc biệt thông báo Tiểu Trần tìm nhân khẩu chuẩn bị tiệc buffet thật chu đáo.

Buổi chiều sau khi tan học, Hàn Dạng cùng Xá Trường ba người bọn họ ở cổng trường chờ Hách Liên Tình. Tất cả mọi người đối với đối tượng của Hàn Dạng chỉ nghe tên không thấy mặt ôm tâm tình phi thường mong đợi.

Lúc đang tán gẫu, Xá Trường nhìn thấy một chiếc xe đang đi về phía bọn họ, vỗ vỗ vai lão tứ nói, “Mau nhìn, cái xe thật ngẫu!”

“Ồ ồ! Ngẫu thật!” Lão tứ cũng nhìn thấy.

Bọn họ mới vừa nói vừa xong, chiếc xe ‘thật ngẫu’ kia liền giảm tốc độ chậm rãi ở trước mặt bọn họ ngừng lại, sau đó cửa sổ xe bị người mở ra.

Hách Liên Tình ngồi chỗ ghế lái nói với Hàn Dạng, “Lên xe.”

Hàn Dạng cười nói, “Ừa.”

Xá Trường, “.....”

Lão nhị, “.....”

Lão tứ, “...”

Bên trong xe của Hách Liên Tình phi thường rộng rãi, bọn Xá Trường ba đại nam nhân ngồi ở phía sau cũng không có vẻ chen chúc, chỉ là khi đối mặt với dự vọng chiếm hữu cực mạnh của ‘Em rể’ trong truyền thuyết có chút câu nệ cùng thấp thỏm.

Hách Liên Tình.

Cái tên này chỉ cần là người hơi hơi để ý một chút tin tức trong giới kinh doanh đều biết đến đi? Dù sao làm người nắm quyền cao nhất tập đoàn Hách Liên, danh tiếng không lớn mới lạ.

Nhưng đó chính là đối tượng của Hàn Dạng! Đây quả thực làm cho người ta sợ ngay người được không? Vốn tưởng rằng Hàn Dạng làm Phò mã, bây giờ nhìn lại vốn là làm Hoàng hậu! (=|||||)]

Ba người Xá Trường vẫn luôn duy trì biểu tình ‘Trợn mắt ngoác mồm’, mãi đến khi xe dừng lại tại cửa nhà hàng vẫn chưa hoàn toàn hết sợ.

Hàn Dạng quay đầu lại nói với bọn họ, “Chúng ta xuống xe đi.”

Sau đó ba người chột dạ đi vào.

Lúc ăn cơm ba người bọn họ lại bị vẻ mặt ‘soái ca’ của Hách Liên Tình làm cho cứng còng. Hàn Dạng gấp hai con tôm, mới vừa gấp đến trên bát liền bị Hách Liên Tình gấp bỏ trở lại.

“Tính hàn không thể ăn.” Hách Liên Tình nói.

“Em chỉ ăn có một chút thôi mà, em ăn kiêng đã lâu rồi.” Hàn Dạng vừa nói vừa kéo góc áo Hách Liên Tình, “Chỉ ăn hai con thôi có được không?”

Hách Liên Tình nhìn xuống hai ngón tay đang lôi kéo góc áo chính mình, gấp cho cậu hai con nhỏ nhất.

Hàn Dạng, “.....”

Xá Trường ở một bên quả thực không đành lòng nhìn thẳng, bưng cái đĩa đến một bên khác.

Trên bàn cơm Hách Liên Tình không cho phép Hàn Dạng uống đồ uống lạnh, không cho phép ăn cay. Mấy người bạn đối với cái này thật khó hiểu, nghe Hàn Dạng giải thích nói cậu đang uống thuốc Đông y dưỡng dạ dày mới hiểu được.

Thấy động tác giúp Hàn Dạng lột tôm của Hách Liên Tình càng làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt. Cái này tại trong mắt mọi người cao cao tại thượng người dĩ nhiên động tác thành thạo mà lột tôm, một bộ biến hoá một ngàn tám trăm phương pháp lột tôm làm cho bọn họ cả người hỗn độn trong gió.

Cơm nước xong đem bọn Xá Trường đuổi về trường học, Hách Liên Tình quay cửa kính xe xuống nói với bọn họ, “Cám ơn các cậu trước đây thay tôi chăm sóc cho Hàn Dạng.”

Hai chữ ‘Thay tôi’ thể hiện đầy đủ dự vọng chiếm hữu mạnh mẽ của Hách Liên Tình, còn kém không nói một câu: Sau đó sẽ không còn là chuyện của các cậu.

Đối với cái này bọn họ phi thường thức thời biểu thị, “Không cần khách khí, sau này A Dạng liền dựa vào ngài chiếu cố.”

Hàn Dạng, “...”

Hách Liên Tình đối với phản ứng của bọn họ phi thường hài lòng, gật đầu một cái nói, “Tôi nghe Hàn Dạng nói các cậu muốn thực tập, đợt này bên công ty truyền thông trực thuộc tập đoàn Hách Liên vừa lúc chiêu mộ thực tập sinh.”

Ba người sửng sốt một chút, lập tức phản ứng lại đây là trúng thưởng rồi! Công ty truyền thông trực thuộc tập đoàn Hách Liên!! Đó là nơi không phải muốn vào là có thể vào nha, có BOSS đỉnh cấp nói câu này, quả thực chính là mở đường cho xe chạy thẳng mà!

“Thành thực rất cảm ơn ngài!!” Ba người cùng nhau nói, “Chúc ngài và A Dạng trăm năm hảo hợp!! Sớm sinh quý tử!!”

“Không dám.” Hách Liên Tình đối với bọn họ lộ ra nụ cười duy nhất của ngày hôm nay, hiển nhiên đối với lời chúc phúc này thoả mãn cực kỳ.

Hàn Dạng, “.....” Sớm sinh quý tử cái quần què! Bị thu mua cũng quá nhanh đi? Không hề có một chút tiết tháo nào!

Buổi tối, Hách Liên Tình giúp Hàn Dạng xoa bóp chân xong liền xoay người cậu lại giúp cậu đắp lưng.

“Công ty các anh gần đây nhận người sao?” Hàn Dạng nằm nhoài trên gối cùng hấn tán gẫu.

“Anh nói nhận, hấn phải nhận.” Hách Liên đại gia nói.

“Mời em nè, em cũng muốn đi thực tập.” Hàn Dạng nói.

“Được thôi, vừa vặn có vị trí phi thường thích hợp cho em.” Hách Liên Tình phi thường sáng khoái đáp ứng.

“Thật sao? Vị trí nào?” Hàn Dạng đối với việc hấn đồng ý đến nhanh như vậy phi thường hoài nghi.

Tay Hách Liên Tình sờ soạng tấm lưng Hàn Dạng, cúi đầu hôn lỗ tai cậu một cái, nói, “Thư kí bên người tổng giám đốc, miễn huấn luyện, trực tiếp tiếp nhận cương vị.”

Hàn Dạng biết ngay hấn không nói ra được cái gì tốt, mặt không thay đổi quay đầu lại nhìn hấn, “Từ chối.”

“Em trái lại là ghét bỏ.” Hách Liên Tình hừ một tiếng, lực đạo trên tay tăng thêm chút, “Em có biết có bao nhiêu người nhòm ngó vị trí này không hả?”

“Vậy anh tìm người khác đi ha.” Hàn Dạng đề nghị, “Một mỹ nhân da trắng.”

“Hừ, khẩu khí chưa lột, để anh ném thử coi nào.” Hách Liên Tình vươn tay nâng cằm cậu hôn lên.

Hàn Dạng một tay ôm lấy cổ của hấn. Hơi mở miệng nghênh tiếp hấn xâm lấn, đầu lưỡi hai người ôn nhu triển miên.

Rất nhanh Hàn Dạng liền cảm giác không đúng, bởi vì bàn tay Hách Liên Tình nguyên bản đang đặt trên eo lại chui vào bên trong quần pyjamas của cậu, cách một tầng quần lót mà nắn bóp cái mông.

Hàn Dạng muốn lui lại nhưng bị hấn áp chế, chỉ có thể mơ hồ không rõ mà nói, “... Tối hôm qua vừa mới làm qua!!”

“Giờ vừa vặn...” Tay Hách Liên Tình chui vào quần lót, chuẩn xác mà mò tới chỗ khe mông, một bên mò vừa nói, “... Ôn tập một chút.”

... Anh cho rằng đây là thi sao! Cái gì mà ôn tập một chút!! Trong lòng Hàn Dạng sục sục, nhưng rất nhanh cậu liền không có tâm tư nghĩ nữa. Ngón tay Hách Liên Tình vô tình mà lướt qua chỗ mẫn cảm của cậu, vòng quanh nơi đó, cậu lên sự hăng hái của cậu.

Vì vậy thân thể tràn ngập lực lượng của Tình Cách Cách dẫn dắt Tiểu Cá Mắm học tập vận động quan trọng nhất một lần trong đời. Sau khi ôn tập xong Tiểu Cá Mắm giống như bị ngâm qua nước, ngay cả cọng tóc đều ướt.

“Hừ, ướt như vậy.” Hách Liên Tình sờ sờ mũi Hàn Dạng, đưa ngón tay dính *ấy ấy* đưa cho cậu xem.

Hàn Dạng nhìn thấy chất lỏng trên tay hắn, vừa thẹn vừa giận, một tay đẩy hắn ra xuống giường muốn đi tắm, mới vừa đi được hai bước liền bị Hách Liên Tình từ phía sau chặn ngang ôm lấy, ôm cậu đến phòng tắm.

“Thả em xuống!” Hàn Dạng đối với việc hắn làm bộ hảo tâm không cảm kích.

“Em đây là chứng minh cho anh thấy em vẫn rất sung sức đúng không?” Hách Liên Tình cúi đầu nhìn cậu, tựa hồ cậu nói thêm câu nữa là lại một lần làm chính mình khuất phục dưới sự vô liêm sỉ của hắn, ngoan ngoãn ngậm miệng mặc hắn ôm đi tắm rửa sạch sẽ.

21. Chương 21: Cho Dù Lòng Em Làm Bằng Tăng Đá, Lão Tử Cũng Đào Cho Ra Tôn Ngộ Không

Sau khi biết chuyện của Hàn Dạng với Hách Liên Tình, bọn Xá Trường nhìn Hàn Dạng trong mắt có nhiều hơn một tia hâm mộ cùng sùng bái. Lúc trước mỗi khi tan học bọn họ luôn muốn kéo Hàn Dạng lại tán gẫu mấy câu, hiện tại vừa tan lớp liền phát tay đuổi Hàn Dạng đi nhanh một chút, miễn cho Hách Liên Tình chờ lâu. Đối với việc này Hàn Dạng cũng không biết nói gì hơn, trao cho bọn họ danh hiệu ‘Tổ đội ba người chân chó’, ba người cười lớn nhận lấy, cũng chúc hai người trăm năm hảo hợp.

Thừa dịp cuối kỳ không có tiết, Hàn Dạng nhận vài hạng mục trò chơi nhỏ cùng mấy trang web nhỏ thiết kế, sau khi làm xong khoản để dành của cậu liền nhiều hơn một chút.

Bây giờ cách thời gian nghỉ đông còn không tới nửa tháng, cậu định sau khi hết bận liền ra ngoài mua một ít đồ, cho ông nội vài thứ.

Quê Hàn Dạng ở gần phương Bắc, đến mùa đông thì cực kì lạnh. Sau khi đến L thị học Đại học, mùa đông hàng năm cậu đều mua cho ông thêm mấy bộ quần áo ấm cùng với áo khoác bông, năm nay cũng không ngoại lệ.

Sau khi mua giày cùng quần áo cho ông xong, Hàn Dạng không lập tức rời đi, mà là lên khu trang phục cao cấp cho nam giới trên tầng bốn.

Hàn Dạng phát hiện quần áo của Hách Liên Tình tuy rằng rất nhiều, thế nhưng hắn không có khăn quàng cổ. Hiện tại khăn quàng cổ trong tủ treo quần áo tất cả đều là của Hàn Dạng. Hơn nữa Hách Liên Tình không chỉ có không mang khăn quàng cổ, còn không mặc cả áo lông cao cổ, mỗi lần Hàn Dạng nhìn hắn xuất môn đều thấy lạnh thay hắn.

Hàn Dạng dự định thay hắn mua hai cái khăn quàng cổ, miễn cho hắn bị đông cứng. Bất quá ánh mắt của Hách Liên Tình rất cao, miệng lại độc, khăn quàng cổ bình thường khẳng định không để vào mắt, đi vài cửa hàng Hàn Dạng cũng không tìm thấy cái thích hợp.

Đi dạo quanh tầng bốn nhiều lần Hàn Dạng đã không còn ôm hy vọng, quyết định tìm cái ghế ngồi xuống nghỉ ngơi, dự định đi chỗ khác nhìn.

Không biết Hách Liên Tình đang làm gì, đi làm hay là đang rảnh? Nhìn trong tiệm quần áo người đến người đi, Hàn Dạng trong lòng nghĩ.

Ngồi một hồi, cậu lấy điện thoại di động nhắn cho Hách Liên Tình một tin.

—— Tình Cách Cách, anh đang làm gì vậy?

Tin nhắn gửi đi nhưng Hách Liên Tình vẫn chưa hồi âm lại, Hàn Dạng đoán hẳn đang bận, cũng không thèm để ý, nghỉ ngơi một chút rồi chuẩn bị đi qua chỗ khác. Mới vừa đi ra hai bước cậu đột nhiên ngừng lại, ánh mắt dừng lại ở trên tủ kính của cửa hàng đồ nam đối diện.

— Mannequin trên người mang theo một cái khăn quàng cổ màu xám đậm.

Có lẽ bởi vì vóc người mannequin cùng áo khoác đều có chút giống với Hách Liên Tình, làm cho Hàn Dạng sinh ra cảm giác giống như chính Hách Liên Tình đang đứng đó. Tóm lại cậu đã nhìn trúng cái khăn quàng cổ kia, không chút do dự mà đi tới cửa hàng quần áo đó.

Ngoại trừ khăn quàng cổ trên người mannequin, nơi này cũng không thiếu các kiểu khăn quàng cổ khác. Hàn Dạng dựa vào phong cách ăn mặc của Hách Liên Tình mà chọn cho hắn hai cái. Lúc ra trả tiền liền nhận được tin nhắn của Hách Liên Tình, Hàn Dạng liếc nhìn, không khỏi nở nụ cười.

— Ngay cả ông xã cũng không biết gọi sao? Buổi tối anh dạy cho em.

Hàn Dạng quét xong thẻ rồi cầm theo túi đựng khăn quàng cổ đi ra ngoài mới nhắn tin cho Hách Liên Tình.

— Hách Liên đại gia, đang bận cái gì?

Tin nhắn vừa mới gửi đi liền hồi âm lại.

— Đi làm kiếm tiền nuôi Cá Mắm.

Hàn Dạng đang chuẩn bị hồi âm lại thì thấy có tin nhắn đến tiếp, cậu mở ra nhìn, là hình ảnh một con cá mắm đang phơi mình giữa trời nắng.

“... Thật là.” Hàn Dạng nở nụ cười, lên mạng tìm hình ảnh đồ trang sức mà mấy Cách cách hay đội trên đỉnh đầu gửi qua cho hắn.

Sau khi gửi đi Hách Liên Tình lại không hồi âm, Hàn Dạng đem điện thoại di động cất đi, cầm theo đồ mới mua đi xuống lầu. Chờ lúc cậu lên xe mới nhận được tin của Hách Liên Tình.

— Đêm nay không thể về ăn cơm được, ngoan ngoãn ở nhà chờ lão công về thu thập em.

Hàn Dạng không thèm để ý đến hắn, báo địa chỉ cho tài xế.

Về đến nhà, Hàn Dạng đem áo quần giày dép mua cho ông nội để trong rương hành lý, đem đồ cho Hách Liên Tình lấy ra. Chờ cậu thu dọn xong, lại đem khăn quàng cổ của Hách Liên Tình lấy ra nhìn một chút.

Hai cái khăn quàng cổ một cái màu xám đậm, mang theo hoa văn mơ hồ, một cái màu cà phê sậm, thuần sắc không hoa văn. Kiểu dáng đơn giản, lông dê thượng đẳng sờ lên phi thường thoải mái, cũng phi thường ấm áp.

Hàn Dạng lấy ra một cái áo khoác của Hách Liên Tình từ tủ quần áo, đem khăn quàng cổ so một chút, tưởng tượng Hách Liên Tình mặc lên sẽ như thế nào, hẳn là cực kỳ được đi.

Thưởng thức một chút, Hàn Dạng đem khăn quàng cổ lấy xuống thả lại trong túi, sau đó đem áo khoác để lại trong tủ quần áo, chuẩn bị chờ buổi tối Hách Liên Tình trở về thì đưa cho hắn thử xem.

Bây giờ mới buổi chiều, khí trời quá lạnh Hàn Dạng cũng không có ý định ra ngoài, dời máy tính đi ra làm tổ ở trên ghế salon ôn tập nội dung thi cử.

Lúc cơm tối, Hàn Dạng đột nhiên cảm thấy một người ăn cơm có chút tế nhị, thiếu đi Hách Liên Tình ở bên cạnh cãi nhau, cậu thậm chí có chút không quen. Bất tri bất giác Hách Liên Tình đã chiếm cứ một nửa trái tim cậu.

Vào lúc này Hách Liên Tình hẳn là cũng ở bên ngoài ăn cơm đi.

Hàn Dạng nhìn thời gian, lấy điện thoại di động gửi cho hắn một tin, nhắc nhở hắn ít uống rượu.

Tin nhắn vừa mới gửi chưa tới hai phút, Hách Liên Tình gọi điện thoại tới.

“Alô.” Hàn Dạng nhận.

“Ăn chưa?” Hách Liên Tình hỏi, hắn bên kia có chút ồn, hẳn là tại quán cơm.

“Đang ăn, anh thì sao?” Hàn Dạng hỏi, “Sao đột nhiên gọi điện thoại vậy?”

“Có người bận tâm lão công ở bên ngoài uống rượu, muốn gọi điện thoại trông chừng một chút.” Ngữ khí Hách Liên Tình nhìn như bất đắc dĩ, kì thực là khoe khoang.

“... Không phải ý này, không ngại anh nhiều uống một chút đâu.” Hàn Dạng tuyệt không chịu thừa nhận.

“Khó đỡ.” Hách Liên Tình hừ một tiếng, “Ăn cái gì?”

“Kêu thức ăn ngoài. Anh đang bận đi, em cúp máy đây.” Hàn Dạng nói.

“Ừm, không cần chờ anh, đi ngủ sớm một chút.” Hách Liên Tình nói xong liền cúp điện thoại.

Hàn Dạng đem phần cơm còn dư lại ăn xong, thu thập xong bàn ăn rồi lại tiếp tục ôn tập, mệt mỏi liền chơi game một chút.

Đến mười giờ tối Hách Liên Tình còn chưa trở lại, Hàn Dạng không biết lúc nào thì hần hết bận, đem chi tiêu hôm nay sửa lại một chút liền đi tắm.

Cậu vừa mới vào phòng tắm chưa đến hai phút thì Hách Liên Tình đã về, trên tay cầm một hộp cơm nhỏ nhỏ, phía trên in logo nhà hàng.

Đem hộp cơm đặt lên bàn, Hách Liên Tình hô một tiếng, “Hàn Dạng?”

Trong phòng không ai đáp lại, Hách Liên Tình nhìn thấy đèn phòng ngủ sáng rõ, đoán cậu đang tắm nên cũng không thúc giục, cởi áo khoác ngồi ở trên ghế sa lon, chờ Hàn Dạng đi ra ăn khuya.

Trên bàn trà để laptop của Hàn Dạng, lúc thường Hách Liên Tình hay thấy cậu làm một vài hạng mục trang web hoặc game nhỏ, nhất thời hứng thú muốn nhìn một chút cậu hôm nay đang làm gì, đưa tay lướt trên touchpad (phần cảm ứng của laptop), màn hình liền sáng lên.

Trên màn hình hiện lên cửa sổ game, bởi vì không có ai thao tác, nhân vật trong game đứng ở bờ sông nhìn chung quanh.

Hách Liên Tình đối với game không hứng thú gì, liếc nhìn liền định đóng lại, ngón tay mới vừa động liền dừng lại, bởi vì hần nhìn thấy trên đỉnh đầu nhân vật nhỏ kia có tên là —— Tình Cách Cách.

Không chỉ có như vậy, đỉnh đầu của nó còn mang đồ trang sức cổ đại củ các Cách Cách, hai bên có cả tua rua màu đỏ rủ xuống.

Hách Liên Tình, “.....”

CMN cái con Cá Mắm đây là muốn làm cá mắm vượt Vũ môn có đúng không?!

Hách Liên Tình trừng nhân vật nhỏ trong màn hình vài giây, hừ một tiếng đem cửa sổ thu nhỏ, dự định đi tìm con Cá Mắm kia tính sổ, lại phát hiện sau cửa sổ game còn có văn bản, phía trên ghi chép một ít sổ liệu sổ sách thu chi.

“Còn nhớ ghi sổ sách?” Lòng mày Hách Liên Tình khê nâng, tiện tay kéo chuột di chuyển xuống dưới, sau khi thấy tên hần thì ngừng lại, nhìn rõ nội dung liền biến sắc.

*

Hàn Dạng tắm xong đi ra liền thấy Hách Liên Tình ngồi ở trên ghế sa lon, trước mặt là laptop của cậu.

Gay to! Hàn Dạng nhớ khi mình đi tắm vẫn còn mở cửa sổ game, trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, tóc cũng không cần biết có khô hay không, bước nhanh tới, vừa đi vừa hỏi, “Anh trở về lúc nào?”

Hách Liên Tình không hề trả lời cậu, chỉ là yên lặng nhìn màn hình máy tính, từ gò má có thể thấy được môi của hần khê mím lại, sắc mặt lạnh lùng.

Chỉ là tên nhân vật trò chơi thôi mà, sẽ không tức giận như vậy đi?! Hàn Dạng trong lòng bồn chồn, đi qua vỗ vỗ vai hần nói, “cái game kia em chỉ tùy tiện thiết kế ra, anh đừng...” Nói đến đây đột nhiên dừng lại, Hàn Dạng phát hiện trên màn hình là giấy tờ ghi chép của cậu.

Đúng rồi, lúc này gõ xong cậu quên đóng lại mà đi tắm. Hàn Dạng nghĩ thầm.

Hách Liên Tình chậm rãi ngẩng đầu nhìn cậu, ánh mắt hơi trầm xuống, mang theo ẩn nhẫn tức giận, “Đây là cái gì?”

“Hách Liên Tình...”

Hàn Dạng mới vừa mở miệng đột nhiên thân thể hẫng một cái, cả người liền bị Hách Liên Tình đặt ở trên ghế salon. Hách Liên Tình một tay đặt trên cổ tay cậu, cúi người đè lên, giọng điệu lạnh lẽo cứng rắn, “Đó là cái gì?”

Hàn Dạng biết hắn đang hỏi cái giấy tờ ghi chép kia, liền nói, “Giấy tờ, anh đã nhìn thấy rồi phải không?”

“Giấy tờ?” Hách Liên Tình siết lấy cổ tay cậu, “Em muốn làm gì? Hả? Trả tiền lại sao?”

“Đúng.” Hàn Dạng gật gật đầu, cậu quả thật có ý nghĩ này, cho nên vẫn luôn đem tiền cha mẹ thiếu Hách Liên Tình ghi lại.

Nghe thấy câu trả lời của cậu, sắc mặt Hách Liên Tình càng kém hơn, thanh âm lạnh như băng, “Trả tiền xong em muốn làm gì? Ly hôn sao?”

“Không phải, Hách Liên Tình anh trước tiên buông em ra đã.” Hàn Dạng vùng vẫy một hồi, nước trên tóc cậu dính cả ra ghế.

Hách Liên Tình không để ý, một tay nắm cằm, đem mặt cậu nâng lên, “Em có phải quá ngây thơ không? Em cho rằng trả xong tiền là có thể thoát khỏi anh sao?”

“Em không nghĩ như vậy, trước tiên hãy nghe em nói!” Bị hắn áp chế như thế, còn không nghe chính mình giải thích, Hàn Dạng có chút tức giận, đưa tay đẩy hắn.

“CMN em ghi lại mấy cái kia để làm gì?” Hách Liên Tình đánh gãy lời cậu, buông cằm cậu ra, ngón tay một đường lướt xuống vị trí trái tim cậu, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Hàn Dạng, coi như trái tim của em là cục đá, lão tử tìm lâu như vậy cũng phải đào cho ra Tôn Ngộ Không, CMN không ngờ em lại mỗi ngày làm cái này là muốn tức chết anh đúng không?” (Ý anh Cách là anh làm mọi thứ như vậy mà em vẫn không động lòng)

“.....” Hàn Dạng bị câu nói này của hắn làm cho bối rối, sau khi phản ứng lại không khống chế được mà cười ra tiếng, hiểu lầm lúc này cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ôi! Tình Cách Cách không cần đáng yêu như vậy a!

“Cười cái rắm!” Hách Liên Tình giận đùng đùng, đối với việc cậu không trọng hôn nhân của hai người rất là khó chịu, nhưng lại không nỡ lòng trách móc nặng nề, cuối cùng vẫn là buông cậu ra, ngồi vào bên cạnh tức giận.

Hàn Dạng lên vừa nhìn, phát hiện tóc của chính mình đem ghế sofa làm ướt một mảng, lát nữa phải lấy máy sấy tóc thổi một chút mới được.

Trong lòng Hách Liên Tình buồn phiền một hơi chờ Hàn Dạng đến hóng, vừa quay đầu lại lại phát hiện cậu một mặt đau lòng nhìn ghế sofa bị làm ẩm ướt, nhất thời giận không chỗ phát tiết, buồn bực mà kéo kéo caravat, đứng lên đi về phía phòng ngủ. (đến khổ với hai vợ chồng nhà này)

Hắn cần phải tắm nước lạnh để hạ hỏa, miễn cho áp chế không nổi mà đem con Cá Mắm này xào lên.

“Hách Liên Tình.” Thấy hắn đi Hàn Dạng lên tiếng gọi lại.

Hách Liên Tình không nhìn cậu, tiếp tục đi.

“Đứng lại!” Hàn Dạng lại gọi một tiếng, đứng dậy đi tới.

Bước chân Hách Liên Tình dừng lại, không quay đầu lại.

Hàn Dạng đi tới trước mặt hắn, phát hiện hắn một mặt băng sương, đầy tức giận, liền không nhìn được cười ra tiếng.

“Cười nữa coi.” Hách Liên Tình âm u mà mở miệng.

“Khụ!” Hàn Dạng nín cười, đưa tay nắm lấy tay hắn, nói, “Anh đừng tức giận nha, trước tiên hãy nghe em nói.”

“Đem tóc sấy khô.” Hách Liên Tình nói.

Hàn Dạng sững sốt một chút, lập tức hiểu rõ ý tứ của hắn, trong lòng không khỏi dâng lên một tia ngọt ngào, Hách Liên Tình cho dù cực kì tức giận vẫn như trước đem mình đặt ở trong lòng.

“Chờ anh động thủ hỗ trợ sao?” Thấy cậu không nhúc nhích, Hách Liên Tình cười lạnh hỏi.

“Anh chờ em một chút, em lập tức ra ngay.” Hàn Dạng nói xong đi đến phòng ngủ sấy tóc.

Chờ cậu sấy tóc xong đi ra, nhìn thấy Hách Liên Tình ngồi trên ghế salon, trước mặt vẫn là máy tính của cậu.

Hàn Dạng đi tới, Hách Liên Tình hất cằm, ra hiệu cậu giải thích.

“Cái kia là lúc mới quen anh thì đã ghi lại.” Hàn Dạng nói.

“Ngày mùng 6 tháng 1.” Hách Liên Tình nói thời gian gần nhất, ý là em cho anh gốc sao?

“Lúc đầu em quả thực nghĩ khi trả tiền cho anh xong liền đoạn tuyệt quan hệ.” Hàn Dạng vừa nói vừa quan sát phản ứng Hách Liên Tình, quả nhiên cậu vừa nói xong sắc mặt Hách Liên Tình liền thay đổi, nhìn cậu chằm chằm giống như là muốn đem cậu nuốt vào trong bụng. Vội vã nói một câu, “Nhưng bây giờ thì không phải.”

Hách Liên Tình nghe vậy sắc mặt mới hơi hơi buông lỏng một chút, để cậu tiếp tục.

“Kỳ thực lúc trước em sợ phiền anh...”

“Em là muốn cãi nhau sao?” Hách Liên Tình hỏi.

“Anh có muốn nghe hay không hả?” Hàn Dạng mỗi lần nói đều bị hắn đánh gãy.

“Nói dễ nghe một chút, anh không có thời gian nghe em nói nguyên cả cảm giác của mình.” Hách Liên Tình nói.

“Vậy em đi ngủ.” Hàn Dạng nói xong xoay người rời đi, lần này biến thành Hách Liên Tình theo sau kéo cậu lại.

“Bây giờ lá gan của em càng lúc càng lớn nhỉ?” Hách Liên Tình khó chịu hỏi.

“Vậy anh có muốn nghe hay không?” Hàn Dạng hỏi, trong đôi mắt đều đượm ý cười.

Hách Liên Tình mắng nhỏ một câu, lời cậu đến ghế sofa ngồi xuống, giọng điệu bất thiện phun ra một chữ, “Nói.”

Hàn Dạng đem tâm sự từ lúc mình vừa mới bắt đầu cùng Hách Liên Tình ký kết nói một lần.

Vào lúc ấy cậu đúng là không muốn, đối với hai người tự xưng là cha mẹ kia, cậu cho dù từng có mong đợi, nhưng cũng không nguyện ý bán mình thay bọn họ trả nợ. Nếu như Hách Liên Tình lúc đó không có dùng ông nội đến áp chế cậu, cậu sẽ không kí kết khế ước đó.

“Nếu như lúc đó em không đồng ý, anh sẽ động thủ với ông nội sao?” Hàn Dạng hỏi ra điều mà cậu luôn muốn hỏi.

“Anh còn không đến mức hèn hạ như vậy.” Hách Liên Tình hừ lạnh, “Thật sự coi chính mình là Thiên tiên sao?”

Hàn Dạng, “.....” Vâng vâng vâng, anh là Cách Cách, anh là Thiên tiên.

Kỳ thực cái vấn đề này trong quá trình ở chung Hàn Dạng đã biết đáp án, chỉ là muốn nghe từ miệng Hách Liên Tình thôi. Cậu chưa bao giờ từng nghĩ sẽ cùng Hách Liên Tình biến thành quan hệ như hiện tại, không đơn thuần là chỉ quan hệ hôn nhân, mà là hai người thật lòng với nhau.

Hàn Dạng tuy rằng chưa bao giờ nói qua, nhưng cậu hiểu rõ tâm ý của chính mình. Lúc đầu chống cự đến chậm rãi bị Hách Liên Tình hấp dẫn, này đó toàn bộ cậu đều hiểu, cũng thản nhiên tiếp thu.

“Hách Liên Tình.” Hàn Dạng quay đầu lại nhìn hắn, “Có mấy lời em không nói với anh, bởi vì em không biết làm sao mở miệng. Anh muốn nghe sao?”

Tâm tình Hách Liên Tình khó chịu, muốn đọc miệng hai câu, nhưng khi nhìn thấy Hàn Dạng mang theo ánh mắt mong chờ, này đó ghét bỏ liền không nói ra miệng.

Tất nhiên em đã muốn nói, vậy anh liền tùy tiện nghe cho kỹ.

Hách Liên Tình rộng rãi mà gật đầu, “Chuẩn tấu.”

Hàn Dạng nhìn hiểu ý tứ hắn, cười khẽ một tiếng, ngửa đầu hôn cằm hắn một cái, lúc này mới nói, “Trả tiền lại với đoạn tuyệt quan hệ là ý nghĩ trước đó, hiện tại đã không có, bởi vì em không nữa.”

Cậu nói, ngón tay chạm lên mắt Hách Liên Tình, nói, “Em không nữa cùng anh tách ra.”

Câu nói gần như biểu lộ của Hàn Dạng khiến Hách Liên Tình ngấy ngẩn cả người, còn chưa kịp phản ứng lại liền nghe cậu nói tiếp, “Lúc trước đăng ký chúng ta có một việc chưa hoàn thành, em vẫn muốn cùng anh hoàn thành nó.”

“Cái...cái gì?” Hách Liên Tình nói lắp.

Hàn Dạng nằm trong lòng ngực hắn xoay người, cùng hắn mặt đối mặt, đưa tay đặt lên ngực trái của hắn, chậm rãi nói, “Tôi nguyện ý cùng Hách Liên Tình trở thành quan hệ phu phụ hợp pháp, từ nay về sau ở bên nhau, giúp đỡ lẫn nhau, cho dù là tốt hay xấu, giàu có hay bần cùng, bệnh tật hay khỏe mạnh đều yêu thương nhau, quý trọng nhau, chỉ có cái chết mới có thể đem chúng tôi tách ra.”

Thanh âm Hàn Dạng tuy rằng không nặng, nhưng lại vô cùng rõ ràng, một chữ cũng không thoát khỏi tai Hách Liên Tình. Ánh mắt cậu kiên định, không hề che giấu yêu thương chút nào, toàn bộ thản nhiên đặt trước mặt Hách Liên Tình, chấn động đến mức Hách Liên Tình thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Hàn Dạng lần thứ hai lên tiếng hỏi hắn, “Anh thì sao, Hách Liên Tình?”

Trong mắt Hàn Dạng vừa thành kính vừa mong đợi, Hách Liên Tình nhìn thẳng vào mắt cậu, cảm thấy tâm tư của chính mình đều bị cậu nhìn sạch.

“Anh...” Hách Liên Tình giật giật miệng, cuống họng hơi khô.

“Sao?” Hàn Dạng nhìn hắn.

“Anh thực sự chịu đủ lắm rồi.” Hách Liên Tình mắng một câu, trực tiếp đem người khiêng lên đi về phòng ngủ.

Excuse me? Hàn Dạng choáng váng, đây là cái tình huống gì.

Mãi đến khi bị Hách Liên Tình đè xuống giường lột sạch quần áo, cậu mới lấy lại tinh thần, một tay chống ngực Hách Liên Tình, hỏi, “Anh làm gì vậy? Những lời em mới nói anh đều không nghe sao?”

Hách Liên Tình tách chân cậu ra, từ cẳng chân một đường hôn đến bắp đùi, mới nói, “Thì sau khi thề nguyện phải làm chuyện cần làm, em nếu nghiêm túc mà cầu hoan như vậy, lão công nhất định phải thỏa mãn em.” (Ừm, thì sau khi kết hôn thì chui vào động phòng chứ còn gì nữa)

... Ai cầu hoan a!!! Lời thề nguyện kết hôn bị coi thành cầu hoan, anh không cần nhắc qua cảm thụ của cục Dân Chính sao?!

Tình Cách Cách hiển nhiên là không có, hắn chỉ lo để cho mình cùng Tiểu Cá Mắm nuôi trong nhà sảng khoái thôi.

Sau khi hài lòng ăn no, Hách Liên Tình ôm Hàn Dạng hôn lỗ tai cậu một cái, nói, “Em yêu anh như thế, anh nhận.”

“...” Hàn Dạng toàn thân vô lực, ngay cả tâm tư phản bác cũng không có, nhắm mắt lại liền ngủ thiếp đi.

Hách Liên Tình sờ sờ lỗ tai cậu, nhin không được liền đến gần hôn liếm, ngoạn mấy phút mới lưu luyến mà thả ra.

Ngủ ngon, bảo bối nhi.” Hách Liên Tình trầm thấp nói, ôm cậu ngủ.

22. Chương 22: Lão Công Tăng Ca, Lão Bà Đến Đưa Cơm, Quả Thực Là Tình Tiết Của Phim Thần Tượng Mà!

Buổi tối hôm trước bị Hách Liên Tình lấn qua lộn lại quá mệt mỏi, Hàn Dạng ngủ một giấc đến hừng đông.

Lúc tỉnh lại cậu theo quán tính mà sờ sờ bên cạnh, không có Hách Liên Tình. Thiếu mất nhiệt độ một người làm cho cậu cảm thấy không quen, bán mở mắt mơ mơ hồ hồ nhìn thấy Hách Liên Tình đứng ở góc bên kia, đứng trước gương sờ soạng cái gì.

Hàn Dạng chống người, bò đến bên kia giường nhìn một chút, phát hiện Hách Liên Tình đang cầm khăn quàng cổ thử. Cái ghế bên cạnh hắn còn vắt một cái khăn quàng cổ khác, bộ dáng như là mới thử xong.

Vóc người Hách Liên Tình cao lớn, bộ dạng tốt, theo lý thuyết phối hợp với khăn quàng cổ mà Hàn Dạng tỉ mỉ chọn lựa hắn là phi thường đẹp trai, thế nhưng Hàn Dạng thấy thế nào cũng cảm thấy buồn cười, nhất thời nhin không được cười ra tiếng.

Hách Liên Tình đang đứng trước gương nghe thấy thanh âm thì quay đầu lại, phát hiện Hàn Dạng đang nằm lỳ ở trên giường cười run lên. Cánh tay đang chỉnh lại khăn quàng cổ cứng đờ, tức giận đem nó kéo xuống, vo thành một cục nhét vào trong túi, nhanh chân đi đến bên giường, sắc mặt không vui nhìn Hàn Dạng, “Có gì đáng cười?”

Hàn Dạng cười đau cả bụng, ôm bụng haha vài tiếng mới nói, “Không phải, anh làm gì mà lại mặc đồ ngủ mang khăn quàng cổ a! Ahahaha, cười chết em!”

Hách Liên Tình liếc nhìn đồ ngủ trên người mình, sắc mặt cứng đờ, muốn tức giận mà không được, lúng túng đứng đó.

Hắn mới vừa mới rời giường rửa mặt xong, chuẩn bị tìm quần áo trong tủ để thay thì thấy có hai cái khăn quàng cổ. Không biết vì sao, cảm giác đầu tiên của hắn chính là đây là Hàn Dạng mua cho hắn.

Mừng quá hoá cuồng, hắn trực tiếp cầm khăn quàng cổ lên thử, cũng không đoái hoài tới áo ngủ trên người mình. Sau khi thử bản thân thấy rất được, lại không nghĩ rằng bị Hàn Dạng tỉnh lại phát hiện.

Trong lòng có bao nhiêu xấu hổ không giải thích được.

“Em cười đủ chưa?” Hách Liên Tình nghiêm mặt nhìn Hàn Dạng.

“Được rồi được rồi!” Hàn Dạng ở trong chăn lấy tay ngắt đuôi mình một cái, ai ui, nhin cười thật là khó chịu.

“Mua khăn quàng cổ xấu như vậy, đây là thẩm mỹ trong thôn em sao?” Thái độ Hách Liên đại gia rõ ràng đối với cậu không hài lòng, “Còn có mặt mũi mà cười.”

“Xấu như vậy mà anh còn mang.” Hàn Dạng phản bác, cậu cảm thấy rất dễ nhìn a.

“Em xấu như vậy anh còn cười đây.” Hách Liên Tình cười lạnh nói.

“.....”

Chuyện cãi nhau người thắng vĩnh viễn là Hách Liên Tình. Hàn Dạng trợn tròn mắt, anh đẹp, anh Thiên tiên, anh Tình Cách Cách.

Hách Liên Tình hừ một tiếng, đi tìm quần áo trong tủ đổi.

Hôm nay Hàn Dạng không có lớp, không vội mà rời giường. Cậu nửa người dựa vào giường nhìn Hách Liên Tình ở trước mặt mình thay quần áo, thưởng thức vai rộng eo thon chân dài của hắn.

Hách Liên Tình biết cậu đang nhìn, cố ý thay quần áo chậm lại, ung dung thong thả mặc quần áo. Lúc thắt dây lưng xong xuôi mới quay đầu lại, ghét bỏ mà nhìn cậu nói, “Nhanh chùi nước miếng, chần đều bị em làm ướt đầm.”

Hàn Dạng mới không thể để hấn dễ dàng làm lay động như thế, vén chăn lên xuống giường cầm cái khăn quàng cổ màu xám tro trên thành ghế lên, đi tới trước mặt Hách Liên Tình, nói, “Thử xem cái này, em cố ý giúp anh chọn.”

Hách Liên Tình muốn làm như ghét bỏ hai câu khăn quàng cổ xấu, vừa nghe cậu dụng tâm như thế liền đem lời nói nuốt trở về, hơi cúi đầu để cậu giúp mình quàng lên.

Hàn Dạng cẩn thận giúp Hách Liên Tình đem khăn quàng cổ chỉnh lại. Cậu hơi cúi đầu, từ góc độ của Hách Liên Tình nhìn xuống khuôn mặt bị mái tóc che đi của cậu, chỉ thấy chóp mũi.

Ánh mắt Hách Liên Tình đặt tại ngón tay Hàn Dạng chuyển một vòng, cuối cùng trở lại phần trán bị tóc mái che đi. Nhìn mấy giây, đưa tay vén tóc mái Hàn Dạng lên cao, cúi đầu hôn cái trán của cậu.

Dấu môi ấm áp ở trên trán làm tay Hàn Dạng dừng lại, ngẩng đầu nhìn hấn.

Hách Liên Tình như không có chuyện gì xảy ra mà thu tay về, ánh mắt nhìn xung quanh.

Hàn Dạng cười nhẹ, đè ép vạt áo, lui lại hai bước nhìn một chút, liền từ trong túi quần áo lấy ra áo khoác đưa cho Hách Liên Tình mặc vào.

Hách Liên Tình tùy ý cậu thao túng, phối hợp giơ tay.

“Tốt!” Hàn Dạng sửa sang lại cổ áo, đi quanh hấn vài vòng, hài lòng gật đầu, “Phi thường soái!!!”

Khăn quàng cổ đeo vào trên người Hách Liên Tình xác thực rất tuần tú. Vóc người hấn kiên nghị, khí chất xuất chúng, lúc thường âu phục giày da đã cực kì có khí chất, bây giờ mặc vào áo ba-đờ-xuy phối với khăn quàng cổ đơn giản tự nhiên, khí chất liền tăng lên mấy lần.

Hách Liên Tình đối với ca ngợi của Hàn Dạng cực kì hưởng thụ, một tay cho vào trong túi hơi nghiêng người cho cậu thưởng thức.

Hàn Dạng sớm đã đem tâm tư ‘cầu kích lệ’ của hấn mò đến nhất thanh nhị sở, lập tức không chút nào keo kiệt mà khen ngợi một phen, đem Tình Cách Cách thổi phồng đến mức tâm hoa nộ phóng.

Sau khi ăn sáng xong Hách Liên Tình đưa Hàn Dạng về nhà chính mới đi làm, hôm qua lão gia tử gọi điện thoại đến nói cậu hôm nay qua chơi cờ.

Hàn Dạng cùng lão gia tử đến thư phòng, lão gia tử đã ngồi tại đó tự mình bày cờ tiêu khiển.

“Tới rồi.” Lão gia tử ngẩng đầu vẫy vẫy tay, “Tới tới.”

“Ông nội sớm an.” Hàn Dạng đi tới đối diện ông ngồi xuống, “Ngài ăn sáng chưa ạ?”

“Ăn rồi. Con đã ăn chưa, nói Chu thẩm làm cho?” Lão gia tử hỏi.

“Vừa mới ạ.” Hàn Dạng giúp ông dọn cờ, “Ngài đi trước hay là?”

“Cho con.” Lão gia tử nói.

Hàn Dạng cười cười, đi trước một bước.

Khoảng thời gian này thường đến đây bởi lão gia tử chơi cờ, tài đánh cờ của Hàn Dạng tiến bộ không ít, sau khi kết thúc một ván, lão gia tử cảm thán nói, “Có cơ hội có thể cùng ông nội con đánh một ván thì tốt.”

“Sẽ có cơ hội.” Hàn Dạng nói rằng.

Lão gia tử cười nói, “Còn chuyện khác, chuyện của con và A Tình chúng ta đều nhìn thoáng được, ông con ở bên kia cũng không phải vội.”

“Vâng.” Hàn Dạng cười cười. Kỳ thực cậu cũng định trở về ăn Tết rồi cùng ông nội nói chuyện Hách Liên Tình, con đường của hai người, cậu không thể để Hách Liên Tình một mình tiến lên.

Buổi trưa ăn cơm xong Hàn Dạng liền về trước, bởi vì lúc trước nhận thiết kế trang web còn có chút việc phải xử lý.

Biết cậu vừa học vừa làm, Mạc Tố Á vừa vui mừng vừa đau lòng, lúc tiễn cậu đi về liền sờ tóc bên tai cậu, nói, “Không cần quá mệt mỏi, kiếm tiền nuôi gia đình cứ để Tình nhi làm đi, hấn da dày thịt béo, không sợ khổ.”

Hàn Dạng thấp một ngọn nến cho Hách Liên Tình bị chính mẹ của mình ghét bỏ, gật gật đầu, cười nói, “Con biết, khí trời lạnh mẹ mau vào đi thôi.”

Mạc Tố Á dặn dò cậu một phen mới vào trong nhà, Hàn Dạng ngồi trên xe đã chuẩn bị tốt rồi đi.

Trên đường trở về, trong lòng Hàn Dạng vẫn luôn ám áp. Sự thấu hiểu của lão gia tử, Mạc Tố Á thương yêu, đặc biệt là Hách Liên Tình luôn ở bên bảo vệ.

Có lúc cậu không nhận được nghĩ, mình có tài cán gì mà có thể gặp được bọn họ, dành cho mình quan ái mà mình chưa bao giờ dám hy vọng xa vời.

Có lẽ là đem vận may đời sau xài hết đi. Hàn Dạng nhìn ngoài cửa sổ nghĩ.

**

Buổi chiều sau khi xử lý công việc xong, Hàn Dạng phát hiện mới chưa tới bốn giờ. Hách Liên Tình mấy ngày nay bận việc, hôm nay cũng nói không trở về ăn cơm tối, Hàn Dạng một mình lười làm cơm, muốn tiếp tục gọi thức ăn ngoài, nghĩ lại vẫn là ra cửa mua thức ăn.

Cậu quyết định vẫn là làm cơm tối rồi tiện đường đưa cho Hách Liên Tình một phần.

Đồ ăn ngoài chợ so với trong siêu thị tươi hơn nhiều, Hàn Dạng mua không ít, cả phần cho ngày mai cũng chuẩn bị. Cậu gọi điện thoại cho Tiểu Trần, xác nhận Hách Liên Tình vẫn đang ở công ty, buổi tối không cần xã giao.

Sợ Hách Liên Tình chờ lâu, Hàn Dạng mua xong đồ ăn trở về bắt đầu động thủ, cậu đem bữa tối đã chuẩn bị xong toàn bộ đặt trong hộp đựng thức ăn ra cửa.

Đứng dưới công ty, Hàn Dạng ngẩng đầu nhìn toà nhà cao tầng. Trước khi quen biết Hách Liên Tình, cậu đã từng nghĩ sau khi tốt nghiệp sẽ tranh thủ tiến vào tập đoàn Hách Liên công tác, không nghĩ tới không có tiền vào làm việc, ngược lại cùng Hách Liên Tình kết hôn.

Nghĩ tới đây Hàn Dạng không khỏi cảm thán nhân sinh khó lường. Cậu đi vào đại sảnh tầng một, gọi cho Tiểu Trần, bởi vì cậu không có hẹn trước.

Sau khi cúp điện thoại, Tiểu Trần rất nhanh liền xuống lầu đón cậu.

“Đã làm phiền anh.” Hàn Dạng nói với Tiểu Trần.

“Không phiền, ngàn vạn lần đừng nói như vậy. BOSS đang bận, vẫn chưa ăn cơm, ngài tới rất vừa vặn.” Tiểu Trần nói, mang cậu đi vào trong thang máy.

“Anh không nói với hấn tôi đến đây chứ?” Hàn Dạng hỏi, cậu định cho Hách Liên Tình một bất ngờ.

“Đương nhiên không có, ngài yên tâm.” Tiểu Trần hiểu rõ mà cười nói.

“Cảm ơn.” Hàn Dạng nói, nhớ tới Hách Liên Tình gần đây thường hay tặng ca, liền hỏi, “Gần đây các anh rất bận sao?”

“Hạng mục mới muốn bắt đầu khánh thành, ngày mai tổ chức tuyên bố, cho nên BOSS khá bận.” Tiểu Trần nói.

Hàn Dạng gật gật đầu, không có hỏi lại.

Thang máy đến tầng cao nhất thì dừng lại, Hàn Dạng nói, “Tôi tự mình đi là được, anh cứ đi làm việc đi.”

Tiểu Trần gật gật đầu, dè lại cửa thang máy nói với Hàn Dạng, “Phòng làm việc ở phía cuối bên trái.”

“Vâng, cảm ơn.” Hàn Dạng đáp, đi về phía văn phòng.

Phòng làm việc của Hách Liên Tình ở phía cuối, bên phải có phòng hội nghị, phòng tiếp tân, phòng chờ, không gian lớn vô cùng. Tiểu Trần nói bên trái là phòng của Hách Liên Tình, như vậy tương đương với chiếm một phần ba không gian.

Hàn Dạng ở trước cửa văn phòng dừng lại, phát hiện cửa khép hờ, bên trong truyền ra thanh âm, “Cậu vẫn còn gạt Hàn Dạng sao?”

Thanh âm này có chút quen tai, Hàn Dạng nghe thấy tên của mình, tay đang muốn gõ cửa ngừng lại, tiếp đến liền nghe Hách Liên Tình nói, “Cậu quản nhiều quá.”

“Tôi cũng là vì muốn tốt cho cậu thôi.” Thanh âm kia nói, “Chà chà, người từ cấp ba đã nhớ mãi không quên đến bây giờ, cậu cũng thật chung tình!”

“Đừng nhiều lời, đưa đồ xong có thể lặn.” Hách Liên Tình không khách khí nói.

“Được được được! Cậu tình nguyện là được.”

Có ý gì? Cái gì cấp ba? Vì sao lại nhắc tới chính mình? Hàn Dạng sửng sốt một chút, đối với ý tứ trong lời nói của bọn họ cảm thấy khó hiểu.

Lại nghe được thanh âm kia nói, “Tôi đi trước, có việc thì gọi điện thoại.”

“Cút đi.” Hách Liên Tình nói.

Hàn Dạng nghe thấy lời của bọn họ còn có tiếng bước chân, lùi lại mấy bước, nhìn người từ bên trong đi ra. — là Từ Lạc Chiêu.

Chẳng trách cảm thấy thanh âm nghe quen tai. Hàn Dạng nghĩ thầm.

Từ Lạc Chiêu nhìn thấy cậu đầu tiên có chút bất ngờ, nhưng khi nhìn thấy hộp cơm trên tay cậu liền tiện tay đóng cửa lại.

“Chào anh.” Hàn Dạng lên tiếng cùng y hỏi thăm một chút.

“Chào.” Từ Lạc Chiêu cười nói, “Đưa cơm cho A Tình sao?”

“Ừm, không quấy rối các anh chứ?” Hàn Dạng hỏi.

“Đương nhiên không có, bất quá...” Từ Lạc Chiêu ngừng một chút, dùng giọng khẳng định nói, “Cậu vừa mới nghe được đi?”

Hàn Dạng cũng không phủ nhận, “Nghe được một chút.”

“Tò mò chúng ta đang nói chuyện gì sao?” Từ Lạc Chiêu hỏi.

Hàn Dạng chần chờ một lúc, Từ Lạc Chiêu cũng không chờ cậu trả lời, thấp giọng nói một câu.

Hàn Dạng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn y, y nở nụ cười, “Trở về tìm xem, có kinh hỉ.” Nói xong cũng bỏ về trước.

Hàn Dạng đứng tại chỗ cũ vài giây, gơ tay gõ cửa một cái, đẩy cửa đi vào.

Lúc cậu đi vào Hách Liên Tình còn đang cúi đầu đọc văn kiện, tưởng Từ Lạc Chiêu đã trở lại, cũng không ngẩng đầu lên mà nói, “Còn có chuyện gì?”

Hàn Dạng không hề trả lời, chờ hần phát hiện mình.

Qua mười mấy giây, Hách Liên Tình mới dừng lại động tác đọc văn kiện, vừa ngẩng đầu liền thấy Hàn Dạng đang đứng ở đối diện. Hần có chút sửng sốt, bật thốt lên, “Sao em lại ở chỗ này?”

“Đến đưa thức ăn cho anh.” Hàn Dạng gơ tay đang cầm hộp cơm lên, cười nói.

Nhìn thấy Hàn Dạng mang theo hộp cơm cười với mình, Hách Liên Tình cảm giác uể oải cả một ngày trong nháy mắt biến mất không còn thấy tăm hơi.

Từ khi đăng ký kết hôn đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Hàn Dạng tới đưa cơm cho hắn, vẫn là trong tình huống hắn không biết gì hết.

Ông xã tăng ca, bà xã chủ động đến đưa cơm.

CMN đây quả thực là nội dung của phim thần tượng vô bổ mà.

Nhưng mà khéo miệng Hách Liên Tình lại không khổng chế được cong lên, suýt chút nữa liền huyết sáo.

Bởi vì là cơm tối cho hai người, Hàn Dạng mang theo đủ phần, ngoại trừ bốn món ăn, cậu còn dùng bình giữ ấm mang theo canh.

Hách Liên Tình nhìn cậu đem đồ ăn lấy ra, hơi kinh ngạc, “Nhiều như vậy? Em cho anh là heo sao?”

Hàn Dạng đem hộp cơm lấy về, “Em cũng chưa có ăn.”

Nghe thấy cậu nói vậy phản ứng đầu tiên Hách Liên Tình chính là cậu muốn ăn cùng mình, vì vậy trong lòng bỗng dưng nở ra một đám hoa nhỏ, nhưng rất nhanh hắn liền nghĩ đến một chuyện khác.

Ngẩng đầu nhìn phát hiện đã bảy giờ tối, Hách Liên Tình cau mày nói, “Lần sau ăn xong rồi tới.”

Hàn Dạng biết hắn là lo lắng cho dạ dày của mình, liền nói, “Trước khi tới em đã ăn một chút bánh ngọt.”

Hách Liên Tình nghe vậy mới hài lòng gật đầu, kéo cậu đến một bên ngồi xuống ăn cơm.

“Hôm nay em đi chợ mua, đặc biệt mập.” Hàn Dạng chỉ chỉ cua đồng, “Anh ném thử đi.”

Hách Liên Tình uống nửa chén canh, cầm cua đồng lên lột, Hàn Dạng hấp cua độ lửa vừa đủ, sau khi xé ra liền thấy thịt của tươi mới, xác thực rất ngon. Hắn lột một khối nhỏ nhét vào trong miệng Hàn Dạng.

“A!” Hàn Dạng theo bản năng cắn chặt, “Anh không ăn sao?”

“Ăn.” Hách Liên Tình nói xong liền cúi đầu hôn cậu.

Hàn Dạng trợn mắt, thịt cua trong miệng bị Hách Liên Tình dùng đầu lưỡi đẩy vào, đầu lưỡi trơn trượt quần lấy đầu lưỡi cậu trên đùi.

Có lẽ là so với việc đem tâm ý nói ra thì việc cùng đối phương thân cận càng thêm yêu thích. Hàn Dạng không có chống cự, nhắm mắt lại, thuận theo mà hơi ngửa đầu cùng Hách Liên Tình hôn môi, đầu lưỡi thăm dò mà giật giật, chậm rãi đáp lại.

Qua khoảng nửa phút, Hách Liên Tình hôn đã rồi, thịt cua trong miệng Hàn Dạng cũng cướp đi. Hắn tùy ý nhai hai lần liền nuốt xuống, nhìn Hàn Dạng nói, “Mùi vị cũng được.”

Cũng không biết hắn nói là mùi vị thịt cua hay là cái gì, Hàn Dạng mặc dù đối với việc hắn không biết xấu hổ biết cực kì rõ, nhưng bên tai vẫn không khổng chế mà đỏ lên, cúi đầu ăn cơm.

Tâm tình Hách Liên Tình khoái trá, động thủ giúp cậu đem thịt cua lột hết.

Sau khi ăn xong, Hách Liên Tình tiếp tục công việc, Hàn Dạng muốn giúp hắn, nhưng chưa quen thuộc nên cũng không giúp đỡ được.

Hách Liên Tình nhìn cậu có chút ngượng ngùng, sờ sờ tóc cậu nói, “Đi chơi đi, lát nữa anh sẽ dạy em.”

Hàn Dạng gật gật đầu, cầm điện thoại di động của hắn chơi.

Hách Liên Tình phê xong một văn kiện, ngẩng đầu liền thấy Hàn Dạng cúi đầu chơi điện thoại di động, miệng khẽ cười.

Tò mò không biết cậu đang nghịch cái gì, Hách Liên Tình đứng dậy đi tới bên cạnh cậu, chống lên lưng ghế sofa, cúi người nhìn một chút. Thấy rõ cậu đang làm gì liền có chút cảm nín.

Hàn Dạng dùng điện thoại di động của Hách Liên Tình chỉnh tín hiệu là ‘Tình Cách Cách’, mà cậu gọi là ‘Tiểu Cá Mắm’, một mình tự đóng hai vai, trò chuyện đến không biết trời trăng mây gió.

Hàn Dạng cầm hai cái điện thoại di động nhìn hắn, hỏi, “Muốn chơi sao?”

“... Ngoan, tự mình chơi đi.” Hách Liên Tình sờ sờ đầu cậu, “Làm giảm trí thông minh của anh.” Nói xong cũng trở lại tiếp tục công việc. (Nói xéo bạn Mắm chơi trò thiếu não đây mà =]]]])

“.....” Hàn Dạng lườm hắt một cái, đem điện thoại di động vứt qua một bên, đổi Ipad chơi game.

Sau đó có người đi vào báo cáo công tác, Hàn Dạng định tránh đi, Hách Liên Tình lại để cho cậu tiếp tục ngốc, sau đó cùng người khác thảo luận.

Lúc thường hay thấy nhất là bộ dáng Hách Liên Tình phần nộ, biệt nữ, ngạo kiều, trào phúng, ôn nhu, lưu manh, còn đây là lần đầu tiên Hàn Dạng thấy bộ dáng làm việc của hắn ở công ty.

Tuy rằng lúc thường Hách Liên Tình tình cờ cũng sẽ đem công tác mang về nhà xử lý, nhưng cảm giác so với bây giờ không giống nhau.

Trong lòng Hàn Dạng bỗng nhiên chợt lóe câu nói: Nam nhân đang nghiêm túc làm việc là đẹp trai nhất.

Một lát sau, Hách Liên Tình cầm tư liệu đi tới trước mặt Hàn Dạng, “Anh đi họp, em tự mình chơi đi, một hồi liền đến bên trong nghỉ ngơi.” Nói xong chỉ chỉ căn phòng nghỉ.

“Được.” Hàn Dạng gật gật đầu.

Lúc Hách Liên Tình trở về thì Hàn Dạng đã nằm ngủ trên ghế sofa, trên màn hình Ipad bên cạnh có một tiểu bí ngô trong game đã qua cửa.

Hách Liên Tình sợ cậu bị cảm lạnh, khom lưng ôm cậu lên.

Hàn Dạng tỉnh lại, phát hiện mình bị hắn ôm, dụi mắt nói, “Đã họp xong rồi sao?”

“Ừm.” Hách Liên Tình nói, “Không phải nói em vào trong ngủ sao? Lúc nào cũng đợi anh trở về ôm.”

“Anh cả nghĩ quá rồi.” Hàn Dạng vỗ vỗ vai hắn, “Em chỉ là mới vừa chớp mắt một chút, thả em xuống đi.”

“Thỏa mãn lão bà là nghĩa vụ của lão công.” Hách Liên Tình không hề bị lay động, ôm cậu đi vào phòng nghỉ.

Câu nói này có nghĩa khác, đối với cái phẩm cách của người này, Hàn Dạng lựa chọn giữ yên lặng.

Hách Liên Tình đem Hàn Dạng đặt lên trên giường, thuận thế một tay chống giường đem người đè xuống hôn mấy lần mới đứng dậy nói, “Ngủ tiếp một chút, lát nữa hết bận sẽ gọi em.”

“Được.” Hàn Dạng gật gật đầu, chờ Hách Liên Tình ra ngoài liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lúc hai người trở về đã mười hai giờ đêm, Hàn Dạng bởi vì ở công ty ngủ qua nên cả người đều rất có tinh thần.

Cậu ở trên giường xoay xoay người, trong lòng nhớ lại câu nói của Từ Lạc Chiêu, thế nào cũng ngủ không được.

Lúc này Hách Liên Tình vẫn còn đang tắm, cậu do dự vài giây, liền vén chăn xuống giường đi đến thư phòng. (Bí mật gì của anh Cách đây nè?)

23. Chương 23: Em Khi Nào Thì Muốn Cùng Anh Chuẩn Bị Hôn Lễ?

“Cậu đi đến gần kéo thứ hai bên trái phía trên tủ sách tìm xem, nơi đó có cái hộp nhỏ, bên trong có đáp án mà trong lòng cậu muốn biết.”

Hàn Dạng đứng trước tủ sách, lời của Từ Lạc Chiêu ngày hôm nay luôn vang lên trong đầu. Tủ sách Hách Liên Tình có chút cao, cậu dựa vào cái thang bên cạnh leo lên, ở ngăn kéo thứ hai bên trái thứ hai tìm được cái hộp mà Từ Lạc Chiêu nói.

Cái hộp gỗ hình vuông cổ điển, trên mặt hộp có hoa văn phi thường tinh xảo đẹp đẽ.

Hàn Dạng lấy được nó có chút sốt sắng, tay run rẩy, cảm giác như mình đang nhìn đến đồ vật gì thần bí lắm.

Cậu không nhanh chóng mở hộp ra, chỉ là yên lặng nhìn nó, trong lòng có hai thanh âm bất đồng giằng co ‘Mở’ cùng ‘Không mở’ như hai con đường mở ra trước mắt cậu.

Lý trí nói cho cậu biết làm như vậy là không đúng, không được Hách Liên Tình đồng ý mà đã nhìn trộm riêng tư của hắn thật không tốt.

Thế nhưng tình cảm lại nói cho cậu, vật này hẳn là liên quan đến mình, không phải thì Từ Lạc Chiêu cũng sẽ không nói cho cậu.

Hơn nữa cậu muốn biết đáp án mà Từ Lạc Chiêu nói, rốt cuộc tại sao lúc trước Hách Liên Tình muốn cùng mình ký kết ước như vậy.

Không nghi ngờ chút nào, cuối cùng tình cảm chiến thắng lý trí. Hàn Dạng hít một hơi thật sâu, từ từ mở hộp ra. Cái khoá trên hộp ở trong tay cậu phát ra tiếng ‘Lạch cạch ——’ nhỏ nhỏ, trong nháy mắt đó, Hàn Dạng nghe được trong lòng mình vang vọng.

Ngoài dự đoán của cậu, trong hộp cũng không có đồ vật gì đặc biệt, phía trên là một tờ báo cũ kỹ, màu sắc có chút ố vàng.

Hàn Dạng khi nhìn thấy tờ báo thì hơi run rẩy, không hiểu Từ Lạc Chiêu nói cậu xem cái này là có ý gì. Cậu đem báo lấy ra, nhìn thấy ngày tháng ở phía trên: Ngày 25 tháng 7 năm 20xx.

—— đây là tờ báo một năm trước.

Tại sao Hách Liên Tình lại quý trọng mà đem một tờ báo cũ như vậy cất giữ? Hàn Dạng không rõ.

Cậu đem hộp trả về, lấy báo mở ra, thấy được trên trang bìa viết —— Hách Liên Tình – Người thừa kế tiếp theo của tập đoàn Hách Liên được mời có mặt tại Cuộc thi thiết kế trang web game offline dành cho thanh thiếu niên, tập đoàn Hách Liên dự định đặt chân vào lĩnh vực game online?!

P phía dưới tiêu đề là hình ảnh Hách Liên Tình chiếm một phần ba mặt giấy.

Hàn Dạng, “.....” Tại sao Tình Cách Cách tự luyện đến độ muốn đem tờ báo có in hình của mình cất vào trong hộp? Lễ nào Tình Cách Cách không chỉ là ngạo kiều mà còn là tự luyện cuồng?

Biết rõ là không phải nhưng nghĩ tới đây Hàn Dạng không nhịn cười được, nhìn kỹ Hách Liên Tình mấy năm trước. Hách Liên Tình trong hình cùng dáng vẻ hiện tại không có nhiều biến hóa lớn, ngũ quan vẫn rất tuấn tú, biểu tình lạnh lùng, chỉ là bây giờ ngũ quan và khí chất thoát nhìn lại càng thuần thực cùng trầm ổn.

Nhìn bức ảnh, Hàn Dạng đột nhiên có chút tò mò mấy năm trước Hách Liên Tình là bộ dạng gì, có phải là cũng giống như hiện tại ngạo kiều miệng tiện.

Hắn là vậy đi, e rằng hắn là trời sinh đã thế rồi. Hàn Dạng nghĩ thầm, đưa ánh mắt thả lại trên nội dung tờ báo.

Nội dung đưa tin là cuộc thi thiết kế trang web game năm năm một lần, Hách Liên Tình lúc đó là khách quý được mời bị nhiều truyền thông đại lực chú ý, cũng không ít người suy đoán hẳn được mời có mặt tại cuộc thi như vậy có chủ ý định hướng cho công ty đặt chân vào lĩnh vực như vậy hay không.

Hàn Dạng không tin nội dung của nó, với thực lực của tập đoàn Hách Liên, nếu quả thật muốn đặt chân vào lĩnh vực game online, cũng không đến nỗi đặt mắt vào một cuộc thi thiết kế trang web game dành cho thanh thiếu niên không lớn không nhỏ như vậy... Từ từ! Hàn Dạng bỗng dừng nhớ ra cái gì đó, đưa mắt dời lên tiêu đề tờ báo nhìn hai lần.

Hàn Dạng ngây ngẩn cả người, năm 20xx... Đây không phải là năm cậu từng tham gia thi đấu sao?

Lúc ấy vừa đúng thời gian nghỉ hè của năm nhất cao trung, cậu và đứa con của giáo viên chủ nhiệm cùng hợp thành một đội tham gia cuộc thi này, lúc đó còn đạt được giải khuyến khích Sáng tạo.

Lên cấp ba Hàn Dạng mới đến L thị, do hoàn cảnh gia đình, giáo viên chủ nhiệm đối với cậu rất chiều chuộng, mà con của giáo viên chủ nhiệm vừa vặn cùng lớp với cậu, thành tích so với cậu tốt hơn rất nhiều, chèn

lệch nghiêm trọng, sau khi quen biết Hàn Dạng liền giúp cậu học bù, cũng là bởi vì đối phương, cậu bắt đầu tiếp xúc đến máy tính.

Lần tham gia thi đấu đó là ngoài ý muốn, cậu không quen thao tác máy tính, không thể giúp đỡ gì nhiều, nhưng đầu óc cậu linh hoạt, cung cấp rất nhiều phương pháp cùng hướng đi mới, chủ đề tác phẩm tham gia thi đấu đó là cậu nghĩ ra, còn thiết kế ra là đối phương cùng một đội viên khác. Không nghĩ tới cuối cùng lại nhận được giải thưởng.

Hàn Dạng còn nhớ lúc đó tất cả mọi người cùng chụp ảnh lại, hiện tại bức ảnh vẫn còn đặt trên bàn ở nhà cậu, ông nội thường đem ra xem, nói đến cái này còn cao hứng hơn cả cậu.

Chỉ là tại sao tờ báo năm đó lại ở chỗ này? Hàn Dạng tiếp tục nhìn xuống, phía cuối nội dung là một tấm ảnh chụp chung, cậu đứng ở hàng thứ nhất ngoài cùng bên trái, mặc áo trắng quần đen, biểu tình có chút cau nộ.

“... Bên trong có đáp án cậu muốn biết.”

Lời nói của Từ Lạc Chiêu lại một lần nữa vang lên, một ý nghĩ hoang đường trong đáy lòng Hàn Dạng chậm rãi hình thành, cậu hơi há miệng, không dám tin nhìn vào tờ báo, cảm thấy suy đoán trong lòng mình thật vô lí.

“... Làm sao có khả năng?” Hàn Dạng thì thào, đem tờ báo lung tung gấp kỹ, lấy hộp tới, phát hiện bên trong còn có thêm hai tờ báo khác, cùng thời gian với tờ vừa này. Ngoại trừ báo ra còn có vài tấm hình, không có tấm nào là không phải ảnh lúc đó cậu dự thi cả.

Trong lòng đập ‘Bang bang bang ——’, giống như là muốn nổ tung, mang theo rung động không có cách nào áp chế. Hàn Dạng cẩn cẩn dục dục sờ lên những bức hình kia, lúc đụng đến cảm giác đầu ngón tay đều nóng lên.

Giống với nội dung lần trước mà cậu nhìn thấy quyển bút kí, cái hộp trong tay bây giờ giống như nặng ngàn cân, như có một bàn tay vô hình lại một lần nữa đem nội tâm Hàn Dạng dời sông lấp biển. (Cái giống ở đây là nói về cảm xúc chứ nội dung hai cái không liên quan gì đến nhau đâu nha:3)

Cậu cho là khi ở chung đã dần dần biết tình cảm sâu đậm của Hách Liên Tình, lại không ngờ rằng đó chỉ là một phần thật nhỏ nhoi.

“Hàn Dạng.” Bên ngoài truyền đến thanh âm Hách Liên Tình làm thức tỉnh Hàn Dạng. Cậu nhìn ra cửa, đem báo cùng bức ảnh trả về chỗ cũ, nhanh chóng leo xuống, ba bước thành hai bước chạy ra thư phòng.

Hách Liên Tình đứng ở cửa phòng, trên cổ vắt cái khăn mặt, thấy Hàn Dạng từ thư phòng đi ra liền nói, “Tối rồi còn không ngủ mà chạy đến đây làm gì? Lại đây.”

Trong đầu Hàn Dạng bây giờ đều là những bức ảnh trong hộp, nhìn thấy Hách Liên Tình bước chân cậu dừng một chút, sau đó làm một chuyện mà sau này nhớ lại cậu đều cảm thấy mặt mũi của mình đều đã vút về trong thôn rồi.

Cậu bước nhanh tới chỗ Hách Liên Tình, cuối cùng trực tiếp vô tới ôm lấy hắn. Đúng, cả người cậu nhào tới, trực tiếp nhảy lên người Hách Liên Tình, hai chân kẹp lấy eo hắn, ôm thật chặt cổ của hắn.

Hách Liên Tình bị cậu dọa sợ hết hồn, lui về phía sau vài bước mới đứng vững lại, hai tay nhanh chóng nâng mông cậu ôm lên.

“Ui!” Mặt Hách Liên Tình bị trán cậu cụng một phát, hít vào một hơi tức giận nói, “Muốn ôm lấy chồng hay mưu sát chồng đây hả?”

Hàn Dạng không hề trả lời hắn, hai tay ôm càng chặt, đem mặt chôn ở cổ hắn không ngừng mà thấp giọng kêu ‘Hách Liên Tình’.

“Làm sao vậy?” Hách Liên Tình phát hiện cậu có gì đó không đúng.

Hàn Dạng khịt khịt mũi, có chút khàn giọng hỏi, “Tại sao anh đối với em tốt như vậy?”

“Tại sao ư.” Hách Liên Tình nghĩ một hồi nói, “Có lẽ bởi vì anh là một nam nhân tốt, không muốn nhìn em khóc nhè, quá khó coi.”

Nói vậy, trong lòng Hàn Dạng nói, rõ ràng là thích em, còn thích lâu như vậy.

Hàn Dạng cũng không vạch trần hẳn, nếu Hách Liên Tình muốn gạt, cậu liền lựa chọn làm như mình chưa từng phát hiện chuyện này.

“Hách Liên Tình...” Ôm một hồi, Hàn Dạng mở miệng kêu một tiếng.

“Hm?” Hách Liên Tình đáp.

“Anh trước tiên thả em xuống đã.” Hàn Dạng nói, tư thế như vậy quá ám muội, luôn có cảm giác như đang làm vận động gì đó không hài hòa.

“Thả em xuống dưới?” Hách Liên Tình nhú mày, “Vừa nãy ai như hỏa tiễn nhào lên vậy?”

Hàn Dạng bị hắn nói cho đỏ mặt, vừa nãy cậu quá kích động, khi biết được bí mật lớn sâu trong lòng của Tình Cách Cách làm cho cậu không kìm nén được, làm ra chuyện xấu hổ như vậy.

“Hm? Khí thế lúc nãy bay đi đâu rồi?” Tay Hách Liên Tình ác liệt mà xoa nắn hông cậu, “Sợ?”

Phát hiện Tình Cách Cách thăm mền mình, kích động vẫn chưa có tắt, Hàn Dạng bị hắn nắn bóp, đầu óc nóng lên, nâng mặt hắn quyết đoán hôn một cái, lung tung mà va chạm vào môi hắn.

Hách Liên Tình bị phương thức hôn môi như cú liếm này làm cho cảm nín, trực tiếp ôm người áp lên giường, đảo khách thành chủ.

Đồ vật vừa nãy làm Hàn Dạng bị kích quá lớn, cậu muốn cùng Hách Liên Tình thân cận hơn một chút, gần hơn một chút, muốn cùng hắn hòa làm một thể, chỉ có như vậy mới có thể bình phục nội tâm cuồng triều của cậu.

Đây có lẽ là lần hai người tận hưởng nhất, thân thể kết hợp giống như linh hồn kêu gọi, làm cho tâm linh của hai người đều run rẩy, hận không thể đem đối phương khảm tiến vào bên trong thân thể chính mình.

**

Hôm sau lúc Hàn Dạng tỉnh lại Hách Liên Tình đã ra ngoài, hôm nay công ty có hạng mục mới tuyên bố, hẳn nhất định phải có mặt.

Bên gối tựa hồ vẫn còn khí tức của Hách Liên Tình, Hàn Dạng ôm lấy gối hắn hít một hơi thật sâu, cảm giác như mình được loại khí tức này bao quanh, cực kỳ thoải mái.

Nằm trên giường một hồi, Hàn Dạng đến hơn mười giờ mới rời giường rửa mặt, bởi vì hợp báo của Hách Liên Tình mười một giờ mới phát.

Trong phòng bếp có bữa sáng mà Hách Liên Tình sáng sớm mua về, Hàn Dạng lấy sữa bò vẫn còn nóng cùng bánh trứng với xiu mại ra, mở tivi chuyển đến kênh truyền hình trực tiếp mà Hách Liên Tình tuyên bố.

Hiện tại thời gian còn chưa tới, Hàn Dạng vừa ăn điểm tâm vừa chờ, chờ cậu ăn xong điểm tâm cũng đã vừa lúc, Hách Liên Tình xuất hiện trong buổi họp báo.

Hàn Dạng phát hiện cho dù trong tình huống như vậy, thái độ Hách Liên Tình vẫn thờ ơ, đối với vấn đề của phóng viên trả lời cũng rất giản tiện, có lúc thậm chí là một hai chữ, đơn giản cộc lốc tới cực điểm.

Buổi họp báo theo an bài mà tiến hành, thế nhưng có một số phóng viên địa phương bất quá (nhiều chuyện), gần đến lúc kết thúc, một phóng viên đột nhiên đưa ra câu hỏi hoàn toàn không liên quan đến đề tài phỏng vấn, gã nói, “Hách Liên tiên sinh, theo tin tức đáng tin nói quãng thời gian trước ngài đã bí mật đăng ký kết hôn rồi có đúng không?”

Cái đề tài này vừa mới nói ra, hiện trường ồ lên một mảng, những phóng viên khác cũng dồn dập đặt câu hỏi phụ họa.

Nhân viên bên phòng Quan hệ Xã hội của tập đoàn Hách Liên thấy thế lập tức nói sang chuyện khác, Hách Liên Tình gơ tay ngăn bọn họ, ngoài dự đoán của mọi người mà trả lời một câu, “Nếu cậu nói là tin tức đáng tin thì hỏi tôi làm gì?”

Biểu tình lúc Hách Liên Tình nói câu nói này vẫn lạnh lùng, giống như đang nhìn một tên ngốc.

“Hách Liên tiên sinh, xin hỏi ngài đã thật sự kết hôn rồi sao? Hay chỉ là lời đồn?” Phóng viên tiếp tục đặt câu hỏi.

Ngón tay Hách Liên Tình gõ bàn một cái, im lặng một lát mới nói ra một chữ, “Đúng.”

Câu trả lời này của hắn làm cho hiện trường bỗng dưng lắng xuống, lập tức càng náo nhiệt hơn, không ít phóng viên giành trước vấn đề, “Xin hỏi ngài lúc nào đăng kí? Cho đến nay vẫn không thấy ngài cử hành hôn lễ, xin hỏi đối với lễ cưới có tính toán gì? Mạo muội hỏi một câu vợ của ngài là mỹ nhân nào? Có người nói đã nhìn thấy ngài và một thanh niên xuất hiện tại cục Dân Chính là thật hay giả?”

Hàn Dạng không nghĩ tới Hách Liên Tình sẽ ở cuộc họp báo mà công khai thừa nhận chuyện chính mình đã kết hôn, kinh ngạc nhìn hắn qua tivi, thấy hắn ung dung thong thả mở miệng, “Đăng kí lúc nào đây là chuyện riêng của tôi. Còn lễ cưới, tôi cũng muốn hỏi cái người hiện tại đang xem tivi kia một chút.” Hách Liên Tình hất cằm lên, giống như xuyên qua màn hình mà nói với Hàn Dạng, “Em khi nào thì muốn cùng anh chuẩn bị hôn lễ?”

Chiếc đĩa trong tay Hàn Dạng xoay quanh vòng rồi rớt xuống bàn, không dám tin mà nhìn tivi, sau khi Hách Liên nói xong câu nói kia liền đứng dậy rời khỏi hiện cuộc họp báo, phóng viên phía sau hắn muốn chạy theo thì bị bảo tiêu ngăn lại.

... Đây coi như là cầu hôn sao? Hàn Dạng che mặt, quả thực không cách nào hình dung cái cảm giác bị người nọ tại buổi họp báo cầu hôn, cả người không tốt chút nào hết!!!

Tình Cách Cách anh đây là muốn nổ oanh trời sao!!

Hàn Dạng hoàn toàn có thể tưởng tượng cái tiêu đề đầu báo của ngày hôm sau là gì...

24. Chương 24: Hàn Dạng Cầm Di Động Xoay Người Lại, Trong Đêm Thấy Ngoài Bức Tường Thấp Đây Rêu Phong Chính Là Hách Liên Tình

Sau khi thi xong Hàn Dạng không trực tiếp về nhà, bởi vì đợt trị liệu bên chỗ Trần Thanh Thanh vẫn chưa kết thúc.

Trước kia Hàn Dạng đều là ngồi tàu hỏa trở về, tiền vé tiện nghi, hơn nữa học sinh còn được giảm nửa giá, tuy rằng thời gian hơi dài nhưng có thể dùng vé giường nằm. Bất quá lần này Hách Liên Tình trực tiếp mua cho cậu vé máy bay, đến ngày đưa cậu tới sân bay.

Hách Liên Tình vốn là muốn cùng cậu trở về, thế nhưng cuối năm công ty khá bận, hắn tạm thời vẫn không đi được, chỉ có thể trưng ra bản mặt thối kinh khủng đi tiễn người.

“Đẹp trai như vậy thì đừng có lúc nào cũng thối mặt thế.” Hàn Dạng xoa xoa mặt Hách Liên Tình, chọc cười hắn.

Hách Liên Tình mặt không thay đổi nhìn cậu, im lặng biểu thị phần nộ.

Hàn Dạng đỡ lấy vai hắn ở trên môi hôn một cái, dỗ dành, “Em khi khai giảng sẽ trở lại, anh nhớ ở nhà bồi Tổ di bọn họ.”

Được cậu hôn một cái, sắc mặt Hách Liên Tình hơi tốt lên một chút, nhưng vừa nghe đến câu phía sau liền không vui, cứng rắn hỏi, “Khai giảng?” Bây giờ cho đến khi đi học lại còn gần một tháng.

“Em muốn ở nhà bồi ông nội nhiều một chút.” Hàn Dạng nắm lấy tay hắn, “Anh biết ông ấy ở nhà một mình rất cô đơn.”

Hách Liên Tình hừ một tiếng, thay đổi đề tài, “Suy nghĩ thế nào rồi?”

Hàn Dạng vừa nghe hần hỏi cái này, ho nhẹ một tiếng, nói, “Em về trước cùng ông nội nói chuyện.”

Vấn đề mà Hách Liên Tình hỏi chính là vấn đề mà lần trước hần nói tại buổi họp báo kia, tối hôm đó Hách Liên Tình trở về liền đem Hàn Dạng bức đến vách tường hỏi lại một lần. Đối với lễ cưới Hàn Dạng kỳ thực không có ý kiến, thậm chí có thể nói là mong đợi, dù sao cậu cũng muốn cùng người mình yêu có một lễ cưới chính thức. Thế nhưng trước đó cậu phải cùng ông nội thương lượng qua, nếu quả thật muốn làm, cậu hi vọng có ông nội ở đó, được ông chúc phúc.

Hách Liên Tình tự nhiên biết suy nghĩ của cậu, cũng biết cậu rất coi trọng thân nhân duy nhất này, nếu không hần đã sớm đem Tiểu Cá Mắm này trói đến giáo đường rồi!

Hàn Dạng thấy hần mím môi không nói lời nào, lấy ngón tay dè ép khóe môi của hần, cười nói, “Em bảo đảm sẽ rất nhanh, ông nội rất tốt, chắc chắn sẽ không ghét bỏ anh.”

“A.” Hách Liên Tình cười lạnh, “Ai ghét bỏ ai?”

“Ghét bỏ em.” Hàn Dạng lập tức đổi giọng, “Hài lòng chưa?” (Anh Mắm thật không có tiền đồ mà, định trước cả đời nằm dưới)

Hách Liên Tình lúc này mới hài lòng một chút, đưa tay đem khăn quàng cổ vấy trên cổ Hàn Dạng một vòng, nói, “Trở về nhớ mặc nhiều một chút, đợi anh đến đón em.”

“Có cái gì tốt mà...” Hàn Dạng bị ánh mắt sắc như dao của hần quét ngang, chuyển đề tài, “Được rồi, chờ anh tới đón.”

Lúc này đã đến giờ kiểm vé, Hàn Dạng kéo vali nói, “Em phải đi, anh mau trở về đi, lúc em đến nơi thì điện thoại cho anh.”

Hách Liên Tình đưa tay đem người ẩn vào trong ngực, ôm mạnh một cái, lúc này mới thả ra khoát tay, “Đi nhanh lên đi.”

Hàn Dạng đối với việc hần thủ thế như đuổi người cảm thấy buồn cười, kéo vali đi đến cổng kiểm soát.

Kiểm xong Hàn Dạng quay đầu lại, phát hiện Hách Liên Tình vẫn còn ở chỗ cũ nhìn về phía cậu, cậu vẫy vẫy tay với Hách Liên Tình, đối phương gật đầu, ra hiệu nhớ gọi điện thoại, lúc này mới quay người rời đi.

Về tới Y thị, vừa xuống sân bay Hàn Dạng liền gọi cho Hách Liên Tình, nói cho hần biết đã đáp máy bay, chuẩn bị đi trạm xe đổi xe về. Hách Liên Tình đang họp, căn dặn cậu đi đường cẩn thận liền cúp điện thoại.

Hàn Dạng đến trạm xe đổi xe, xe vừa đi được nửa đường liền gọi cho ông nội, nói cậu đang trên đường trở về.

Hàn Dạng chưa nói cho ông nội chuyện hôm nay cậu trở về, bởi vì trước đây mỗi lần cậu trở lại, ông sẽ ở cửa thôn chờ cậu, Hàn Dạng lo ông đợi lâu, quyết định không nói.

“Hôm nay con trở về, đang trên đường đến ạ.” Đã đến nửa đường, Hàn Dạng cũng không che giấu.

“Thật sao? Sao không nghe con nói? Để ông đi mua thức ăn nấu vài món ngon cho con!” Thanh âm của ông rất cao hứng.

“Không cần gấp gáp, con cùng ông đi.” Hàn Dạng cười nói.

“Được được được.” Ông vui cười hơn hở mà nói, “Tốt, hôm nay con trở về là quá tốt rồi, có chuyện này cho con trở về xác nhận một chút.”

“Chuyện gì ạ?” Hàn Dạng hỏi.

“Chờ con trở lại hần nói, trước tiên không nói a, tiền điện thoại rất quý, đi đường cẩn thận, biết không?” Ông đây là lần đầu tiên có chuyện bí mật muốn nói, nhưng trong lời nói hần là chuyện tốt.

“Vâng, ông đừng ra chờ con.” Hàn Dạng nói xong cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại xong cậu chuẩn bị ngủ liền thấy có một tin nhắn chưa đọc, Tình Cách Cách gửi tới. Hàn Dạng mở ra nhìn, là một tấm hình chú Cá mắm đang đeo một cái túi trên lưng đi dưới ánh nắng mặt trời.

Đây là hình dung cậu đi? Hàn Dạng cười ra tiếng.

Tiểu Cá Mắm: Hợp xong rồi?

Tình Cách Cách: Ủ, đến đâu rồi?

Tiểu Cá Mắm: Vừa tới nửa đường, anh từ đâu mà có nhiều cá mắm như vậy a?

Tình Cách Cách: Nuôi trong nhà.

Hàn Dạng bị hấn chọc cười, ôm điện thoại di động cùng hấn nhả tin. Tên của Hách Liên Tình là lần trước cậu chỉnh lại, gọi Tình Cách Cách, ảnh chân dung cũng là đồ trang sức trên đỉnh đầu của cách cách phim hoạt hình, mà tên của cậu là Tiểu Cá Mắm, ảnh chân dung là một con cá mắm phim hoạt hình. Hàn Dạng kí tên là: Tôi là Tình Cách Cách, mà Hách Liên Tình kí tên là: Tôi là Tiểu Cá Mắm. Có lần lên lớp tán gẫu bị Xá Trường thấy được, ánh mắt cay cay, nói cậu không cho cún FA như bọn họ một con đường sống.

Hàn huyền một hồi, Hách Liên Tình đi làm việc, Hàn Dạng đem điện thoại di động cất vào trong túi, nhắm mắt dưỡng thần.

Từ thành phố đến trấn là hai giờ, Hàn Dạng đến trấn tìm xe máy chở về trong thôn.

Xe đến cửa thôn Hàn Dạng liền xuống xe, đem về một ít đồ ăn vặt phân cho hai đứa nhỏ trước cửa thôn. Nhà Hàn Dạng cách cửa thôn không xa, chỉ năm phút đi bộ, đường trong thôn nay đã đúc thành đường xi măng, kéo vali cũng không khó đi.

Đến sân nhà, Hàn Dạng đẩy cửa đi vào gọi một tiếng, “Ông nội!” Cậu mới gọi xong thì có một ông lão dáng vẻ thấp bé từ trong phòng đi ra, mặc áo bông màu xanh quân đội, mang theo mũ bông cùng màu.

“Ai da, cháu ngoan rốt cuộc đã về rồi!” Ông vui cười hơn hở mà đi tới đón cậu, muốn tiếp nhận vali trong tay cậu.

Hàn Dạng tránh khỏi tay ông, cười nói, “Để con làm được, mau vào thôi, bên ngoài quá lạnh.”

“Đúng đúng đúng, mau vào sưởi ấm, dọc đường lạnh chết đi?” Ông kéo cậu vào trong phòng.

“Không lạnh, con mặc nhiều.” Hàn Dạng cười cùng ông đi vào, vừa đi vừa nói, “Bất quá vẫn là trong nhà ấm áp, ấm nhất vẫn là cùng ông sưởi.”

“Được rồi, ông cho con khoai nướng, buổi trưa ăn chưa?” Ông hỏi.

“Rồi ạ, ông đừng vội, có cái gì để con tới...”

Hàn Dạng đang nói thì đột nhiên dừng lại, một chân còn đứng ngoài ngưỡng cửa, nhìn hai người trong phòng trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng.

Đối phương nhìn thấy cậu cũng có chút áy náy, đứng sưởi ấm bên cạnh chậu than ánh mắt không dám nhìn thẳng cậu.

Hàn Dạng đem hành lý lấy vào, khẽ cau mày nhìn bọn họ, “Sao các người lại ở chỗ này?”

Ở trong phòng chính là hai người tự xưng là cha mẹ cậu rồi dùng cậu để trả nợ cho Hách Liên Tình, Hàn Dạng không nghĩ sẽ có lần thứ hai nhìn thấy bọn họ, hơn nữa còn là trong nhà của mình.

Đối phương thấy cậu không thích, bất an trên mặt càng lớn, tránh né ánh mắt của cậu nhìn về phía ông nội bên kia.

Ông nội kéo Hàn Dạng qua, nói với cậu, “Tiểu Dạng a, hai khách nhân này hôm nay vừa tới đây, nói muốn tìm đứa con mà bọn họ thất tán nhiều năm, đứa con của bọn họ hình dung rất giống con hồi bé, vừa vặn ở cửa thôn đụng tới A Quế thẩm, bà ấy liền đem bọn họ dẫn tới đây. Ông đã hỏi một chút chuyện liên quan tới con, đúng là thật! Con xem xem bọn họ có phải là cha mẹ con hay không?”

“Tiểu Dạng...” Nữ nhân trung niên lên tiếng kêu cậu.

Hàn Dạng nhìn bà không nói một tiếng mà nghiêng đầu nói với ông nội, “Ông, không phải con nói với ông là không được mang người lạ vào nhà sao, ông ở nhà một mình nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?”

“Không phải, chúng ta không phải...” Nam nhân trung niên lên tiếng muốn giải thích, Hàn Dạng đánh gãy lời gã, “Tôi không nói chuyện với ông.”

Nam nhân trung niên yên lặng, há miệng không biết nên nói cái gì.

Ông nội không để ý nói, “Có thể có chuyện gì a? A Quế thăm vẫn luôn bồi tiếp đây, mới về đó.”

“Tiểu Dạng con đừng hiểu lầm, chúng ta không có ý tứ gì khác, chỉ là sắp hết năm, muốn tới thăm con một chút.” Nữ nhân trung niên nói, trong mắt mang theo quan ái.

Hàn Dạng không nhìn tới bà, đỡ ông nội ngồi xuống, mới nói, “Bây giờ thấy rồi, các người có thể đi.”

“Tiểu Dạng...” Nữ nhân trung niên còn muốn nói gì đó, Hàn Dạng đánh gãy lời bà, “Đi đi.”

“Đi? Chuyện gì xảy ra vậy?” Ông nội không hiểu mô tê gì, nhìn về ba người bọn họ, hỏi Hàn Dạng, “Tiểu Dạng con biết bọn họ sao? Không phải cha mẹ con hả?”

“Vâng vâng vâng! Là chúng ta!” Nữ nhân trung niên kích động tỏ thái độ, chỉ lo Hàn Dạng phủ nhận bọn họ, “Tiểu Dạng là do chúng ta s...”

“Đã không phải!” Thanh âm Hàn Dạng thoáng lớn hơn một chút, nói xong nhìn bà lặp lại một lần, “Hiện tại đã không phải.”

Nữ nhân trung niên hình như nhớ ra cái gì đó, sững sờ vài giây, nghiêng đầu che miệng, như là đang khóc, biểu tình của nam nhân trung niên cũng có chút cứng ngắc, đứng ở bên cạnh không biết làm sao.

“Rốt cuộc là có đúng không?” Ông nội bị bọn họ làm cho hoa mắt.

Hàn Dạng mím môi không nói lời nào, nam nhân trung niên do dự mấy lần, nói, “Tiểu Dạng, ta biết là chúng ta có lỗi với con, chúng ta không muốn làm gì, chỉ là muốn cùng con ăn Tết mà thôi.”

“Ăn Tết?” Hàn Dạng lặp lại, hỏi ngược lại gã, “Mười mấy năm trước sao không có tới tìm tôi ăn Tết? Nếu ông bây giờ có thể tìm tới nơi này, trước đây tại sao không thể?”

Nam nhân bị ánh mắt của cậu làm hoảng hốt, hổ thẹn trong lòng càng lớn, vội vàng giải thích, “Ta biết con vẫn đang trách chuyện chúng ta bắt con trả nợ, nhưng chúng ta cũng chỉ cùng đường mặt lộ! Hách Liên tiên sinh tuy rằng là nam nhân, thế nhưng con gả cho hắn cũng không phải là không có chỗ tốt, con xem con bây giờ không phải là trải qua...”

“Câm miệng!” Hàn Dạng lớn tiếng đánh gãy, quay đầu lại liếc mắt nhìn ông nội đang không hiểu ra sao, lên tiếng đuổi người, “Bây giờ mấy người mau đi đi!”

“Cái gì gán nợ? Cái gì nam nhân?” Ông nội bắt được mấy từ mấu chốt.

“Không có chuyện gì, ông đừng nhúng tay vào.” Hàn Dạng vỗ vai ông.

Ông nội sống hơn nửa đời người, cũng biết nhìn nhận sự việc, lập tức từ thái độ của Hàn Dạng nhìn ra bọn họ đã gặp mặt, đồng thời hai người này còn làm chuyện không tốt với Hàn Dạng, nếu không với tính cách của Hàn Dạng sẽ không lạnh lùng với bọn họ như vậy. Tuy rằng không biết chuyện cụ thể là gì, thế nhưng vừa nghĩ tới bảo bối tôn tử của chính mình có khả năng bị ủy khuất, tính cách bao che khuyết điểm của ông lập tức bùng nổ, lấy cái chổi bên cạnh đuổi người, “Cút ra ngoài! Đi nhanh một chút đi, đừng ở trong nhà của chúng ta chướng mắt!” Thẳng đến đem người đuổi ra đóng cửa lại mới coi như thôi.

“Tức chết ông.” Ông nội ngồi trên ghế thờ dõc, trong tay còn đang nắm chổi, “Ông đây là dẫn sói vào nhà a!”

Hàn Dạng cầm lấy chổi trong tay ông để qua một bên, thay ông vỗ lưng.

Ông thở ra, quay đầu hỏi cậu, “Chuyện gì xảy ra vậy? Tiểu Dạng, hai người kia là cha mẹ con sao?”

Hàn Dạng gạt đầu, tuy rằng cậu không muốn thừa nhận, thế nhưng theo huyết thống đúng là cha mẹ cậu.

“Vậy bọn họ nói là có ý gì? Các con đã gặp mặt?” Ông lại hỏi.

“Đã gặp qua.” Hàn Dạng ngồi xuống một bên, đem chuyện cha mẹ nợ nần dùng cậu trả nợ nói cho ông.

“Quả thực lòng lang dạ sói!!” Biết Hàn Dạng bị cha mẹ đem ra gán nợ, ông bùng nổ, đứng lên muốn lấy chổi đuổi theo đánh người, Hàn Dạng vội vã kéo lại.

“Trên đời này tại sao lại có cha mẹ độc ác như vậy!” Ông tức giận mắng, “VẬY mà lấy con trai ruột của mình đi gán nợ!”

Nếu là trước kia, trong lòng Hàn Dạng còn có khổ sở, nhưng bây giờ cậu lại không hề có một chút cảm giác nào, họ không đáng để mình phải để ý.

Mắng một hồi lâu ông mới dừng lại, nhớ ra một chuyện khác liền vội vàng hỏi, “Tên khốn kiếp kia nói lấy chồng là chuyện gì xảy ra? Không phải gán nợ sao? Tại sao lại thành lấy chồng?”

Hàn Dạng sờ sờ mũi, nói cậu và Hách Liên Tình đã kết hôn rồi.

“Cái gì?!” Ông nội nghe vậy nhảy dựng lên, “Cái người kia ép buộc con có đúng hay không? Để ông đi trừng trị nó!” Vừa nói vừa muốn cầm chổi đi, Hàn Dạng đau đầu mà kéo lại, “Không có không có, ông trước tiên hãy nghe con nói đã!”

“Con nói đi.” Ông nội ngồi xuống, để cái chổi bên cạnh, một bộ ‘Con nói xong ông liền đi đánh nó’.

Hàn Dạng đem chuyện của mình cùng Hách Liên Tình nói cụ thể một lần, cường điệu chuyện Hách Liên Tình thay cậu an bài bác sĩ trị liệu đôi chân, học xoa bóp giúp cậu.

Ông nội đối với cái này bán tín bán nghi, “Thật sao? Con không lừa ông chứ?”

“Thật sự.” Hàn Dạng bảo đảm nói, “Trước kia không phải con nói với ông là con đang điều trị sao, chính là hẩn an bài.”

“VẬY còn bây giờ, có hiệu quả không?” Ông đưa tay sờ đầu gối Hàn Dạng, đau lòng nói, “Còn đau không?”

“Không đau, ông đừng lo lắng.” Hàn Dạng cười nói. Trải qua khoảng thời gian trị liệu này, đầu gối của cậu xác thực khá hơn một chút, Trần y sĩ nói kiên trì sẽ tốt hơn.

“VẬY thì tốt vậy thì tốt.” Ông vui mừng gật đầu, ông vẫn luôn đau lòng đối với đôi chân của Hàn Dạng, luôn tự trách mình không có cách nào chữa cho cậu.

Hàn Dạng ôm vai ông, nói, “Ông yên tâm đi, hẩn thật sự đối với con rất tốt.”

Ông nội gật đầu, lại hỏi, “VẬY sao nó không về cùng con?”

“Hẩn bận rộn công việc, mấy ngày nay đều tăng ca.” Hàn Dạng nói.

“Ừ, tiến tới là chuyện tốt.” Ông nói, “Con mới nói ông nội nó rất muốn cùng ta chơi cờ tướng?”

“Đúng vậy, lão gia tử nghe nói tài đánh cờ của con là ông dạy, phi thường hy vọng có thể đấu với ông một ván.” Hàn Dạng đem lời của lão gia tử thuật lại một lần.

Ông nghe vậy không khỏi ưỡn ngực, tự hào nói, “Phải, ông sáu tuổi đã bắt đầu chơi đánh cờ, rảnh rỗi để ông tìm ông ấy đánh một ván, đánh gãy nhuệ khí của hẩn!”

Hàn Dạng thấy thế ở một bên nhìn hốt đủ điều, đem ông nội tăng bốc lên tận mây, xong rồi quên mất chuyện của cậu và Hách Liên Tình càng tốt.

Buổi tối lúc ngủ Hàn Dạng cùng Hách Liên Tình lên mạng mở video tán gẫu, cậu không nói với Hách Liên Tình là ông đã biết chuyện của bọn họ, dự định sau khi trở về cho hẩn thêm một niềm vui bất ngờ.

Tán gẫu xong Hàn Dạng ôm gối ở trên giường lăn lộn, phát hiện mình thậm chí có chút ngủ không được, này mới rời khỏi được một ngày cậu liền bắt đầu nhớ Hách Liên Tình. Lúc trước ngủ một mình rất tốt, nhưng bây giờ đã quen hai người ngủ, tất nhiên cảm thấy chán có chút lạnh.

Lăn vài vòng, Hàn Dạng không nhịn được nhấn một tin cho Hách Liên Tình. Tin nhắn gửi đi hồi lâu cũng chưa hề thấy hồi âm, cậu chỉ có thể đem điện thoại di động để qua một bên, cường bách mình đi ngủ.

Một lát sau cậu ngủ thiếp đi, hoàn toàn không biết Hách Liên Tình tắt xong đi ra nhìn thấy tin nhắn ‘Không có anh em ngủ không được’ của cậu mà mất ngủ hơn nửa đêm.

Những ngày kế tiếp Hàn Dạng triệt để lĩnh hội cái gì gọi là một ngày không gặp như cách ba thu, mỗi ngày cậu đều cùng Hách Liên Tình lên mạng tán gẫu, lại cảm thấy vẫn không đủ, bởi vì sờ không được bíp không được, cậu nhớ cái ôm của Hách Liên Tình, còn có nhiệt độ trên người hắn.

Vừa nghĩ tới còn gần một tháng nữa mới có thể nhìn thấy Hách Liên Tình, cậu liền cảm thấy gian nan, thế nhưng sớm trở về lại không nỡ với ông.

Tâm tình như vậy kéo dài cho đến một buổi tối nhận được điện thoại của Hách Liên Tình. Nhìn thấy cuộc gọi Hàn Dạng có chút cổ quái, mới vừa rồi còn trò chuyện, sao đột nhiên lại gọi điện thoại tới đây.

“Sao tự nhiên lại gọi điện thoại cho em?” Hàn Dạng hỏi.

“Anh gọi điện cho em còn cần xin chỉ thị sao?” Hách Liên Tình hỏi ngược lại.

“Đương nhiên không cần, 24 giờ đều chờ điện thoại của anh.” Hàn Dạng cười nói, lấy gậy chọc chọc than hồng trong chậu than.

“Biết vậy là tốt.” Hách Liên Tình lúc này mới thoả mãn một chút, giống như vô tình hỏi, “Em ở đâu?”

“Trong phòng sưởi ấm, anh ở đâu, sao tiếng gió lớn như vậy?” Hàn Dạng kỳ quái hỏi.

“Hừ, nơi đó của em tín hiệu quá kém.” Hách Liên Tình ghét bỏ mà nói, “Đổi chỗ khác đi, nói chuyện dễ hơn.”

“À, anh chờ một chút, để em ra sân đi.” Hàn Dạng đứng lên mở cửa đi ra ngoài, đến sân mới nói, “Hiện tại có đỡ hơn không, bên ngoài gió lớn, có thể nghe rõ không?”

“Nghe rõ, thấy không rõ lắm.” Hách Liên Tình nói, “Đem mặt quay lại, hướng chín giờ.”

“Cái gì mà hướng chín giờ, anh đang nói...” Hàn Dạng đột nhiên dừng lại, tay suýt chút nữa không cầm được điện thoại di động.

Phía ngoài bức tường thấp đầy rêu phong, Hách Liên Tình mặc áo khoác màu đen, đeo khăn quàng cổ màu xám đậm mà Hàn Dạng đưa, lấy điện thoại di động nói với cậu, “CMN thật lạnh!”

25. Chương 25: Chuẩn Bị Nghênh Đón Cha Mẹ Chồng Của Em Đi!

Khoảnh khắc nhìn thấy Hách Liên Tình, toàn bộ đầu óc Hàn Dạng đều trống rỗng. Rõ ràng người ở tận cuối chân trời đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, quả thực giống như là nằm mơ.

“Không tới ôm anh một chút sao?” Tai đang nghe điện thoại truyền đến thanh âm trầm thấp của Hách Liên Tình, trong đêm đông giá rét mang theo ấm áp khó hiểu, xuyên qua tai chạy thẳng đến đáy lòng cậu.

Trước khi Hàn Dạng kịp lấy lại tinh thần, thân thể so với lý trí nhanh hơn một bước phản ứng lại. Cậu nhanh chân chạy tới, mở cổng ra thẳng tấp nhào vào lồng ngực dày rộng của Hách Liên Tình.

Trên người Hách Liên Tình tuy còn mang theo hàn khí, nhưng Hàn Dạng vẫn cảm thấy ấm áp, là nhiệt độ riêng biệt đến từ hắn.

Cậu ôm chặt eo Hách Liên Tình, đem mặt chôn trong lồng ngực hắn, hít một hơi thật sâu, viên mắt nóng lên.

Bàn tay của Hách Liên Tình đặt sau gáy cậu, từ tốn xoa xoa hai lần. Trong nháy mắt khi thanh niên nhào vào trong lồng ngực hắn, tưởng niệm mấy ngày qua rốt cuộc cũng tìm được nơi đặt chân.

“Tiểu Dạng.” Trong phòng truyền đến thanh âm ông nội đánh gãy hai người, Hàn Dạng buông Hách Liên Tình ra quay đầu đáp lại một tiếng, kéo hắn đi vào.

Ông nội vừa nãy xuống bếp lấy khoai lang, quay lên không thấy Hàn Dạng còn tưởng rằng cậu chạy đi đâu, không nghĩ tới cậu đột nhiên dẫn theo một người trở về, sững sốt một chút, hỏi, “Đây là...”

“Ông, hắn là Hách Liên Tình.” Hàn Dạng nói, kéo kéo vạt áo của Hách Liên Tình nói với hắn, “Đây là ông nội em.”

“Chào ngài.” Hách Liên Tình hơi khom lưng cung kính mà kêu một tiếng.

Ông nội nghe được tên này mới vừa phản ứng đó là cháu dậu của mình, liền bị thái độ cung kính của hắn làm sợ hết hồn, vội vã xua tay, “Chào con chào con, không cần nghiêng mình, ngồi xuống trước đã.” (Ahihihi ‘cháu dậu’, vâng là ‘cháu dậu’ ạ =))))))

Hàn Dạng kéo Hách Liên Tình ngồi xuống bên cạnh chậu than nói, “Rất nhanh liền ấm thôi, tay anh đông cứng rồi này.”

Hàn Dạng đau lòng như vậy, nếu là như bình thường thì Hách Liên Tình nhất định phải miệng tiện hả hê vài câu, thế nhưng bây giờ đang ở trước mặt ông của Hàn Dạng, hắn không thể quá làm càn, chỉ là gật gật đầu đưa tay đến gần chậu than sưởi ấm.

“Sao anh lại đột nhiên tới đây?” Hàn Dạng hỏi hắn, muốn lấy tay giúp hắn xoa xoa, nhưng sợ ông nội đang ở một bên chỉ có thể nhìn.

“Đi ngang qua liền tới xem một chút.” Hách Liên Tình nói, than hồng xua tan hàn khí trên người, làm cho hắn dễ chịu không ít.

“.....” Hàn Dạng im lặng liếc mắt nhìn hắn, này là đi đâu mới có thể đi ngang qua cửa nhà bọn họ a.

Hách Liên Tình làm như không thấy ánh mắt của cậu, nói với ông nội, “Mạo muội quấy rầy, mong ngài thứ lỗi.”

“Không cần khách khí, đến chính là khách.” Ông nói, “Ăn cơm chưa?”

“Rồi ạ.” Hách Liên Tình nói xong thì bụng liền vang lên một tiếng.

Gia gia:.....

Hàn Dạng:.....

Hàn Dạng nhìn không được, nghiêng đầu qua một bên nở nụ cười, Hách Liên Tình ban mặt không nói lời nào, âm thầm lúng túng.

“Vẫn chưa ăn cơm đi? Thức ăn hôm nay cũng không thiếu, để ta đi hâm nóng cho con một chút.” Ông nội nói xong liền đứng lên, Hách Liên Tình vội vàng đi theo, nói, “Không cần, ngài...”

“Con đi cho, ông cứ ngồi xem tivi đi, để con đi chuẩn bị thức ăn cho hắn.” Hàn Dạng nói xong quay qua Hách Liên Tình, “Anh tới giúp em.”

“Cũng được, đi đi.” Ông phát phát tay, ngồi trở lại đi xem tivi.

Hàn Dạng mang Hách Liên Tình xuống nhà bếp, trước khi rời đi Hách Liên Tình cảm giác tầm mắt của ông vẫn dõi theo chính mình, làm cho hắn không khỏi thẳng lưng.

Đến nhà bếp, Hách Liên Tình lập tức đem Hàn Dạng kéo vào lòng ngực, cúi đầu mạnh mẽ hôn lên.

Những ngày bị tách ra, Hàn Dạng cũng phi thường nhớ hắn, đưa tay ôm lấy lưng hắn đáp lại.

Tuy rằng hai người đều không nở tách ra, thế nhưng hoàn cảnh bây giờ không đúng, ông nội vẫn còn ở bên ngoài phòng khách, chỉ có thể đỡ khát một chút liền ngừng lại.

Hàn Dạng xoa xoa khuôn mặt đầy phong trần mệt mỏi của Hách Liên Tình, có chút đau lòng.

Hách Liên Tình nắm lấy tay cậu, nói, “Trước tiên phải chăm sóc cái dạ dày đang đánh trống của anh đã rồi hắn đau lòng.”

Hàn Dạng nhớ tới lúc này bụng hắn ‘ục ục’ vang lên, nở nụ cười, để hắn ngồi qua một bên, động thủ hâm nóng đồ ăn.

Hàn Dạng làm cho Hách Liên Tình hai món ăn nóng, một bát canh trứng đơn giản, sau đó đem đồ ăn bưng ra bàn trong phòng khách cho hắn ăn.

Sau khi cơm nước xong Hách Liên Tình tự nhiên mà ngủ lại ở nhà Hàn Dạng, ông nội quen ngủ sớm, hàn huyền với bọn họ một hồi liền đi ngủ, lưu lại hai người ở phòng khách sưởi ấm.

Hàn Dạng dựa vào vai Hách Liên Tình, ngón tay dán vào bàn tay hắn, chậm rãi miêu tả từng đường vân trong lòng bàn tay, vừa miêu tả vừa hỏi, “Anh đến đây sao không nói với em? Công tác hết bận rồi sao?”

“Hết bận.” Lòng bàn tay Hách Liên Tình khép lại, túm lấy ngón tay của cậu, thấp giọng hỏi, “Nhìn thấy anh không cao hứng?”

“Cao hứng.” Hàn Dạng ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt đều là ý cười, “Cao hứng đến nỗi không biết nên làm thế nào cho phải.”

“Cao hứng nhiều như vậy?” Hách Liên Tình nghiêng má, có ý riêng mà ừ một tiếng.

Hàn Dạng hiểu rõ, đến gần hôn hắn một cái, nhỏ giọng nói, “Vui vẻ đi?”

Hách Liên Tình miễn cưỡng gật đầu, đưa tay xoa xoa đầu cậu.

Hách Liên Tình tuy rằng đến thật vội, nhưng là sớm chuẩn bị tốt hai bộ quần áo mang tới, bộ đáng rõ ràng là muốn qua đêm, Hàn Dạng dẫn hắn đi tắm rửa sạch sẽ hai người liền trở về phòng.

Có câu nói tiểu biệt thắng tân hôn, vừa nằm xuống tránh không được mà hôn hôn sờ sờ, nhưng lại sợ ông nội cách vách nên bọn họ cũng không có làm đến cuối cùng.

Hàn Dạng nằm nhoài trên ngực Hách Liên Tình thở dốc, lỗ tai nghe thấy tiếng tim đập hữu lực từ ngực hắn truyền đến, trong lòng cảm thấy thỏa mãn cực kỳ.

Thân nhân cùng người yêu của chính mình đều ở bên cạnh, có lẽ là chuyện hạnh phúc nhất trên đời.

“Hách Liên Tình.” Hàn Dạng kêu hắn một tiếng.

“Ừm?” Hách Liên Tình cách áo ngủ sờ sờ lưng cậu.

“Em đã nói chuyện của chúng ta với ông.” Hàn Dạng nói.

Tay Hách Liên Tình dừng một chút, bất ngờ hỏi, “Khi nào?”

“Hôm đó lúc em trở về.” Hàn Dạng đem chuyện cha mẹ nói một lần.

Hách Liên Tình nghe rồi sắc mặt hơi lạnh lẽo, “Anh biết rồi.”

Hàn Dạng nghe ra thanh âm hắn có chút khó chịu, nâng tay sờ sờ cằm hắn, nói, “Đã không sao, anh không cần để ý.”

Hách Liên Tình nắm lấy tay cậu, bất mãn mà nói, “Em đây là sờ mèo sao?”

“Không không không.” Hàn Dạng lắc đầu một cái, “Anh là mèo em liền thăm.”

Mèo ăn cá, cún ăn thịt.

Hách Liên Tình hiểu được hàm ý, bàn tay lướt xuống, ở bên hông cậu nhẹ nhàng sờ sờ, nói, “Không phải mèo, nếu không làm sao thỏa mãn em.”

“.....” Hàn Dạng lờm một cái, vươn mình nằm sang bên cạnh hỏi hắn, “Chuyện anh tới đây Tổ di bọn họ có biết không? Sắp hết năm rồi mà thế này hình như không tốt cho lắm.”

“Em không cao hứng?” Hách Liên Tình hỏi.

“Cao hứng, cao hứng...”

“Vậy em còn dơ dài làm cái gì?” Hách Liên Tình cười nhạo, nghiêng đầu nhìn cậu, “Anh đến nhà mẹ vợ còn không tốt?”

Mẹ vợ cái gì... Thực sự là xấu hổ. Hàn Dạng trong lòng nghĩ, lại không kìm nén được ngọt ngào. Cậu ôm lấy eo Hách Liên Tình, cọ cọ tai hắn, nói, “Nhanh ngủ đi, anh đi cả một ngày cũng mệt mỏi.”

“Ừm.” Hách Liên Tình đáp một tiếng, kéo chăn lên đắp. Hắn quả hật mệt mỏi, liên tục tăng ca mấy ngày, chính là vì dư ra thời gian đến tìm Hàn Dạng. Xế chiều hôm nay họp xong hắn lập tức đến sân bay, vừa hạ cánh liền đổi qua ô tô một đường chạy tới, cả người đều mệt mỏi cực kỳ.

*

Đại khái là do thay đổi chỗ ngủ, Hách Liên Tình ngủ không ngon lắm, hôm sau trời còn chưa sáng liền tỉnh rồi.

Hắn rón rén xuống giường, giúp Hàn Dạng chỉnh lại chăn, mặc quần áo vào khỏi phòng, mới đi ra ngoài liền thấy ông nội đang bưng chậu than hồng từ phòng bếp đi ra, hắn vội vã chạy qua muốn giúp đỡ.

Lão nhân gia ngủ ít, cho nên thức dậy sớm, ông trước tiên đem than đốt lên. Ông tránh khỏi tay Hách Liên Tình, đem chậu than bưng đến phòng khách nơi thường sưởi ấm, nói, “Ta tự mình tới là tốt rồi, con đừng làm cả bẩn tay.”

“Có việc gì cần con làm không?” Hách Liên Tình đứng ở một bên hỏi, luôn cảm thấy phải làm gì đó thì trong lòng mới yên tâm.

“Không cần không cần, con ngồi sưởi ấm đi, ta ra ngoài vườn hái rau.” Ông nói xong liền đi rửa sạch tay rồi xuống nhà bếp cầm cái giỏ rau chuẩn bị xuất môn, Hách Liên Tình theo sau.

Ông thấy hắn muốn đi, dừng lại quan sát áo ba-dờ-xuy vừa nhìn đã biết là đồ cao cấp trên người hắn, nói, “Bên ngoài lạnh, con trở lại mặc thêm áo khoác đi, mặc lại áo khoác tối hôm qua kia, trên đất dễ dàng làm bẩn.”

Hách Liên Tình chỉ mặc một cái áo choàng dài, liền nói, “Không có chuyện gì, về rồi giặt cũng được.”

“Vây cũng không được, y phục kia của con bẩn cũng không dễ giặt.” Ông suy nghĩ một chút, đem cái giỏ nhét trong tay hắn nói một câu ‘Ta đi lấy cho con một cái’ liền vào phòng.

Hách Liên Tình còn chưa hiểu câu nói ‘Lấy một cái’ là có ý gì, ông liền từ trong nhà đi ra, trên tay cầm cái áo bông đầy hoa màu xanh biếc, đem nó đưa cho Hách Liên Tình nói, “Mặc cái này đi, chịu bẩn được.”

Hách Liên Tình:.....

Áo bông là khi ông ở nhà sưởi ấm thì mặc, vì có thể mặc thêm nhiều áo ở bên trong, size rất lớn, Hách Liên Tình mặc vào tuy rằng ngắn một chút, to nhỏ cũng coi như vừa vặn. Thế nhưng một thân hoa hoè màu xanh lục làm cho hắn ‘sinh vô khả luyện’. Ông còn muốn tìm cho hắn đôi giày giải phóng, bị hắn kiên định cự tuyệt.

(*) Sinh vô khả luyện: còn sống nhưng không có gì để luyện tiếc. Ở đây anh Tình có không muốn đến mấy cũng phải ‘anh dũng hi sinh’.

Trên đường đến vườn rau đụng phải mấy hàng xóm, đối với ‘gương mặt mới’ Hách Liên Tình có chút ngạc nhiên, kéo ông lại hỏi vài câu. Ông vui cười hơn hờ nói là bạn của Hàn Dạng, tới nhà chơi.

Hách Liên Tình mặc một thân áo hoa bông, cầm giỏ đựng rau mặt không thay đổi đứng ở một bên, trong lòng thì đem cái con Cá mấu đang còn nằm trên giường kia hung hăng đánh mấy trận.

Bình thường ông ở nhà không có chuyện gì làm, ngoại trừ chơi cờ thì chính là làm vườn, còn có tìm mấy đứa trẻ vui đùa một chút, vườn nhỏ trong nhà được ông chăm sóc rất tốt.

Hách Liên Tình đạp lên bùn đất mềm mại, vén ống quần hỏi, “Ông muốn hái cái gì?”

Ông chỉ củ cải cùng bắp cải thảo, dẫn hắn tới. Hách Liên Tình khom lưng lấy tay cầm lấy gốc củ cải dụng lực một rút, rút đứt mất gần một nửa đuôi.

Hách Liên Tình:.....

Ông nội:.....

“Tiểu tử, con như vậy không được a!” Ông đứng ở một bên nhìn lắc đầu, đi tới dạy hắn, “Đào đất xung quanh phần rễ của củ cải ra, lay lay mấy lần rồi mới rút.”

Bị ông nội chê, Tình Cách Cách nhìn chăm chăm cây củ cải bị tàn phế trong tay mình, có kích động muốn vứt nó về lại trong đất.

“Đến, thử lại.” Ông đem một cây củ cải hoàn hảo bỏ vào cái giỏ.

Hách Liên Tình thử làm, thành công rút được vài củ hoàn chỉnh, sau đó hấn phát hiện mình sa đoạ đến mức rút mấy cái này mà cũng có cảm giác thành công.

Hái xong rau củ, trên đường trở về, ông nói với Hách Liên Tình chuyện Hàn Dạng khi còn bé.

Hàn Dạng từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, một chút cũng không cần ông bận tâm, lúc còn rất nhỏ lại giúp ông làm việc nhà, nhớ chuyện lúc học Tiểu học bởi vì không có cha mẹ mà đồng học xa lánh cũng chưa từng nói với ông, nếu như không phải mấy đứa nó xung đột đánh nhau, ông sẽ không biết Hàn Dạng ở trường học bị ức khuất.

“Ai, lúc đó ta quá sơ ý, không có chú ý tới Tiểu Dạng.” Ông nội thở dài, lúc nói tới những việc này thì giọng điệu tự trách.

“Không.” Hách Liên Tình nói, “Ngài đã làm rất tốt, Hàn Dạng có thể gặp được ngài là may mắn của em ấy.”

“Sao có thể.” Ông cười nói, lúc ông trung niên liền mất đi con gái, bởi vì có Hàn Dạng mà nửa đời sau mới không cô đơn đáng thương như vậy.

Hách Liên Tình đột nhiên ngừng lại, ông quay đầu lại nhìn hấn, “Làm sao vậy?”

Sắc mặt Hách Liên Tình nghiêm túc cúi đầu với ông một cái, thành khẩn nói, “Cảm ơn ngài đã giáo dục Hàn Dạng tốt như vậy, ngài cực khổ rồi.”

Ông sững sốt một chút, nhìn người nam nhân cao lớn này khom lưng với mình, mắt ướt ướt, nói, “Đừng nói như vậy, nó là cháu của ta, ta làm vậy cũng phải lẽ.” Nói xong đi tới vỗ cánh tay Hách Liên Tình, giọng điệu vui mừng, “Sau này Tiểu Dạng liền dựa vào con cháu cố, a?”

Hách Liên Tình kiên định gật đầu, “Ngài yên tâm, ngài và em ấy con đều chăm sóc.”

Động tác của ông dừng một chút, đột nhiên minh bạch nguyên nhân vì sao Hàn Dạng lại thích người này.

Hai người mang theo làn rau về nhà, Hàn Dạng cũng đã thức dậy, đang ở sân vo gạo chuẩn bị nấu cơm. Nhìn thấy Hách Liên Tình một thân áo hoa rực rỡ cầm giỏ rau đi vào liền ngăn cản người, tay run một cái suýt chút nữa đem gạo cùng nước trong nồi gạo đổ ra. Chờ cậu phản ứng lại, trực tiếp ôm bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất cười đến không đứng lên nổi.

Hách Liên Tình đem rau củ để qua một bên, đi tới vòi nước bên cạnh cậu rửa sạch tay, sau đó cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống, thờ ơ hỏi, “Rất buồn cười sao?”

Nếu là khi bình thường mà nghe Hách Liên Tình nói như vậy, Hàn Dạng nhất định phải mượn gió bẻ măng nịnh hót, thế nhưng Hàn Dạng hiện tại vừa nhìn thấy áo bông hoa hoè dày cộm trên người hấn liền không thể khống chế mà ôm bụng cười run lên, “Không... Không phải rất buồn cười, là quá buồn cười ahahaha... hahaha!”

Hách Liên Tình mặt than nhìn cậu, để cậu cười cho đủ, đáy mắt nổi lên bão táp.

Cười nửa phút Hàn Dạng mới ngừng lại, bám vào ống quần Hách Liên Tình, dứt quãng nói, “Cách Cách à, hình tượng này của anh quả thực chính là cần phải lưu lại, sau khi về nhà, haha... Không được, em phải chụp lại rồi cho dì Tổ xem.” Nói xong đứng dậy muốn đi lấy điện thoại di động, mới vừa đi hai bước liền bị Hách Liên Tình từ phía sau ôm lấy.

Hách Liên Tình nắm lấy tay cậu đem cậu ấn vào trong ngực, cúi đầu ở bên tai âm u nói, “Chụp lại? Mấy ngày không gặp, lá gan càng lúc càng lớn a?”

“Không không không, hahaha...” Hàn Dạng cười đến bụng đều đau, “Anh mau thả em ra, ai da, bụng đau quá.”

“Đáng đời.” Hách Liên Tình nghe cậu nói đau bụng, buông cậu ra, xoa xoa bụng, nào ngờ càng xoa Hàn Dạng cười càng lợi hại.

“Anh đừng có nhúc nhích, xoa cái gì a! Em đây là cười đến đau!” Hàn Dạng vỗ vỗ tay hấn, chống một bên bàn đá hít sâu.

Hách Liên Tình hừ lạnh một tiếng, quay người vào phòng, lưu lại một bóng lưng áo hoa bông cao lớn. Hàn Dạng thấy suýt chút nữa nhin không được liền bật cười, nhanh chóng vo gạo đến nhà bếp nấu cơm.

Hách Liên Tình trở lại trong phòng, soi gương nhìn áo bông lớn trên người mình, màu sắc rực rỡ suýt chút nữa đau mắt hột.

“.....” Hách Liên Tình đem gương trả về, miễn bản thân không chịu được lập tức đem nó cởi ra, phụ ý tốt của ông nội.

Những ngày này đều là Hàn Dạng làm cơm, ông nội nhàn rỗi không có chuyện gì làm thì giúp một tay, hôm nay nhiều hơn một Hách Liên Tình, chuyện nhóm lửa tự nhiên rơi vào người hắn. Giống như chuyện rút củ cải lúc sáng, lúc nhóm lửa Hách Liên Tình liền gặp phải khó khăn, cầm cái ống thổi khói thổi a thổi, mặt đều cọ đen mới làm đỏ lửa.

Hàn Dạng khi thấy liền cười, đưa tay xoa xoa tro xám trên mặt hắn, cúi đầu liếc nhìn đồng lửa đang cháy, giơ ngón tay cái lên nói, “Anh giỏi quá!”

Hách Liên Tình:.....

Moẹ, con cá này là đến địa bàn của chính mình là muốn tác oai tác quái đúng không?!

Sau khi ăn cơm xong, ông nội chủ động nhắc tới chuyện của hai người, nhìn bọn họ nói, “Ta già rồi, không chờ mong cái gì mà vinh hoa phú quý, chỉ muốn các con đều bình an sinh sống thì tốt rồi.”

“Ông cứ yên tâm đi.” Hàn Dạng nói, Hách Liên Tình cũng cùng gật gật đầu.

“Hôm qua ta đã suy nghĩ một chút, nếu sự tình đã định rồi, hai người các con đã đăng kí thì chính là vợ chồng hợp pháp, không thể đùa giỡn lưu manh.” Ông nói.

Tay Hàn Dạng vòng qua sau lưng nhéo eo Hách Liên Tình, ánh mắt ám chỉ hắn: Có nghe hay không, không thể đùa giỡn lưu manh.

Hách Liên Tình cũng dùng khoeo mắt liếc lại cậu, biểu thị: Lúc trở về em liền biết cái gì gọi là đùa giỡn lưu manh.

Ông không chú ý tới hành động của bọn họ, nói tiếp, “Tìm một ngày hai nhà cùng ăn một bữa cơm, coi như là chứng kiến, còn lễ cưới này nọ, chuyện của người trẻ các con thể hệ như chúng ta cũng không hiểu, tự xem rồi làm đi.”

Hàn Dạng cùng Hách Liên Tình cùng nhau gật đầu.

Hôm sau Hàn Dạng dẫn Hách Liên Tình lên trấn mua đồ tết.

Tết hàng năm ở Hách Liên gia đều là do lão quản gia cùng Chu thẩm phụ trách mua, Hách Liên Tình chưa bao giờ đi mua đồ Tết trên đường phố giống như vậy. Người đi mua đồ ở trấn nhỏ đông như kiến, người chen chúc người, mũi chân sau chạm gót chân trước, Hách Liên Tình cao một mét chín lại bị mấy bác gái chen lấn đến nỗi lùi lại mấy bước, làm cho hắn triệt để lĩnh hội một phen cái gì gọi là phiên chợ nông thôn.

Hàn Dạng đầu tiên dẫn hắn đi mua hoa quả khô cùng đồ ăn vặt, tính tiền xong liền xách theo hai túi đồ lớn đi mua bao lì xì, câu đối, pháo trúc các loại. Chờ đi dạo xong, trong tay hai người đều là túi lớn túi nhỏ.

Bởi vì có quá nhiều người, áo khoác của Hách Liên Tình bị ép đến nhăn nhéo, thoạt nhìn một chút xú khí chất sang trọng cũng không có. Hàn Dạng thấy thế liền chọc hắn, “Biết vậy thì cho anh mặc áo bông lớn của ông nội đi cho rồi.”

Mặt Hách Liên Tình tối sầm, cười lạnh nói, “Em cứ hung hăng cho đã đi, không được mấy ngày đâu.”

Hàn Dạng:.....

Quên mất khai giảng là phải đi về.

Hàn Dạng ho khan một tiếng, giả bộ cái gì cũng nghe không hiểu đi tìm xe về nhà.

Đồ Tết đã mua xong, trong nhà cũng quét dọn sạch sẽ chờ giao thừa. Trước đêm Giao thừa một ngày, Hàn Dạng không nhin được hỏi Hách Liên Tình, “Anh thật sự không định trở về ăn Tết sao?”

“Em muốn hỏi mấy lần? Cá mắm cùng cá vàng là anh chị em cùng cha khác mẹ sao?” Hách Liên Tình liếc mắt nhìn cậu, mang theo cười nhạo. (Ừ thì là nào cá vàng đó, thường thì cá vàng chỉ nhớ được 3 giây rồi quên ngay những gì trước đó)

Đây là trào phúng cậu trí nhớ kém đây mà. Khoé miệng Hàn Dạng xụ xuống, nói, “Em chẳng qua là cảm thấy không quá tốt, dì Tổ khẳng định muốn anh trở về ăn Tết, dù sao bọn họ là cha mẹ anh.”

“Cũng là cha mẹ em”. Hách Liên Tình đánh gãy, sờ sờ rái tai cậu, “Lại nói bọn họ đang ở trên đường.”

“Cái gì?” Hàn Dạng sững sốt một chút.

“Trên đường.” Hách Liên Tình lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường, “Buổi chiều có thể đến, nhớ thu thập một chút, chuẩn bị nghênh tiếp cha mẹ chồng của em đi.”

26. Chương 26: Chính Văn Hoàn

Nghe nói ba người Mạc Tổ Á muốn đi qua ăn Tết cùng, Hàn Dạng khẩn trương đến độ tim đều nhảy ra ngoài, cảm giác so với lần đầu đến Hách Liên gia gặp mặt bọn họ còn khẩn trương hơn, khác với lần trước là căng thẳng, lần này là kích động nhiều hơn!

“Có thật không?” Hàn Dạng không dám tin kéo kéo ống tay áo Hách Liên Tình, không ngừng mà hỏi, “Dì Tổ bọn họ thật sự muốn tới sao? Anh không gạt em chứ? Lão gia tử thì sao? Cùng đi?”

“Đương nhiên là cùng đi.” Hách Liên Tình hừ một tiếng, đưa tay véo má cậu nói, “Chỉ có ngần ấy tiền đồ? Em không phải muốn cùng ăn Tết sao? Thỏa mãn em.”

“Nhưng là, nhưng là...” Hàn Dạng nói năng có chút lộn xộn, kéo lấy tay Hách Liên Tình, “Nhưng là xa như vậy, lại còn lạnh, bọn họ làm sao... Làm sao...”

“Làm sao làm sao làm sao làm sao...” Hách Liên Tình đánh gãy lời cậu, ghét bỏ mà nói, “Mới nói hai câu mà đã lặp ba lần, xin em đó, bớt tranh cãi một tí đi.”

Hàn Dạng lúc này hoàn toàn không thêm để ý hấn độ miệng, cảm giác đầu óc mình đều rối bời cả lên, trông mong nhìn Hách Liên Tình làm hấn hết chịu nổi, đầu hàng mà nói, “Anh nói với bọn họ là ông em đã biết chuyện của chúng ta, cũng có ý định mời gia trưởng hai bên ăn cơm chung, bọn họ thấy như thế cũng không tồi, quyết định cùng nhau ăn Tết, hai nhà đoàn viên, hiểu chưa?”

Hàn Dạng gật đầu, lập tức lại lắc đầu, rõ ràng thì rõ ràng, nhưng là cậu vẫn cảm thấy giật mình! Nhưng càng nhiều hơn chính là cảm động cùng kích động. Ba người lão gia tử vậy mà ngàn dặm xa xôi chạy tới đây ăn Tết, chuyện này quả thật nghĩ cũng không dám nghĩ tới!

Xem cậu vẫn một mặt choáng váng, Hách Liên Tình chẳng một chút ôn nhu mà xoa xoa tóc cậu, nói, “Đừng có một bộ muốn khóc như thế, chẳng đáng yêu tẹo nào.”

“Em mới không có.” Hàn Dạng phản bác, thế nhưng thanh âm so với lúc bình thường có chút bất đồng.

Hách Liên Tình đưa tay kéo cậu vào trong lồng ngực, nói, “Lão gia tử nói nếu để ông nội em một mình qua đó sợ không quen, ngài lúc tuổi còn trẻ đã bốn ba quen rồi, lại đây một chuyến không phải chuyện gì khó.”

“Nhưng như thế vẫn rất vất vả cho lão gia tử, hơn nữa còn là mùa đông.” Hàn Dạng vẫn cảm thấy không tiện.

“Mùa đông năm ngoái lão gia tử còn theo người đi lên núi Bắc Tề xem tuyết, nếu trèo lên núi em nhất định không đuổi kịp ông.” Hách Liên Tình nhẹ nhàng mà nói.

“.....” Hàn Dạng lựa chọn trầm mặc, cậu quả thật không bò lên nổi.

Nhưng ngoài dự liệu của Hàn Dạng, ông nội vậy mà cũng biết chuyện lão gia tử bọn họ muốn đến đây, hoá ra hai ngày trước Hách Liên Tình đã cùng ông nói chuyện, chỉ là hai người đều gạt Hàn Dạng mà thôi. Hàn Dạng chẳng hay biết gì bị làm cho sợ hết hồn như vậy ngoại trừ Tình Cách Cách cũng chẳng có ai khác.

Buổi chiều Hàn Dạng cùng Hách Liên Tình đến trạm xe trên trần đón người. Hàn Dạng vừa nhìn thấy lão gia tử liền nhin không được chạy qua ôm lấy ông, lão gia tử bị cậu làm sững sờ, nhìn về phía Hách Liên Tình, Hách Liên Tình nhún nhún vai, làm động tác lau nước mắt một cái.

Lão gia tử nháy mắt liền hiểu rõ, vỗ vỗ lưng Hàn Dạng, cười nói, “Sao lại giống như tiểu hài tử vậy chứ.”

Hàn Dạng buông ông ra, nói với Mạc Tổ Á cùng Hách Liên Thừa ở bên cạnh, “Dì Tổ, Thừa thúc.”

“Ừ.” Mạc Tổ Á cười đáp một tiếng, Hách Liên Thừa cũng gật gật đầu.

Nhà Hàn Dạng là nhà trệt hai phòng ngủ một phòng khách, nhiều người như vậy ở không được, Hàn Dạng cũng không tiện để họ ở trong một căn nhà đơn sơ như vậy, liền lên trần tìm một căn nhà trọ sạch sẽ cho ba người.

Sau khi bồi ba người ăn cơm, Hách Liên Tình cùng Hàn Dạng liền tiễn bọn họ về nhà trọ, lặn lội đường xa, ba người đều có chút mệt mỏi.

“Dì Tổ, mọi người đã vất vả rồi.” Trước khi đi Hàn Dạng đỏ mắt nói với Mạc Tổ Á.

“Đều là người một nhà, đừng khách sáo như vậy, hi vọng sẽ không quấy rầy đến con và ông.” Mạc Tổ Á sủng nịch mà cười nói.

“Không quấy rầy, ông nội rất cao hứng, ông nói nhà đông người mới náo nhiệt, dì đừng suy nghĩ nhiều.” Hàn Dạng vội vàng lắc đầu nói.

“Vậy thì tốt, không còn sớm, nhanh đi về đi.” Mạc Tổ Á vỗ vỗ vai cậu.

“Vậy chúng ta ngày mai tới đón mọi người.” Hàn Dạng nói.

Tối hôm đó đến lượt Hàn Dạng không ngủ được, cậu đưa tay ôm lấy cổ Hách Liên Tình hôn một cái, xúc động nói, “Anh biết không? Nhà em xưa nay không có nhiều người như vậy cùng ăn Tết, vừa nghĩ tới ngày mai lão gia tử bọn họ cùng ăn bữa cơm giao thừa em rất vui.”

“Em cao hứng như vậy mà chỉ thưởng chút xíu thế này thôi sao?” Hách Liên Tình nhíu mày, ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp trên eo cậu.

Hàn Dạng nghĩ một hồi, cảm thấy chính mình cần phải thưởng cho Tình Cách Cách. Vì vậy đến gần căn cửa sổ, thấp giọng nói ra một câu.

Ngón tay Hách Liên Tình chuyển qua mạnh mẽ sờ soạng cái mũi của cậu, khẽ thấp giọng nói, “Đây là em nói, lúc trở về cũng đừng khóc lóc xin tha.”

Hách Liên Tình mỗi lần khẽ thấp thanh âm nói chuyện đều mang một tia khàn khàn gợi cảm, làm cho lòng người ngứa ngáy. Hàn Dạng đỏ mặt, thuận theo hân, “Nghe theo anh.”

Lời nói này của cậu làm cho bụng dưới Hách Liên Tình nóng lên, cánh tay dùng lực, đem cậu áp gần vào bụng mình, sau đó kéo cái quần vương vãi xuống, ngón tay linh hoạt chui vào.

Hàn Dạng rụt cổ một cái, bị hân làm cho cả người nóng lên, giữa hai chân phát ngạnh, lại sợ ông nội nghe thấy, chỉ có thể cắn răng không phát ra tiếng.

Thân thể dính lại một chỗ, ma sát lẫn nhau rồi phóng thích, lòng bàn tay dính bạch trọc.

Hàn Dạng dựa vào hân thở gấp, Hách Liên Tình dùng khăn giấy giúp cậu lau khô, sau đó đi ra ngoài rửa sạch tay trở về nằm xuống ôm cậu vào trong ngực.

“Trước tiên thu chút lợi tức, lúc trở về sẽ hảo hảo trừng trị em.” Hách Liên Tình hôn cậu một cái thật kêu, “Ngủ đi.”

“Ngủ ngon, Tình Cách Cách.” Hàn Dạng lấy đầu cọ cọ hân, hài lòng ngủ.

“.....” Hách Liên Tình trầm mặc vài giây mới nói, “Ngủ ngon.”

Hôm sau ông nội đến nhà A Quế thăm mượn chiếc xe để Hách Liên Tình cùng Hàn Dạng đi đón ba người lão gia tử. Hai người sáng sớm đã rời khỏi, lên trần đón người về nhà.

Bọn họ mới vừa vào sân ông nội liền để đồ trong tay xuống ra ngoài đón, lão gia tử đi ở phía trước vừa nhìn thấy ông liền vẫy tay cười nói, “Chào ngài.”

“Chào ngài chào ngài.” Ông nội đi tới, hai người bắt tay, vỗ vỗ vai của đối phương.

Hách Liên Thừa cùng Mạc Tố Á ở bên cạnh cũng lên tiếng chào hỏi, ông nội vui cười hơn hở gật đầu, nói bọn họ vào nhà ngồi, Hàn Dạng cùng Hách Liên Tình đi pha trà.

Chờ bọn họ rót trà xong đi qua, hai lão gia tử đã trò chuyện đến khí thế ngất trời, ông nội đến tử dừng bát cầm bàn cờ, muốn cùng lão gia tử luận bàn hai ván. Lão gia tử sớm có ý đó, hai người ăn nhip với nhau, ở một bên đánh cờ.

Mạc Tố Á cùng Hách Liên Thừa thì lại ở bên cạnh vừa nói chuyện vừa sưởi ấm.

Hàn Dạng rót cho bọn họ ly trà, sau đó ngồi xuống bên cạnh Mạc Tố Á, mang theo chút xấu hổ, “Dì Tố, trong nhà có chút đơn sơ, mọi người đừng để ý.”

“Nói cái gì đó, rất tốt mà.” Mạc Tố Á cười nói, liếc nhìn hai lão gia tử đang chơi cờ, nói, “Lão gia tử vẫn luôn nhắc tới muốn cùng ông con đánh hai ván, lần này ông rất vui vẻ.”

Hàn Dạng cũng cười theo, ngồi ở bên cạnh nói chuyện với hai người.

Buổi trưa mọi người ăn đạm bạc một chút, sau khi ăn xong Hàn Dạng liền bắt tay chuẩn bị cơm giao thừa, lúc trước đều là hai ông cháu cùng làm, năm nay ông nội phụ trách bồi lão gia tử chơi cờ, Hàn Dạng liền để Hách Liên Tình hỗ trợ làm trợ thủ.

“A Tình sao làm được? Ta tới giúp con.” Mạc Tố Á cởi áo khoác ra.

“Không cần không cần, dì và Thừa thúc cứ ngồi đi.” Hàn Dạng vội vã xua tay, “Hách Liên Tình rất lợi hại, hẳn còn biết nhóm lửa.”

“Ta khẳng định chỉ có thể ngồi, không thể đi giúp qua loa, bất quá để cho dì Tố của con giúp con đi, dì con nấu ăn rất ngon.” Hách Liên Thừa cười nói.

“A Tình nhóm lửa? Đừng đem bếp đốt nha.” Mạc Tố Á nói.

“Vậy thì phiền dì Tố rồi.” Hàn Dạng đành phải cười gật đầu, cũng không từ chối nữa. Hách Liên Tình quả thực không thể giúp được cái gì, nghĩ tới đây cậu liếc nhìn Hách Liên Tình, lắc lắc đầu.

Hách Liên Tình đang gọt vỏ củ cải, hiểu được suy nghĩ của cậu liền có kích động muốn đem cả cây củ cải gọt sạch.

Có đồng đội thân Mạc Tố Á, đồng đội heo Hách Liên Tình liền bị đá ra sân rửa rau, trước khi đi còn bị hai người ghét bỏ liếc một cái.

Sau khi rửa một đồng rau củ lớn, trong lòng Tình Cách Cách đã ghi một đồng nợ, chờ năm sau trở về tính sổ với con Cá Mắm.

Lúc Hàn Dạng đi ra lấy củ cải xanh thì thấy Hách Liên Tình ngồi ở trên cái ghế con con, vóc người cao to hơi khom lại, mấy cây củ cải, rau cần, hành, rau cải trắng bên chân đã được rửa sạch sẽ.

Cậu đi tới, từ phía sau lưng chống tay lên vai Hách Liên Tình, nhìn về phía trước một chút, hỏi, “Rửa xong chưa?”

Hách Liên Tình mặc kệ cậu, đem một cây rau cải trắng còn lại thả trong nước, về mặt lạnh lùng.

Hàn Dạng cảm thấy Tình Cách Cách đang cúi kính nhìn manh chết người, thừa dịp sân không ai, một tay ôm cổ hắn, một tay nắm chặt tay hắn đang rửa rau trong chậu, nói, “Nước nguội rồi? Có muốn em cho thêm một chút nước nóng hay không?” Sợ Hách Liên Tình rửa rau lạnh, mỗi lần Hàn Dạng đưa nước cho hắn đều là nước ấm.

Hách Liên Tình hừ một tiếng, nói, “Tâm lạnh.”

“Phụ.” Hàn Dạng nhin không được cười ra tiếng, ôm hắn nói, “Tức cái gì a.”

“Hừ.” Hách Liên Tình đem bắp cải thảo ném vào trong nước, “Em có tin hay không hiện tại liền thu thập em.”

“Tin tin tin.” Hàn Dạng lấy lòng hôn lên cổ hắc một cái nói, “Tuy rằng kỹ thuật nhóm lửa của anh rất kém cỏi, thế nhưng anh hầm canh là em thích nhất.”

“Nịnh nọt.” Hách Liên Tình hừ một tiếng, nơi bị Hàn Dạng hôn qua ngứa một chút, hắc nghiêng đầu nói, “Cổ ngứa.”

“Vậy em gãi cho anh.” Hàn Dạng nói xong đưa tay giúp hắc, liền nghe hắc nói, “Dùng miệng.”

“.....” Hàn Dạng đẩy hắc ra, “Anh đủ rồi đó.”

“Cổ ngứa.” Hách Liên Tình lặp lại một lần.

Hàn Dạng biết hắc giận dỗi cầu đồ dành, quay đầu lại nhìn về phía trong phòng, phát hiện không có ai chú ý bên này, đến gần hôn lên cổ hắc, nhưng lúc chưa chạm tới, Hách Liên Tình đột nhiên quay đầu, vừa vịn hôn lên miệng.

“.....” Hàn Dạng đột nhiên rụt lui, nhìn hắc chăm chăm, “Anh chơi xấu!” Nói xong bưng rau củ đã được rửa sạch trở về nhà bếp.

Hách Liên Tình nhìn bóng lưng cậu, cong môi lộ ra ý cười, tâm tình khoái trá mà nói, “Dám đấu với anh, hừ.”

Hàn Dạng cùng Mạc Tổ Á làm một bàn thức ăn lớn, món mỗi người thích ít nhất có hai đĩa, món mặn, món chay, món chính, ăn vặt, điểm tâm ngọt không thiếu thứ gì, đem toàn bộ bày lên nguyên bàn lớn.

“Trong nhà đã lâu không náo nhiệt như vậy.” Ông nội thở dài nói, “Mấy năm qua đều là ta và Tiểu Dạng hai người ăn Tết, ta lão già này thức lâu không, chỉ có mình nó là thức đến Giao thừa.”

“Sau này cũng sẽ náo nhiệt như thế, ông nhớ lúc nào cùng ta đi vui đùa một chút?” Lão gia tử hỏi.

“Có cơ hội nhất định đi.” Ông nội cười nói, nâng cốc nói, “Đến đến đến, chúng ta cụng ly, cảm ơn mọi người ngàn dặm xa xôi chạy tới, đây là phúc khí của Tiểu Dạng.”

“Đều là người một nhà, A Tình có thể cùng một chỗ với Tiểu Dạng cũng là phúc khí của nó.” Lão gia tử vừa nói vừa nâng cốc.

“Phúc phận của con.” Hách Liên Tình nói, ở dưới đáy bàn nắm chặt tay Hàn Dạng.

Hàn Dạng nhìn về phía hắc, lặng lẽ nắm lại.

Sau khi ăn xong, mọi người cùng nhau ngồi sưởi ấm tán gẫu xem tivi, đến hơn mười giờ Hách Liên Tình đem ba người trở về nhà trọ trên trần.

Ở nhà trọ, Mạc Tổ Á đưa cho Hàn Dạng ba phong bao lì xì, nói, “Hai người các con mỗi người một cái, còn có một cái cho ông nội con.”

“Không được, con không thể nhận được.” Hàn Dạng vội vàng nói, cậu vừa mới nói xong Hách Liên Tình liền đưa tay nhận lấy, “Cảm ơn mẹ.”

Hàn Dạng im lặng liếc mắt nhìn hắc, chỉ có thể nói với Mạc Tổ Á, “Cảm ơn dì Tổ.”

Mạc Tổ Á cười nói, “Còn gọi dì Tổ?”

Hàn Dạng đỏ mặt, nhỏ giọng nói, “Cảm ơn mẹ.”

“Ừa!” Mạc Tổ Á hài lòng gật đầu, “Con ngoan.”

Lúc về đến nhà, ông nội đã ngủ trước, tivi cùng đèn trong nhà vẫn còn sáng, trong thôn có tập tục, giao thừa đến mừng 2, ba ngày đều phải mở đèn cùng TV, hoan nghênh lão Thần tài vào nhà.

Hàn Dạng đến phòng của ông đem phong bao lì xì đặt trên tủ đầu giường, tổng cộng có ba cái, cậu một cái, Hách Liên Tình một cái, còn có Mạc Tổ Á một cái.

Từ trong phòng đi ra, cậu nhìn thấy Hách Liên Tình ngồi bên chậu than đảo cái gì, đi tới liền phát hiện hán đem khoai lang vùi trong than lật ra, phải sạch sẽ rồi đặt trên đất.

Hàn Dạng ngồi xuống bên cạnh hán, cầm khoai lang lên lột vỏ, cùng hán tán gẫu chuyện hồi trước. Hách Liên Tình lẳng lặng nghe, chờ cậu nói xong liền cúi đầu kê sát trán cậu, nói, “Sau này anh sẽ cùng em thức đêm 30 đón Giao thừa.”

“Được.” Hàn Dạng cong cong ánh mắt cười nói, “Anh thật tốt.”

“Hừ hừ.” Hách Liên Tình phóng cho cậu một ánh mắt ‘Em hiểu được thì tốt’.

Tối gần 12 giờ, khắp nơi trong thôn đều đốt pháo hoa. Hàn Dạng cùng Hách Liên Tình đem pháo hoa đã chuẩn bị trước lên mái nhà, châm lửa.

Pháo hoa phát ra một tiếng cao minh, xông thẳng lên mây xanh, “Bùm——” một tiếng, nổ tung. Sau khi pháo thứ nhất nổ tung thì pháo thứ hai theo sát sau đó, trong lúc nhất thời đủ pháo hoa đủ mọi màu sắc trong khoảng không nhuộm thành một mảng sáng lạn.

Hàn Dạng ôm lấy Hách Liên Tình, hơi dịch lại ghé vào lỗ tai hán nói, “Em yêu anh.”

Hách Liên Tình đưa tay ôm lấy eo cậu, nghiêng đầu hôn lên gò má trắng nõn, “Anh cũng yêu em.”

Lời cuối sách

Lễ cưới của Hàn Dạng cùng Hách Liên Tình xác định vào tháng ba, cùng ngày sinh nhật của Hách Liên Tình. Lễ cưới mời không nhiều người lắm, chỉ mời thân thích cùng bằng hữu hai bên.

Hàn Dạng mặc âu phục trắng, Hách Liên Tình lại mặc âu phục đen, hai người đứng trước mặt mục sư.

“Hách Liên Tình tiên sinh, ngài có nguyện ý cùng Hàn Dạng tiên sinh trở thành quan hệ phu phu hợp pháp, từ nay về sau luôn ở bên nhau, giúp đỡ lẫn nhau, cho dù là tốt hay xấu, giàu có hay bần cùng, bệnh tật hay khỏe mạnh đều yêu thương quý trọng lẫn nhau, một đời chung thủy với ngài ấy hay không?” Mục sư hỏi.

“Tôi nguyện ý.” Hách Liên Tình kiên định nói.

“Hàn Dạng tiên sinh, ngài có nguyện ý cùng Hách Liên Tình tiên sinh trở thành quan hệ phu phu hợp pháp, từ nay về sau luôn ở bên nhau, giúp đỡ lẫn nhau, cho dù là tốt hay xấu, giàu có hay bần cùng, bệnh tật hay khỏe mạnh đều yêu thương quý trọng lẫn nhau, một đời chung thủy với ngài ấy hay không?”

“Vâng, tôi nguyện ý.” Hàn Dạng đồng dạng kiên định.

“Mời các ngài trao nhẫn cho nhau.” Mục sư nói người bên cạnh đem nhẫn đưa ra.

Hàn Dạng cùng Hách Liên Tình đeo cho nhau biểu tượng của hôn nhân, chiếc nhẫn bạc chậm rãi đi vào ngón tay của đối phương, ràng buộc nhân sinh của bọn họ.

“Chú rể có thể hôn môi đối phương.” Mục sư vỗ nhẹ tay.

Hách Liên Tình một tay đỡ vai Hàn Dạng, hơi cúi đầu hôn lên đôi môi cậu.

Ngồi ở phía dưới, ông nội cùng Mạc Tổ Á một bên cười một bên đỏ cả vành mắt. Phía sau bọn họ là ba người Xá Trường, lão nhị kỳ quái huých Xá Trường một cái hỏi, “Đại ca, ngày tốt như vậy mà anh còn khóc cái gì a?”

“Không... Tôi chỉ là rất cao hứng!” Xá Trường sput sput mũi, “Cảm thấy rất cảm động.”

“Không phải chứ? Cảm động đến muốn khóc?” Lão tam sợ hết hồn.

Trong lòng Xá Trường lệ rơi đầy mặt, không ngừng muốn khóc, còn có cảm giác muốn hét lên... Cứu mạng!!!!

Đến buổi tối, Hàn Dạng nằm lỳ ở trên giường nhìn chiếc nhẫn trên tay. Đây là Hách Liên Tình đặt làm lần nữa, cùng đôi trước kia không giống nhau. Nghĩ đến người khác khi kết hôn sẽ khắc chữ ở trong nhẫn, cậu tò mò Hách Liên Tình có phải cũng như vậy hay không, liền tháo nó xuống, tỉ mỉ quan sát.

Sau đó cậu phát hiện bên trong không có chữ viết, mà là có đồ án —— hình ảnh trang sức độ đầu của Cách Cách!! (chẳng biết cái nhẫn nó bị cỡ nào mà có thể khắc ra hình ảnh như vậy O.O)

Hàn Dạng nhìn cái đồ án này thì hơi kinh ngạc, sau đó thấp giọng cười ra tiếng, cúi đầu hôn lên chiếc nhẫn.

Lúc này Hách Liên Tình vừa vặn tắm xong đi ra, hắn vừa đi vừa lau tóc, nói với Hàn Dạng, “Qua giúp anh sấy...” Lời còn chưa nói hết liền bị Hàn Dạng bắt lấy tay, sau đó chiếc nhẫn liền bị Hàn Dạng cướp đi.

Hàn Dạng nhìn xuống cái nhẫn của Hách Liên Tình, đúng như cậu dự đoán, bên trong là hình ảnh một Tiểu Cá Mắm.

Hách Liên Tình thấy cậu phát hiện, có chút xấu hổ, liền đoạt lại chiếc nhẫn.

Hàn Dạng thấy thế lấy tay chống đầu, cười nhìn hắn, “Cách Cách à, hoá ra anh cũng biết lãng mạn như vậy a!”

Hách Liên Tình đem khăn mặt ném qua một bên, đi tới bên giường cúi đầu nhìn cậu nói, “Chiếm được tiện nghi còn ra vẻ, muốn bị chinh có đúng không?”

Hàn Dạng từ giường đứng lên, hai tay ôm lấy cổ Hách Liên Tình, cúi đầu đụng trán hắn, “Nếu em muốn thì sao?”

Hách Liên Tình chỉ trầm mặc hai giây, hai tay liền ôm cái mông cậu, dùng sức một cái đem người đè xuống giường.

Đêm đó lần đầu tiên Hàn Dạng ở trên giường bị Hách Liên Tình ép buộc gọi ‘Ông xã’, chờ sau khi hai người dừng lại, cả người cậu như Cá Mắm mới từ dưới nước lên, ngay cả khí lực quấy đuôi cũng mất, cuối cùng vẫn là Hách Liên Tình bế cậu đi thanh tẩy.

Một lần nữa nằm lại trên giường, Hách Liên Tình ôm cậu, nhẹ giọng nói, “Ngủ đi.”

Hàn Dạng ừ một tiếng, rúc vào trong ngực Hách Liên Tình, ở trong chăn nắm chặt tay hắn, “Ngủ ngon, Cách Cách.”

“Ngủ ngon.” Hách Liên Tình ôm cậu, nhẹ giọng nói, “Bảo bối nhi.”

* TOÀN VĂN HOÀN *

27. Chương 27: Goại Truyện (hách Liên Tình) Ở Trong Lòng Hắn Thuỷ Chung Vẫn Để Lại Một Vị Trí, Dành Cho Thiếu Niên Gọi Là Hàn Dạng

Lần đầu tiên Hách Liên Tình nhìn thấy Hàn Dạng là năm năm trước. Lúc đó bạn hắn tài trợ cho một cuộc thi thiết kế trang web trò chơi dành cho thanh thiếu niên, hắn cùng Từ Lạc Chiêu còn có Ngôn Cẩm đều nhận được thư mời. Hắn chẳng có chút hứng thú nào với cuộc thi này, nhưng nếu đối phương đã mời, hắn vẫn đi một chuyến.

Tại nơi thi đấu, lực chú ý của Hách Liên Tình hai phần đặt trên đài, hai phần đặt ở cuộc nói chuyện với Từ Lạc Chiêu, còn lại đặt trên văn kiện trong tay chính mình.

“Này này này, tốt xấu gì cũng là đến xem so tài, đừng có cuồng công việc như vậy chứ.” Từ Lạc Chiêu chột chột Hách Liên Tình, “Nhìn nhóm mần non Tổ Quốc nỗ lực tiến lên, cậu cũng nên nhiệt tình lên chứ, cho bọn họ một chút cổ vũ.”

Hách Liên Tình dùng bút ghi chú lên vài chỗ cần phải sửa đổi, cũng không ngẩng đầu lên mà nói, “Chuyện cổ vũ giao cho cậu, ngay cả phần của tôi luôn.”

“Hừ, thực sự là một nam nhân vô vị.” Từ Lạc Chiêu bĩu môi.

Một lát sau y liền đẩy Hách Liên Tình một cái, nói, “Nhóm này sáng tạo không tồi, tuy rằng kỹ thuật không đủ thuần thực, ít nhất về phương diện sáng tạo tương đối mới mẻ độc đáo táo bạo.”

“Ừm, táo bạo.” Hách Liên Tình tùy ý đáp lời.

“Cậu ngay cả nhìn cũng không có nhìn, còn ngồi đó mà nói táo với chả bạo.” Từ Lạc Chiêu phun tào.

“Nói cho cùng cũng giống như việc cậu xem liền hiểu thôi.” Hách Liên Tình trào phúng lại.

“Tôi không hiểu tôi sẽ không hỏi chắc?” Từ Lạc Chiêu nói xong đưa tay ra hiệu cho MC trên sân khấu, nói y có vấn đề muốn hỏi.

Là bạn của nhà đầu tư, Hách Liên Tình cùng Từ Lạc Chiêu đều là khách VIP. MC vừa thấy y giơ tay, liền đem micro giao cho y. Từ Lạc Chiêu mặc dù đối với việc thiết kế trò chơi không hiểu biết lắm, thế nhưng thời học sinh chơi qua game lớn game nhỏ không phải ít, lập tức liền hỏi vài cái liên quan đến phương diện nội dung kết cấu của trò chơi.

Có Từ Lạc Chiêu dẫn đầu, những giám khảo khác hứng thú với phương diện sáng tạo game cũng dồn dập đặt câu hỏi. Tuyển thủ trên đài lúc đầu còn có thể ứng đáp trôi chảy, nhưng dần dần cũng tiếp không nổi. Cậu ta có chút áy náy mà nói với tổ giám khảo, “Sáng kiến này là một tổ viên khác của chúng em nghĩ tới, em có thể để cho bạn ấy lên sân khấu giải thích với mọi người có được không ạ?”

Thỉnh cầu của cậu được cho phép, MC nói với cậu kêu một đội viên khác lên.

“Xin chào ban giám khảo.” Thiếu niên bước lên sân khấu hơi nghiêng mình chào một tiếng, “Em là Hàn Dạng, là học sinh cao trung Y thị.”

Thanh tuyến trong trẻo mát mẻ riêng biệt thuộc về thiếu niên truyền vào trong tai, cái bút trong tay Hách Liên Tình dừng một chút, khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía thiếu niên đang tự giới thiệu mình trên sân khấu kia.

Vóc dáng thấp bé, có lẽ không đến ngang vai mình.

Mặt rất dễ nhìn, trắng trắng ónh nhuận, mặc một thân đồng phục trắng, thoát nhìn rất ngoan ngoãn.

Thanh âm rất êm tai, thanh thoát mềm mềm, khí chất sạch sẽ đơn thuần chỉ có trên người thiếu niên.

Không biết em ấy đã mười sáu tuổi chưa... Trong lòng Hách Liên Tình nghĩ.

Thiếu niên gọi là Hàn Dạng sau khi lên sân khấu liền đem suy nghĩ của mình đối với trò chơi nói qua một lần, bao quát nguồn linh cảm tạo nên nó. Vừa bắt đầu cậu có vẻ hơi câu nệ, nhưng khi nói đến thiết kế của mình, cả người liền tự tin lưu loát, từ ngôn ngữ của cậu mọi người rất dễ dàng có thể phác họa ra một hình ảnh game hoàn chỉnh.

Sau khi nói xong cậu phát hiện giám khảo đều lẳng lẳng nhìn mình, không khỏi đỏ mặt, “Xin lỗi, em có phải là nói quá nhiều không?”

“Không có, em nói rất tốt!” Một giám khảo vỗ tay khen ngợi, những người khác cũng cùng vỗ tay.

“Cảm ơn ạ.” Hàn Dạng khẽ cười, mang theo chút ngượng ngùng khi được người khác khích lệ.

Trong quá trình trả lời câu hỏi, tuy rằng Hàn Dạng lúc đầu có chút xấu hổ căng thẳng, nhưng trong lời nói lại cũng không có bất kỳ thất lễ cùng sơ suất nào. Cậu trả lời rất tỉ mỉ, mỗi câu chuyện trong game đều phi thường hoàn chỉnh, mặc dù tổng thể thiết kế có chút khuyết điểm, nhưng cũng giống như Từ Lạc Chiêu nói, phi thường mới mẻ độc đáo táo bạo.

Mỗi khi Hàn Dạng trả lời xong một vấn đề, đều sẽ hướng đối phương lộ ra nụ cười lễ phép khéo léo. Nhìn thiếu niên mang theo một chút ngây ngô, mặt mày thanh tú tinh tế, Hách Liên Tình cảm thấy trong lòng như là bị mèo gào một cái.

Thực ngoan ngoãn, giống như là một tờ giấy trắng.

Hách Liên Tình nghĩ thầm.

Ngón tay của hắn ở trên bàn gõ nhẹ mấy lần, khi Hàn Dạng trả lời xong một vấn đề của giám khảo, đột nhiên lên tiếng hỏi, “Tôi thấy trong suy nghĩ của các cậu, mỗi một nhân vật phản diện trong game đều có một quá khứ bi thảm dẫn đến hắc hóa, thế nhưng cuối cùng đều sẽ được cứu vớt, đúng không?”

“Đúng thế.” Hàn Dạng trả lời.

“Há, cậu có biệt hiệu là Đường Tăng sao?” Hách Liên Tình hỏi, “Cứu vớt thế nhân?” (Vời anh ~)

Hàn Dạng có lẽ không ngờ rằng hắn sẽ hỏi như vậy, sững sốt một chút, trên mặt mờ mờ trong nháy mắt, hai mắt thật to nhìn hắn, quên mất trả lời.

Bộ dáng trợn mắt lên nhìn cũng rất đáng yêu, ngốc ngốc, giống như có thể đem cậu thả vào trong túi. Trong lòng Hách Liên Tình rục rà rục rịch.

“Khụ khụ!” Từ Lạc Chiêu lên tiếng giải vây cho Hàn Dạng, nói với cậu, “Nói chung suy nghĩ của cậu rất thú vị, cổ sự cũng phi thường mới mẻ độc đáo, tôi rất cao hứng khi có thể nhìn thấy một trò chơi như vậy, cá nhân tôi rất yêu thích, cậu rất tuyệt.”

“A, cảm ơn ngài.” Hàn Dạng bị khích lệ như vậy, hướng y nở nụ cười, khoe mắt cong cong.

Nụ cười của Hàn Dạng nụ có chút trẻ con, làm cho cậu thoát nhìn càng thêm đơn thuần. Hách Liên Tình nhìn nụ cười của cậu khẽ hừ một tiếng, đem văn kiện trong tay vỗ vào mặt Từ Lạc Chiêu, nói, “Kiểm tra một chút.”

“.....” Từ Lạc Chiêu cảm nín đem văn kiện lấy xuống.

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, Hách Liên Tình bị bạn bè lôi kéo hàn huyên, hắn một bên không yên lòng ứng phó, một bên bắt động thanh sắc quan sát hành động của Hàn Dạng, phát hiện cậu đang cùng thầy cô ở trường thảo luận.

“A Tình, buổi trưa có buổi tiệc cho mấy nhóm giành được giải thưởng, cùng đi chứ?” Đối phương hỏi.

“Giành được giải thưởng?” Hách Liên Tình giống như vô tình hỏi, “Ba vị trí đầu?”

“Dĩ nhiên không phải, bao gồm các giải thưởng khác nữa.” Đối phương nói.

“Ồ.” Hách Liên Tình nói, “Vậy thì cùng đi.”

Thế nhưng Hách Liên Tình hoàn toàn không nghĩ tới, lúc ở bữa tiệc căn bản không có Hàn Dạng, hỏi mới biết cậu đã sớm rời khỏi.

“Về nhà?” Hách Liên Tình hơi nhướn mày, “Đi về hướng nào?”

“Trạm xe lửa.” Đối phương trả lời, “Cậu ta ngồi chuyến xe số 50 vào lúc 12 giờ, Y thị.”

Hách Liên Tình không nói hai lời trực tiếp liền rời khỏi nhà hàng, lái xe về hướng nhà ga đuổi theo.

Hách Liên Tình không biết trong lòng mình bây giờ là cái dạng gì, thế nhưng hắn cảm thấy bản thân muốn đuổi theo, không thì sẽ hối hận, hắn muốn tóm lấy thiếu niên giống như tờ giấy trắng kia.

Buổi trưa là giờ cao điểm, trên đường bị kẹt xe mấy nơi, chờ hắn chạy tới nhà ga thì Hàn Dạng đã qua cổng kiểm soát.

Bên trong nhà ga người chen chúc nhau, Hách Liên Tình muốn chen vào, lại nửa bước khó đi, mắt thấy Hàn Dạng đã muốn vào trạm soát vé, trong lúc cấp bách liền hướng cái người gần như bị nhấn chìm ở trong đám người hô to một tiếng, “Hàn Dạng!”

Hàn Dạng phảng phất nghe thấy có người đang gọi mình, thế nhưng người trong nhà ga thực sự rất đông, âm thanh cũng rất ồn ào hỗn tạp, cậu nghe không chân thực, quay đầu lại nhìn một chút, phát hiện không có người nào mình quen biết thì tiến vào trạm soát vé.

Hách Liên Tình nhìn cậu biến mất ở cửa, trong lòng một trận buồn bực, đang muốn đối phương tiện khác đuổi theo nhưng trợ lý Tiểu Trần ở công ty gọi điện thoại lại đây nói có văn kiện khẩn cấp cần phải xử lý, mời hắn trở về công ty một chuyến.

Sau khi trở về Hách Liên Tình bận rộn một tuần, chờ khi hắn hết bận thì không khỏi lại nghĩ tới thiếu niên ở trên sân khấu đang mở to mắt nhìn mình kia, còn có hình ảnh thiếu niên trong nhà ga người đến người đi quay đầu nhìn lại.

Nếu như lúc đó mình nhanh một chút tiến lên nắm lấy em ấy là tốt rồi.

Hách Liên Tình gọi điện thoại cho Từ Lạc Chiêu, nói y điều tra về tư liệu cơ bản của Hàn Dạng một chút. Từ Lạc Chiêu hơi kinh ngạc, “Người đó chỉ là một tiểu Đường Tăng tâm địa thiện lương, cậu cũng không đến nỗi đi điều tra gốc gác của người ta đi?”

“Ít nói nhảm, địa chỉ gia đình cùng tài liệu cá nhân cơ bản là được, nửa giờ sau gửi cho tôi.” Hách Liên Tình nói.

“Cậu là đại gia, nói gì thì là cái đó.” Từ Lạc Chiêu đầu hàng.

Không tới nửa giờ, thậm chí ngay cả mười phút cũng không đến, Từ Lạc Chiêu liền đem tư liệu cơ bản của Hàn Dạng gửi tới, là tư liệu trước tham gia thi đấu dùng để báo danh.

Trong tài liệu ghi Hàn Dạng vừa mới tròn mười lăm tuổi, học năm nhất cao trung tại Y thị, thành viên gia đình chỉ có một mình ông nội.

Ngày hôm sau Hách Liên Tình đem sự tình giao phó xong liền đến chỗ Hàn Dạng.

Năm năm trước trong thôn Hàn Dạng vẫn chưa sửa đường, con đường từ trên trấn đến thôn vẫn là đường đất lồi lõm. Bởi vì trước đây không lâu trời mới mưa, đường càng thêm khó đi. Từ trên trấn muốn đến nhà Hàn Dạng chỉ có thể ngồi xe gắn máy, ngồi trên xe gắn máy tốc độ như bay, Hách Liên Tình cơ hồ là đem rằng cản nát, đương nhiên, đồng thời còn có cái móng của hắn một đường xóc nảy bầm dập.

Trong tư liệu của Hàn Dạng viết tên của thôn, thế nhưng không có ghi cụ thể là nhà nào, Hách Liên Tình chỉ có thể đến cửa thôn xuống xe hỏi người. Cũng may Hàn Dạng bởi vì học giỏi, ở trong thôn tương đối có tiếng, nhà cậu cách cửa thôn cũng không xa, quẹo vào mấy cái ngõ, Hách Liên Tình liền tìm được đến nơi.

Lúc hắn tới đó, Hàn Dạng đang ngồi trên ghế đẩu ở dưới giàn nho đọc sách, trên người mặc áo T-shirt rộng thùng thình cùng quần cộc, bên chân có một ổ gà con đang tắm nắng. Hàn Dạng cúi đầu, nghiêm túc ghi chú trong sách, nhân tiện đưa tay treu chọc đám gà con đang ngủ gà ngủ gật bên cạnh, cậu làm lũ gà con bay nhảy thành một đoàn, mổ ngón chân của cậu.

Bức tranh ảm áp đến khó tin, một thân phong trần mệt mỏi chạy tới đây trong nháy mắt tiêu thất. Hách Liên Tình đứng ở bên ngoài tường thấp, cứ như vậy lẳng lặng mà nhìn cậu, đột nhiên không biết có nên quấy rầy cậu hay không, không biết làm sao nói với cậu nguyên nhân mình xuất hiện ở nơi này.

Sẽ doạ đến em ấy đi. Hách Liên Tình lần đầu tiên cảm thấy do dự.

Hắn cứ như vậy lẳng lặng đứng ở bên ngoài sân, nhìn Hàn Dạng, không đi vào cũng không hề rời đi.

Ước chừng qua gần mười phút, một ông lão có mái tóc hơi trắng từ trong phòng đi ra. Hách Liên Tình đoán ông ấy có lẽ là ông nội Hàn Dạng, là thân nhân duy nhất của cậu.

Trên tay ông cầm một củ cải xanh, Hàn Dạng để sách xuống đi qua cầm qua củ cải xanh cắt nát, sau đó đút cho gà con ăn. Đút xong, Hàn Dạng rửa tay sạch sẽ trở về tiếp tục học, ông nằm ở một bên ngủ trưa, gà con ăn no ngoan ngoãn trở về bên chân Hàn Dạng cùng ông ngủ gật.

Hách Liên Tình nhìn ông cháu bọn họ, đột nhiên có ý nghĩ mình không nên tới chỗ này, không nên tới quấy rối cuộc sống yên tĩnh ảm áp như vậy của bọn họ.

Năm năm trước vào lúc ấy, hôn nhân đồng tính hôn nhân mới vừa bị đề án, là lúc người ủng hộ cùng người phản đối huyên náo rần rần, có không ít người phản đối tạo thành liên minh đối lập tranh cãi nhau, người ủng hộ đồng ý cũng không muốn bị lạc hậu tạo thành đoàn thể đối kháng, song phương công kích lẫn nhau. Đây là một cuộc chiến lâu dài, không ai biết lúc nào kết thúc.

Hách Liên Tình không sợ bất kỳ lưu ngôn phỉ ngữ nào (lời đồn nhảm, nói xấu), cũng có năng lực đối kháng người khác, càng có lòng tin có thể bảo vệ tốt Hàn Dạng, cho cậu một cuộc sống tốt hơn. Trước khi tới đây hắn rất tự tin, nhưng lúc này hắn lại phát hiện mong muốn của chính mình chỉ là đơn phương.

Cuộc sống bây giờ của Hàn Dạng có lẽ không giàu có, nhưng từ vẻ mặt cậu có thể nhìn ra cậu rất hài lòng.

Đã như vậy, tại sao mình lại muốn ở thời điểm đầu sóng ngọn gió lôi cậu vào con đường này, vô duyên vô cớ làm trật cuộc đời của cậu? Trừ cậu ra, còn có ông lão vốc người lom khom, kỳ vọng cả đời ông đều ký thác vào Hàn Dạng đi.

*

Hách Liên Tình một mình trở về là việc Từ Lạc Chiêu không ngờ tới, y đi quanh Hách Liên Tình hai vòng, “Không đúng, không đúng.”

“Lăn qua chỗ khác.” Hách Liên Tình đem y đẩy ra, trở lại bàn làm việc ngồi xuống.

Từ Lạc Chiêu theo sau, bắt đầu bát quái, “Cậu không đem anh bạn nhỏ kia về sao?”

“Ai?” Hách Liên Tình hỏi.

“Chính là lúc thi đấu a, cậu hỏi địa chỉ người kia.” Từ Lạc Chiêu nói, “Lúc cậu nhìn đối phương ánh mắt như viên đạn ngay cả tôi cũng bị dọa sợ!”

“Cái gì viên đạn?” Hách Liên Tình ngẩng đầu nhìn y.

“Trần ngập là: Cửa ta của ta của ta của ta!” Từ Lạc Chiêu khoa trương nói.

“.....” Hách Liên Tình cúi đầu mở ra văn kiện.

“Haiz, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy? Nói cho tôi một chút đi.” Từ Lạc Chiêu nghiêm túc.

Hách Liên Tình trầm mặc một hồi, đem sự việc đơn giản nói một lần.

Từ Lạc Chiêu nghe xong nở nụ cười, “Chỉ thế này? Tôi còn tưởng có chuyện gì lớn lắm, đem người mang về rồi hăng nói chứ.”

“Không thể.” Hách Liên Tình nói.

“Tại sao không thể?” Từ Lạc Chiêu hỏi ngược lại, “Cậu cho người ta một cuộc sống tốt, như vậy không tốt sao?”

“Em ấy sẽ không vui.” Hách Liên Tình nói.

“Không vui?” Từ Lạc Chiêu cười nhạo, “Ban đầu lúc tôi cùng Ngôn Cẩm ai vui vẻ?”

“Không giống nhau.” Hách Liên Tình dừng một chút, “Em ấy không giống.”

Từ Lạc Chiêu nhún nhún vai, “Cậu cao hứng là được, tôi về trước, nếu muốn uống rượu bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi, anh đây đêm nay thời gian đều dành cho cậu nha.” Nói xong cũng rời đi.

Hách Liên Tình cúi đầu nhìn văn kiện, thật lâu không nhúc nhích.

Đó là lần đầu tiên Hách Liên Tình biết cái gì gọi là động lòng, hắn thu thập mấy tờ báo cùng bức ảnh lúc Hàn Dạng thi đấu, đặt chúng trong hộp khóa kỹ để ở trên tầng cao nhất của giá sách, sau này cũng không lấy ra xem lại.

Mãi đến tận một ngày nào đó năm năm sau, Từ Lạc Chiêu đột nhiên đem một phần tư liệu đặt trước mặt hắn, làm cho bọn họ một lần nữa gặp nhau.

Năm năm qua đi, lại một lần nữa nhìn thấy Hàn Dạng, Hách Liên Tình phát hiện thiếu niên đã trưởng thành. Khuôn mặt ngây ngô lúc trước đã nảy nở, trở nên ôn nhuận như nước, vẫn như cũ làm lòng hắn rung động như lúc ban đầu.

Lúc này Hách Liên Tình mới hiểu được, nhiều năm như vậy, ở trong lòng hắn thủy chung vẫn để lại một vị trí, dành cho thiếu niên gọi là Hàn Dạng.

Cho nên dù cho Hàn Dạng rất không muốn ký lên khế ước hôn nhân này, hắn cũng mềm lòng. Tất cả không vui, đều có thể chậm rãi thay đổi, thế nhưng điều kiện tiên quyết là phải nắm lấy người này trước.

Hắn lúc trước nhất thời nhẹ dạ, bỏ lỡ Hàn Dạng năm năm, lần này dù như thế nào cũng sẽ không tái sai mất cơ hội.

Cho dù có chuyện gì cũng không ngăn nổi việc muốn nắm giữ người này, đem cậu ôm vào trong ngực mới là chân thực nhất.

Hắn không để ý tờ giấy trắng này qua năm năm có nhiễm phải màu sắc gì hay không, thế nhưng bắt đầu từ bây giờ, mặt trên chỉ có thể viết tên hắn – Hách Liên Tình.

Tác giả có lời muốn nói:

Cổ sự tới đây toàn bộ kết thúc! Thế nhưng câu chuyện của Tình Cách Cách cùng Tiểu Cá Mắm vẫn còn tiếp tục, chúc phúc bọn họ đi! Cũng có các cô nương có chúc phúc có yêu thích bọn họ, hi vọng hai người mỗi ngày đều vui vẻ!

Cuối cùng ta nghĩ nói: Cho dù là văn phong hay nội dung câu chuyện ta đều có rất nhiều chỗ thiếu sót, cảm ơn mọi người luôn bao dung ta, cảm kích.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khe-hon>